THE PATHFINDER.

THE JOURNAL OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE SOCIETY LTD.,
No, 25 Java Street, Kuala Lumpur.

VOL. 1 FEBRUARY, 1938. NO. 11.

page.

WHY DO WE GO BACK? 1

EDITORIAL NOTES. 3

MARRIAGE AND THE DOWRY SYSTEM. 6

IS MARRIAGE THE ONLY GOAL OF WOMEN? 12

HOW NATURE CURES. 14

CORPORATE LIFE. 20

PHYSICAL CULTURE FOR WOMEN. 26

PAST AND PRESENT. 28

WHATEVER IS, IS RIGHT. 29

VIEWS AND REVIEWS. 31

RANDOM NOTES. 33

THE JAFFNESE YOUTHS' LEAGUE. 37

SOCIETY NOTES. 38

PERSONAL AND GENERAL 40

CORRESPONDENCE. 43

LIST OF DONATIONS IN AID OF THE CO-OPERATIVE UNION HOSPITAL FUND (THOLPURAM) PAID BY MALAYAN FRIENDS THROUGH MESSRS. P. NARAYANAR AND K. SABAPATHIPILLAY. 45

M. [illegible] NDIAH, M.C.H.

MALAYAN C. H. FOR MR. S. KANDIAH.

Presented By High Commissioner.

THE Malayan Certificate of Honour awarded to Mr. S. Kandiah in recognition of his 37 years Government service was presented by H. E. the High Commissioner (Sir Shenton Thomas) on 28th January 1938 at the meeting of the Federal Council.

Before making the presentation the High Commissioner stated:

"Mr. Kandiah joined the Government Service in 1900, and with the exception of the first 10 months, his whole service has been in the Audit Department. In 1929, after service in Pahang, he was selected to act as Assistant Revenue Auditor. On the reorganisation of the department in 1923, he was appointed Assistant Auditor, Grade B, and when he retired in December of last year, he was the senior officer in Grade I of the Superscale Clerical appointments. During the years 1932 and 1933, when the responsibility for the audit of the accounts was assumed by the Director of Colonial Audit and the staff of the department was considerably reduced in numbers, Mr. Kandiah's great experience was of the utmost value, and throughout the long period of 37 years he has given efficient and loyal service. I have much pleasure in presenting him with the Malayan Certificate of Honour." (Applause).

SMART

TAILORING

AT

GIAN SINGH'S.

Get Your suits and Shirts

Made by Our Experienced

CEYLONESE CUTTER

WE GUARANTEE SATISFACTION

GIAN SINGH & Co,

KUALA LUMPUR.

A NOTHER RECORD YEAR

FOR THE

HINDUSTHAN CO-OPERATVIE

1937 BUSINESS EXCEEDS **Rs. 28,200,000**

SUMMARY OF 1937 ACCOUNTS.

Total Assets •	(over)	Rs. 26,000,000
Life Fund	(over)	Rs. 23,000,000
Premium Income		Rs. 6,212,617
Interest Income		Rs. 1,243,014
Claims Paid		Rs. 512,577

TOTAL CLAIMS PAID . .Rs. 12,500,000

EXPENSE RATIO . . 31.1%

Insure with a Society that is in an expanding mood and is India's Premier Life Office and a national asset.

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE

INSURANCE SOCIETY LIMITED.

MERCANTILE BANK CHAMBERS,

KUALA LUMPUR.

THE PATHFINDER

VOL. 1 | FEBRUARY, 1933. | NO. 11

Why Do We Go Back?

IN the December issue of the *Pathfinder* we published an article by Mr. K. Alvapillai of the Ceylon Civil Service. In it Mr. Alvapillai put a pertinent question to the Malayan Jaffnese "Are you coming back?" He also stated that in his opinion gained from the impressions gathered by him the Jaffnese "are either shirking the issue or are complacently indifferent to it".

Up till a few years ago, when employment in Government was available and every one who sought for employment was able to get employed either in the Government or Mercantile service, the question whether or not to settle in this country did not appear to assume any importance. Some remained here after retirement, but the majority returned to Jaffna. But now with the slump in employment and the barring of doors to all other than locally born and localy bred candidates, the question has naturally assumed a position of vital interest. It is therefore necessary that we should examine the situation in order to ascertain whether those who return to Jaffna do so by choice or by necessity; and what should be done to remedy the situation so that there may be no undue suffering or hardship to the younger generation who have been born and bred in this country.

Like every other community or race the Jaffnese naturally love their land of birth, and the desire to visit the home country to see their relations periodically has been uppermost in their minds. They could not easily cut themselves off from family associations. Due to tradition, the care of the parents and dependants has been one of the strings that bind the family together. Placed as he has been the Jaffna man had no other course but to remit to Jaffna whatever he could save from the income he earned. And the greater part of the remittances has been utilised for the maintenance of parents and dependants, while a portion may have been used for buying land and for erecting a house for use when the man and his family return to Jaffna on retirement.

The standard of living adopted by the community is necessarily higher than that in Jaffna. This has been unavoidable in view of the fact that the Jaffna man has to adjust his standard to those of the other communities in this country. Therefore, it needs no stressing that in his home country he could live on a smaller income than out here.

When retirement arrives his income is reduced by half, and he has not the benefit of the occupation of Government quarters

for which he had been paying a lower rental. Though he realises that for the benefit of the younger generation he should remain in this country he finds himself unable to do so on the reduced income. Therefore he is forced to return to Jaffna much against his will or inclination. It is admitted that the position is greatly due to lack of foresight. Had he retained in this country whatever money he saved, had he not wasted his money unnecessarily by going to Jaffna periodically he may not find himself in the unfortunate position he finds himself when he retires from the service.

"It is no use crying over spilt milk", and those who are unable to remain in this country on their pensions must go back. But this should be a warning to those who have many more years to go, and they should be urged not to follow in the footsteps of the older generation and repeat their mistakes. Let no sentimental feelings stand in the path of the younger generation. Let each man act as a sensible being and ask himself the question whether it is in the interests of his children that he should return to Jaffna eventually. If the reply is in the affirmative, there is nothing further to be said. If, however, the reply is in the negative, and we have no doubt that all sensible people will have no hesitation in accepting it, then the obvious course for him is to make a determination that he will not waste his money any more by making unnecessary visits to Jaffna and also cease making remittance to Jaffna except for the bare maintenance of his parents and dependents.

Another and more important action he should take is to acquire a piece of land and erect a house thereon for living on retirement. This can best be achieved by co-operative methods. In a co-operative settlement restricted to Jaffnese it is possible to adopt a standard of living suitable to the community's ideal, and many of the out of date and wasteful customs that now drain a large portion of the community's income could also be corrected. There are also many ways in which economy could be effected much to the economic advantage of every member. Further it would be the means of bringing about the solidarity of the community. It would thus constitute a wonderful asset and would lay the foundation for the gradual consolidation of the community.

The Jaffnese Co-operative Society can and will provide facilities for instituting co-operative housing settlements at important towns as may be desirable. This would require a larger measure of support being given to the society than at present and we have no doubt that it would be forthcoming. What-ever other weakness or defect there may be, the communal feeling is strong in the members of the community, and when once the community is aroused to the need of action to aid the community's consolidation there would be tremendous support. We therefore urge our readers to give the matter their most serious consideration.

Editorial Notes.

Marriage and the dowry system.

THE subject of "Dowry System" has been discussed in our pages with great deal of enthusiasm and interest by writers on that subject. In this number we publish an able contribution under the title of "Marriage and the Dowry System". The writer essays to deal with the subject in its historical, sociological, and economic aspects. These three aspects are indeed essential in the consideration of the subject. The authorities quoted in the article should arouse interest and induce interested readers to study the subject for greater authority on it. The quotations from Socrates and Will Durant will compel readers to consider the subject of marriage more critically and more deeply. The varying types of marriages according to social, economic and religious stages and environment of the people must be noted as hearing on the ultimate consideration of the ethical forms, standards, and practices in marriages. Thiruvalluvar's ideal of marriage as a means of an ideal home life raises innumerable questions in the mind when it is set against the present dowry practices and their debasing effects not only on the couple that are married, but on their posterity and the whole social order. We shall have more to comment when the second portion of the contribution comes out.

Is marriage the only goal of women? Marriage and Dowry System.

"Is marriage the goal of women?" is an able and thoughtprovoking article by Mr. S. Jeyaveerasingham. In approaching the question of marriage from a philosophical and idealistic point of view, he has raised the discussion to a loftier tone than has been usual on the subject in these pages. While it may not be possible to agree with everything he says, it is difficult to ignore the fact that "marriage is not the only thing in life for women. As with men, so with women, marriage is but the first step in the ladder of life. Women should in no case be forced into unequal alliances". We are in accord with him that economic dependence of women concerns not only the system of dowry but also the whole question of marriage. Make the woman independent and self supporting whenever possible and the dowry system will die a natural death.

How Nature Cures:

The second contribution of "How Nature Cures" is as interesting and instructive as the first one. The system aims at eliminating by peaceful penteration all the accumulation of wate matter and impurities that have been gathered in our bodies due to wrong habits of living. Every individual possesses within himself the power to cure himself of any disease and the nature-cure system is a demonstration of that power. It may be called the foundation of simple living. Nature is the eternal healer.

Corporate Life:

We publish elsewhere in this issue an abridged version of an address delievered by Mr. S. S. Selvanayagam, F. R. G. S. at the Taiping Association. The lecturer has clearly brought home one point worth noticing

and it is that corporate life is rendered easily realisable when the interests of the community are regarded as subservient to those of the self. The essence of corporate life is Love, Patriotism and Tolerance.

We are with Mr. Selvanayagam in thinking that there exists in our midst certain remediable defects which it would be in our interests to eradicate.

Physical culture for women:

We publish the second series of the contribution by Master C. Thiagarajah on the subject of "Physical culture for women". A careful study of it by men and women is very desirable. Good and healthy strong bodies developed by freedom of body movement and exercise and proper relaxation are indispensable to healthy, supple and growing and creative minds, as such bodies and minds are essential for one's fuller development of one's highest destiny. Regular exercise will do marvellous things for one's Vigour, health and nerves.

Past and present:

The conflict between the old and the young, the former with patience gained by hard earned experience and failure and the latter imbued with enthusiasm and impatience, will go on for ever and will repeat itself throughout the history of the world. But for progress both stages are essential and one cannot take the place of the other. Mr. Jebaratnam in his article on "Past and present" deplores on the existing state of affairs.

Jaffnese Youths' League.

We congratulate the Jaffnese Youths' League on the completion of their second year of existence. The League has not done much, but there is no doubt that it has been the means of bringing together young men who otherwise would not have met, and thus created in them a feeling of fellowship which in time will become the stepping stone of greater achievements. We shall watch the progress of the League with very great interest.

Manu and status of Indian women:

Mr. P. P. Cherian has addressed a letter to us and it is published elsewhere. The avowed object of the letter is to remove any misunderstanding likely to ensue as a result of this prominence given in the *Pathfinder* to Manu's laws regarding status of Indian women. If he had confined his letter strictly to this subject we should have had no difficulty. Without quoting chapter and verse he makes such sweeping statements as might wound the susceptibilities of orthodox Hindus, under the garb of championing the cause of elevating women. We have deleted a portion of the letter irrelevant to the subject matter.

We would like to make it clear at the outset that our knowledge of Manu or Vedic literature is meagre. This ignorance need not, however, preclude us from drawing attention to certain points in the letter which even a casual reader cannot fail to overlook.

A perusal of the first para. is sufficient to indicate the tremendous import of Mr. Cherian's dogmatism, to put it as mildly as we can. He states "The prominence given in the *Pathfiider* for Manu's laws regarding the status of Indian women is likely to be misunderstood and accepted as the considered view of the ancient Hindus". Where is the boundary line between Manu and ancient Hindus". How far does Mr. Cherian's know-

ledge of ancient Hindus go? In this connection we would ask Mr. Cherian to read the article published in the April number of the *Pathfinder* entitled "The Tamil New Year". It staggers one to visualise the antiquity of India, yet Mr. Cherian speaks authoritatively about ancient Hindus.

Our own view is that the orientalists, who are apparently the authorities Mr. Cherian has consulted, have but touched the fringe of the history of ancient India. Then he goes on "While he (Manu) had a tremendous influence on the structure of the Indians society fortunately, however, it does not form a part and parcel of the great Hindu civilisation". Does not Mr. Cherian contradict himself here?

ALTOGETHER
NEW KINDS OF PRINTED
COTTON SAREES
FOR
HOME—WEAR
JUST ARRIVED
per s. s. "COMORIE"
FROM BOMBAY
PRICES IN REACH OF ALL.

C. J. DOSHI & Co.,
67/69, Java Street, — Kuala Lumpur.

Marriage And The Dowry System.

(By Stre).

(Contributor's Note: I am indebted to many authorities for the preparation of this article, which is the result of the Editor's request for an 'authoritative statement' on the subject. I am more than aware that this article is neither full nor authoritative. Among the works consulted and quoted from are:

L. T. Hobhouse:	*Morals in Evolution.*
Sir. L. G. Fraser:	*The Golden Bough.*
Dikshitar:	*Studies in Tamil Literature and History.*
Sri S. Kanta:	*Auvaiyar.*
Popley:	*The Sacred Kural.*
Lilian Eichler:	*Customs of Mankind.)*

Socrates being asked whether it was better to marry or not, replied, "whichever you do, you will repent it"—Diogenes Laertius.

So much has been written about the system of dowry in the *Pathfinder* that I hesitate to add more. In this article I would like to attempt an examination of the institution of marriage in its historical, sociological and economic aspects, and state the arguments for and against the dowry system. I will, however, not venture my own opinion on the merits or otherwise of the system.

Sven Hedin in his book 'Trans-Himalaya' tells of a Tibetan gentleman imploring him never to shoot wild geese, for these birds are known to have human hearts. Like men they mate but once, so that when we kill one, we inflict on another a long life of perpetual sorrow. From this we may infer that marriage is older than man. What is marriage? Dr. Will Durant defines it thus:

"Marriage may be defined as the association of mates for the care of offspring".

The institution of marriage is universal and has been in existence for ages, in all countries and among all peoples; and like all social institutions it has been subject to evolutionary changes. Time was when a group or tribe of people held wives in common, and even now it is possible to instance the case of a man possessing 'plurality of wives'. Not only is there polygamy, but there is also polyandry—often among the same type of people. Interesting as the subject of marriage is (both theoretical and practical) I do not think it necessary to go into all those details, but for our purpose it might be well to begin with an examination of the various methods of obtaining brides or arranging marriages:

(A) Capture:

(i) "The practice of taking women as captives in war or in petty raids".

(ii) "Carrying off a bride from a strange tribe against her will and that of her relations".

(iii) Connubial capture—"a method of obtaining a bride between families living at peace with one another".

(B) Consideration rendered for the bride.

(i) Purchase of brides. A girl is considered to be the *property* of a family to whom she is an asset of certain value.

(ii) Gifts made to bride's parents—often "as compensation for the loss of a member of their household".

(iii) Exchange of parents—"the gifts of the husband or his family may be balanced by return gifts, which may equal or even exceed the original gifts in value".

(iv) Service—"Where the husband is not able to pay for the wife, he sometimes receives her on credit, and in default of the possibility of payment may work out this debt in the form of service".

(v) Exchange—"A marrying B's sister, must give B his own sister in exchange".

(C) Consent:—

It is impossible to ignore the factor of consent in all marriages. Even where brides are captured or purchased, a pair determined to have each other, might elope or even fight to assert their love. A girl engaged to marry a boy or a man in her infancy might dislike the person when she grows up, and seek a way of escape either by eloping with a lover if any, or through death by self-immolation.

(D) Charms:

In Malaya, where the artful pawang's power is so great, a cold, bashful or difficult bride is won over by chanting some charms. Here is a sample.

"OM. I loose my shaft, I lose it and the moon clouds over,
I loose it, and the sun is extinguished.
I loose it, and the stars burn dim.
But it is not the sun, moon, and stars that I shoot at,
It is the stalk of the heart of that child of the congregation,
So-and-so.

Cluck! Cluck! Soul of so-and-so, come and walk with me,
Come and sit with me,
Come and sleep and share my pillow
Cluck! Cluck! Soul!'

"When the moon, just risen, looks red above the eastern horizon, go out, and standing in the moonlight, with the big toe of your right foot on the big toe of your lift, make a speaking-trumpet of your right hand and recite through it the above words. Repeat this thrice, and after every repetition blow through your hollow fist'.

Since the above charms don't rhyme, and Malayan sprites know no English, there is, I think no harm in making the charm known.

Generally speaking, conditions affecting marriage and the family life vary according to the social and economic grades of the parties. For instance marriage customs differ in India (and Ceylon) not only according to race or religion, but also according to castes. We might trace these

differences to the vicissitudes of history—practices differing according to the community which might be agricultural or pastoral or made up of hunters or fishermen or merchants or soldiers or priests or kings. The same practices, obviously, could not obtain acceptance in every grade of society.

I shall, now, trace the position of our women from those times of which we have any record. In the pre-Vedic age there was undoubtedly some form of marriage by purchase, but this method and that of marriage by capture were not in favour as "no father who knows the law must take even the smallest gratuity for his daughter" for that he that does so is "a seller of his offspring". Purchase was then reduced to a *fee* given "to the Brahmin for the fulfilment of the Sacred Law, and this fee is not to be appropriated by the relatives themselves".

"Notwithstanding Manu's discouragement of the practice, marriage by purchase persisted in a modified form, the final compromise being that the present given by the suitor was assigned to the benefit of the bride and became *her dowry*, passing back to her own family on her death".

Manu recognises other forms of marriage: (a) the Brahma, (b) the Daiva, (c) the Arsha, (d) the Prajapatya, (e) the Asura, (f) the Gandharva, (g) the Rakshasa and (h) the Pisakas.

The last two refer to marriages by elopement, forcible abduction, stealthy seduction, and other base forms of appropriating women. The first four are religious marriages, differing in some details, but postulating that "brides be given bedecked with jewels and ornaments to bridegrooms who must be suitable" e.g. to 'a man learned in the Vedas'.

In all cases it is assumed by Manu that the father has every right to select the husband for his daughter, who has only one chance of exercising her free-will in the matter of her marriage, and that is, when her father has failed to provide her a husband within three years of her attaining maturity.

There is a custom among the Malays called *ambil anak* whereby "the husband is purchased by the wife's family; he enters it, as a rule, in a dependent position, the children all belong to the mother's family, and the wife has the right of divorce", and there is also another arrangement known as the *Djudjur* whereby 'the husband or the husband's family has to purchase a wife; she becomes his property, the children are his, and he has the right of divorce'.

Among Westerners, we might say that, generally there are two modes of marriage, an essential feature of the first form known as *confarreatio* was the eating by both bride and bridegroom of a cake, and the second form being known as *coemptio* which was in the nature of a formal sale. It was of course possible for a woman to live with a man without undergoing either ceremony. Manu would have said that such a couple had married according to the Gandharva rite.

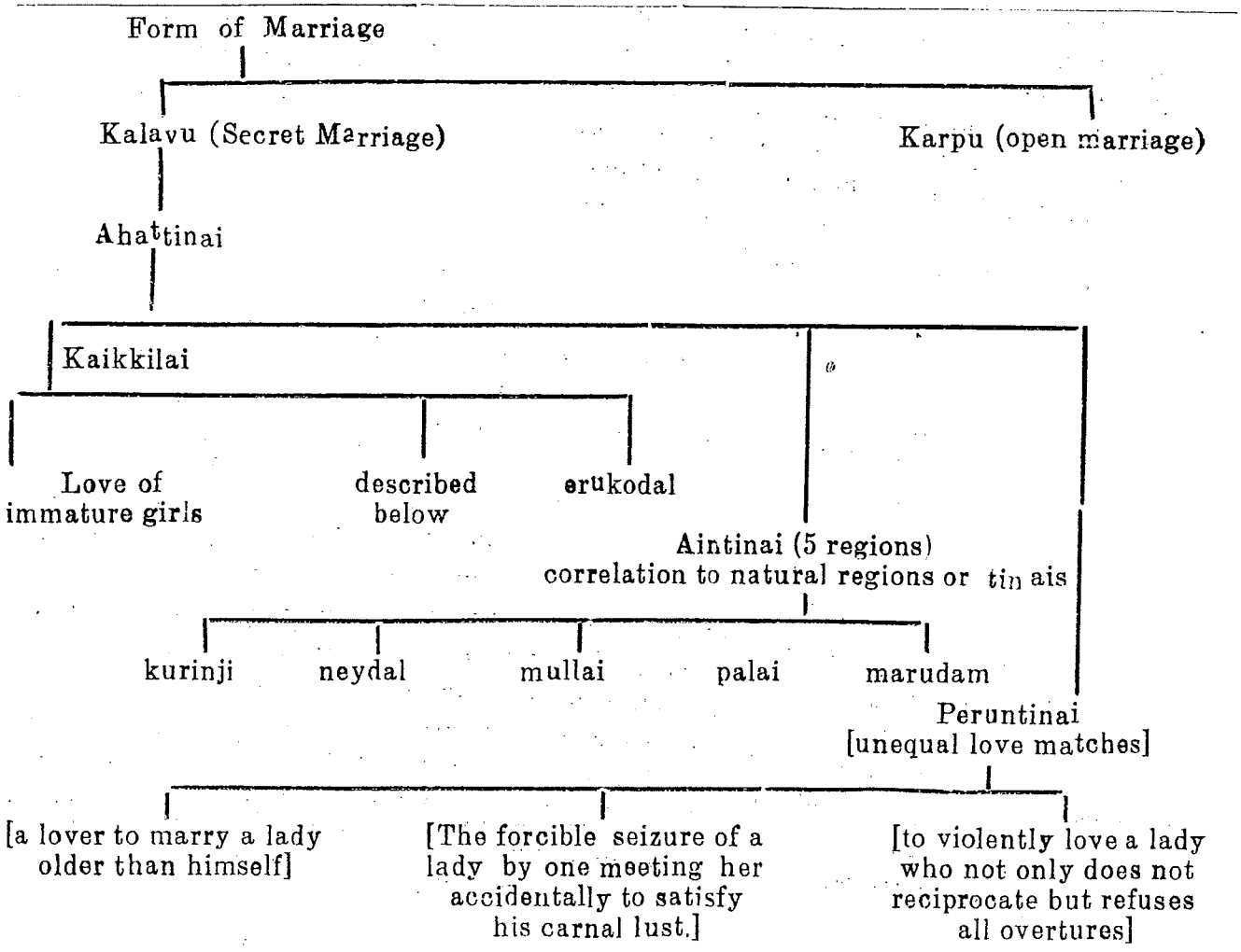
Nowadays, marriage among Westerners is regarded as "more a contract than a sacrament". The eating of the cake symbolised the magical aspect of the sacrament whereby "the taboo on sexual intercourse between man and woman" was removed, and the act of eating itself proving the equality of the couple and of the desire of the bride to transfer herself to the groom's family. The ethical aspect of the

sacrament recognised 'the retention of full personal rights by the wife'. All these of course, implied and recognised mutual love, and marriage is "the fruition of that love".

Coming to our own customs regulating marriage, it will be useful to trace its history, and view it in its true perspective, as forming a part of similar usages throughout the world.

"In the *Tamilagam*, two forms of marriage were normal in earliest times, though the Tamils were familiar with eight forms by the time of the *Tolkappiyanar*. The two forms of the marriage institution were the *kalavu* and the *karpu*. These are difficult terms to translate and may be roughly rendered as 'marriage in secrecy' and 'marriage in open'. The tribes who originally inhabited this part (Tamil Nadu) of India seem to have been the hill and forest tribes among whom the normal form of marriage was *kalavu*. Before regular marriage was celebrated, it was a peculiar custom that a person met secretly an unmarried girl and made overtures of love to her. This state of suspense continued till her parents came to know of this and got her married to her lover. This may roughly be said to correspond to the *gandharva* form of marriage".

Prof. Dikshitar, from whose "Studies in Tamil Literature and History" the above is taken, examines at great length the various modes of marriage mentioned by *Tolkappiyanar* and prevalent in his days. Lack of space forbids a detailed examination of all of them, which far outnumbered the eight mentioned by Manu. The *Kalavu* and the *Karpu* methods are divided again into various divisions, and each of these again into sub-divisions, and these into furthur subdivisions. I here present it in the form of a logical division.

"The second division of the *kaikkilai* form of love is where the lover and the loved are equally anxious for union with each other but the actual union is postponed. The characteristics of this form are thus mentioned: accidental meeting கண்டு reflections on the lady whether she was a goddess or a human being ஐயம் anxiety relieved as he comes to know that she is only a human being தெளிதல் overtures of love by gestures of eyes தேறல் etc", and the third form of *kaikkilai* was known as *erukodal* or *kollerukodal.* "The custom among the members of the community of cowherds was to let loose a rude bull declaring that he who would catch hold of it with success was the lawful husband of the maiden in whose honour the said event was fixed up."

Of the forms of marriage falling under the category of *aintinai* 'it has been contended with some truth that the course which each form of love or marriage took was generally affected by the geographical conditions of the land'. The *tinais* mentioned under *aintinai* were so-named after 'the trees or flowers which grew abundantly in the respective regions'.

(a) "The *Kurinji* is a hilly tract of land where Nature enraptures her inhabitants by her romantic scenery. The *Kalaviyal* form of marriage leading to immediate consummation was common in these hilly ports.

(b) "Neydal is the maritime region where the woman passes anxious days and nights in expectation of her husband gone to far-off lands in quest of trade.

(c) "*Mullai* is pasture ground, and here perhaps even separation of lovers for a short time was a source of anguish and anxiety. For the cowherds leave with their cattle for their grazing grounds and return only in the evening after a day's strenuous work.

(d) "*Palai* is the desert region where the separation of the lover from his beloved is so inevitable. In a desert region where nothing could be got, a man had to go out to earn a livelihood for himself and his family. Here both *Kalavu* and *Karpu* forms were prevalent.

(e) "*Marudam* is the fertile region where people lead a settled life of ease and peace. Here the normal form of marriage prevails. This might be the region where the *Karpial* form of marriage was popular as also in the *mullai* and the *neydal* regions".

So far about the Kalavu form of marriage generally. The form "more popular in the epoch of the *Tolkappiyam* is the *Karpiyal.* Here the marriage is arranged by the parents of both the parties and celebrated with all ceremonials and rites. It would appear that *Karpiyal* is the consequence of *Kalaviyal* which is the more original form of love and marriage. In the epoch preceeding that of the *Tolkappiyam,* the different varieties of *Kalaviyal* were prevalent with the result that they came to be abused in course of time. From the simple form of love at first sight, it grew into the complex institution that it was, during the age in which our celebrated grammarian flourished. What were the circumstances

which contributed to this complexity at the cost of ancient simplicity? They are set forth in the *Tolkappiyam* itself. The *gandharva* system degenerated slowly but surely into the *rakshasa* form as is evident from the phrase *makatparkanji* மகட்பாற்காஞ்சி

Again falsehood, dishonesty and treachery entered into the system and spoiled the simple marriage organization. These evils increased to a predominantly high degree that the guardians of society felt the need for certain conventions which would be binding on all the members of the community. They were already aware of the system in vogue among the first three communities (of the Aintinai) and its advantages in ensuring peace and goodwill among the members of the Society. Thus was ushered in the complex institution of marriage, which in course of time came to be recognized by the Society at large."

Then the different stages of the marriage ceremonies are described. This account may be said to describe the state of affairs in Tamil Nadu as existing during the period of Tolkappiam roughly about 1,500 B.C.—200 B.C.

Then follows the age of the *Kural* of Thiruvalluvar which may be fixed at the second century B.C. Some tradition, possibly not true, has it that Thiruvalluvar himself was the offspring of a form of marriage which may be said to come under the category of *Kalaviyal*. Kapilar, one of his brothers, mentions this fact in his famous Agaval which is familiar to most Tamil students: Kapilar sings:

"I am Kapilar, who Adi bore
Unto Bhagavan in Caruvore;
She a Pulaya, he the sage.
And I'll tell you how we all have fared;
For by seven of us is proudly shared
The unequal parentage.

In a place where ready springs abound,
With a lowly washer, Uppai found
All the fostering care she needed.
Nor could Uruvai of ought complain,
Though its juice they from the palm-tree drain,
Who her wants have kindly heeded.
With musicians Auvai found a home;
On the mountain-side, with those who roam
In the woods, was Valli bread,
Among Pariahs Valluvar appeared,
In a grove Adigaman was rear'd,
Where the bees on flowers fed".

—Rev. E.J. Robinson's translation.

The householders's ideals of the age of Thiruvalluvar have been well rendered by Dr. G.U. Pope in summarising the chapters in Kural dealing with virtue in domestic life.

"The ideal householder leads on earth a consecrated life, not unmindful of any duty to the living or to the departed—His children are his choicest treasures. Affection is the very life of his soul, of all the virtues the first and greatest. The sum and source of all is Love. His house is open to every guest, whom he welcomes with smiling face and pleasant word, and with whom he shares his meal. Courteous in speech, grateful for every kindness, just in all his dealings, master of himself in perfect self-control, strict in the performance of every duty, pure, patient and forbearing, with a heart free from envy, modest in desire, speaking no evil, refraining from useless words, dreading the touch of evil, diligent, and liberal—he is one whom all unite to praise".

That was the high ideal of life to which there must have been corresponding ideals

of married life. Thiruvalluvar himself was much indebted to Tolkappiam for his description of wedded love, and so there was really little difference in marriage customs between the two epochs. However, the ideal of monogamy is stressed throughout.

The systems of marriage prevalent in the age of the Epics—Silappadikaram and Manimekalai—and the marriage customs and rites of this period were not very different from what they are now. In the Silappadikaram there is a description of a marriage of the son of a wealthy merchant with the daughter of an equally wealthy merchant in Pumpuhar. There were the astrologer for fixing the auspices, the go-betweens, elderly ladies, the musical instruments, the pandal, the priest and all the paraphernalia of present-day Tamil weddings—exactly as they are now.

(To be continued.)

Is Marriage The Only Goal Of Women?

(S. JEYAVEERASINGAM.)

[THE INSTITUTION OF MARRIAGE.]

THE institution of marriage has existed from time immemorial, and we have been so familiar with it, that we have seldom or never paused to examine what it actually means to us. Very few of us ever give a thought to the implications of marriage. Amongst the Hindus, marriage is a necessity both from the religious and social points of view. No Hindu can perform any religious ceremony without being assisted by his wife; no Hindu can hope to be free from tortures on his way to Heaven if he has not begotten a son to perform religious ceremonies for him. Hindu society does not countenance a confirmed bachelor, and, much less, a life-long spinster. If ever a young woman remained unmarried, this fact brought more of odium than praise to the father concerned. Besides these, there is the natural desire to bring forth children. The result of these factors—religious, social and personal—has been that every girl, whether she is fit or unfit, whether she likes it or not, is forced into matrimony as soon as she attains a marriageable age.

Fitness never the deciding factor.

When bringing about a matrimonial union, the parties concerned are apt to take everything for granted. The suitability of the match is not their concern. Temperamental affinity is a matter beyond their scope. To them, a steady character is not the most desirable thing. On the physical plane, they show some powers of discrimination, but in the majority of cases, the deciding factor in favour of a man is his job; and, in the case of the young woman, it is the dowry. It is a pity that the science of Eugenics is not widely known in Ceylon. There are some people who for some reason or other are unfit to marry. There are, for example, some men who desire to have only a woman and not a wife; they are dominated by the sex instinct. Such men, when they marry, will think of their wives as sex machines, and, for all other purposes and on all other occasions, the wives will be relegated to the background. The natural consequence is a discord in the family. Unfitness for marriage is not confined to men only. Some women who possess what are

called 'narcistic' tendencies are usually unhappy in marriage, unless they are so fortunate as to win meek individuals as their husbands. Fitness in marriage should receive due prominence in all talks of matrimony.

Is marriage an end by itself?

To a man, marriage is the first step towards a fuller life. Till his marriage, he is deemed no more than a 'boy'; he is not treated as a responsible member of society. From these, it is evident that people agree with Bacon's saying "A man who hath a wife and children giveth hostages to Fortune". After the marriage a man does not give up his work, nor does he do away with studies—if he has any—, he continues to lead a life similar but fuller after marriage. Authors like R. L. Stevenson may cry about the 'fatty degeneracy' of one's morals after marriage, and of the loss of bachelor independence, but these 'losses' are not so heavy as they are portrayed to be. Far different is the case for a woman. From the time of her birth she is destined for marriage whether she likes it or not, whether she is fit or unfit. What happens after this much talked of marriage? Many women and most men think that once a woman gets married, the greater part of her life's work is over. What an erroneous belief! As with men, so also with women, marriage should be a stepping stone to higher things. Even women who have received a University education sink into oblivion after marriage. Why should this unequal state of affairs continue? Is the whole of a woman's married life to be taken up with child bearing and household drudgery? Should she not, at least in her late 'forties' find some time to do some social work? Even normally, should she not find some leisure to pay a few visits or read some literature to improve her mind? Marriage is the initial measure towards a greater life; it is not an end by itself, but only a means to an end.

The evils of dowry system.

Both in Ceylon and in Malaya the air is resounding with diatribes against the prevailing system of dowry. In spite of all these wordy thunders every marriage revolves round the pivot of dowry. In this connection it is to be recalled, that some time ago, an idealist state councillor thought of abolishing the dowry system by means of legislation. Had the Councillor attempted this abolition, he would have, no doubt, met with as much success as would have attended the efforts of people who try to improve people's morals by passing Laws. Many have painted in lurid colours the misery that is being caused by the existing practice of dowry; some have exhorted all right thinking and self-respecting young men not to demand any dowry. This is all very well, but surely there must be some good point in a system which has come down the passage of centuries, and successfully stood the test of time. Perhaps the dowry system may have had its origin in the attempt to make up for the *economic dependence* of women.

Economic dependence.

The question of economic dependence concerns not only the system of dowry but also the whole question of marriage. Unfortunately should a quarrel arise between the man and wife, the odds will be too heavily pitted against the woman, if she has no private means. As against this, some may argue that a woman who has independent means will have scant respect for her husband, but that is a false view to take. If the husband has qualities in him that call

for respect, the wife will certainly be influenced by them. If women acquired an education sufficient to enable them to earn their livelihood, the prevalent slip-shod marriages—to which young women's consent or dissent is immaterial—will seldom take place. Women will then have a say in all talks regarding their future. Further, prospective husbands will not demand exhorbitant dowries from the fathers of women who are earning. In addition to this, these women will never be a "burden" on their parents, so that the father will not rack his brains to find ways of "disposing" this "load of responsibility". An earning woman will be self-respecting and sufficiently resourceful to take her place as the life-partner of a man. Fortunately or unfortunately our women have not attained equality with men and as such, the vocations open to them are limited to teaching and nursing. As to the latter there is a social stigma attached to it. Recently, rich women have qualified themselves as Doctors and Lawyers. Another venue open to women of talent is journalism, which work can be carried on from the privacy of their own homes. It would be a welcome sign to see the prejudice against women earning their living being removed.

To sum up.

Marriage is not the only thing in life for women. As with men, so with women, marriage is but the first step in the ladder of life. Women should in no case be forced into unequal alliances. The view that an unmarried girl is a disgrace to her family should die off. If a young woman is none too keen on matrimony, and is confident that she can fend for herself, why should her life be spoilt by dragging her into matrimony. Lastly the economic dependence of women should be greatly diminished so that a tyrannous husband will never dare ask his wife "What can you do?" Female education is not so neglected as it was in the past, and soon we might be able to see the dawn of a brighter era for our women!

How Nature Cures.

(Continued from last issue.)

C

(Adapted from "Everybody's Guide to Nature Cure" by Harry Benjamin, Member of the British Association of Naturopaths.)

Not man, but nature cures!

THE essence of nature cure, and the various methods of treatment which spring from it is the realisation and fundamental acceptance on the part of those practising it of the fact that within himself every individual possesses the power to cure himself of any disease from which he may be suffering, providing:

(1) The right means to bring this about are employed.
(2) The vitality of the individual concerned has not sunk so low as to render recuperation impossible.

The naturopath does not, like his medical confrere, grandiloquently claim that he can cure disease, but, by elaborating a system of treatment which will allow the

sufferer from disease to return to a mode of living which provides these same forces with an opportunity to operate, he leaves it to the healing power of Nature which he knows exists in all creatures to do the work which it alone can accomplish.

Although the healing power in question cannot be seen or weighed or measured, there is, nevertheless, no doubt as to its existence; for it is the same power within us which is responsible for the carrying on of all the multifarious activities of our bodies. It is the same power which, year in and year out, in the deepest unconsciousness of sleep and the greatest height of activity, controls the functioning of every organ or part of the human organism without our conscious knowledge, or even our realisation sometimes.

That power in us that makes the heart to beat, the blood to flow, the eye to see, the ear to hear, the hair to grow, the lungs to breathe, the brain to function, will, if given a suitable opportunity, renew diseased tissue in an organ or part of the body which is functioning wrongly, cleanse the cells, purify the blood, and give new vitality to a degenerate digestive system.

How nature heals.

All diseases are a result of the accumulation of waste matter and impurities due to wrong habits of living (especially dietetic). Nature strives all the time to eliminate them. It is through detoxication that the healing powers, latent within us all, can be given a freehand to function and fulfil their self-appointed task. When the accumulated waste matters of years is swept from clogged and infected tissues, the way for regeneration and rebuilding of muscle, nerves, blood and vital organs is paved. The healing power needs not be evoked by spells and charms into existence. It is the self-same power responsible for the daily upkeep of the body.

Through the introduction of natural treatment in the form of fasting or scientific dieting, conjoined with measures for increasing of skin and bowel action, exercise and deep breathing, this power within us is at last given an opportunity to turn its attention to the work of reconstruction and repair.

We can see a wound heal from day to day. Just as when, after one cuts a finger, it heals of its own accord if the right conditions are permitted, so, when a gastric ulcer is present or a lung is diseased, if the right methods are adopted, will the ulcer be reabsorbed and the injured stomach lining repaired or new lung tissue built, as the case may be by the eternal healer, Nature.

The methods of nature cure.
Fasting.

Of the various measures employed in the course of natural treatment, some effect the release of natural treatment, some effect the release of natural healing power far more than others, and are, as a consequence, far more valuable as natural curative agents. Of these, by far the most important is fasting.

In the animal world or bird world, disease as disease is very rare; but accidents or injury from conflict is of very common occurrence. One has to look to the domestic animals—those brought up under artificial conditions and fed so unnaturally—if one wishes to see disease amongst the lower orders. But whether it be in the recovery from injury or accident or the overcoming of disease, all living creatures—excepting man—display a most definite and marked uniformity of action. It is the direct action of the instinct of self-preservation which is thus being allowed to come into

full play for the purpose of bringing the bird or animal organism back to abundant vigour and strength once more.

The first thing one notices about all animals when unwell is that they immediately cease taking food. This is a common experience of everybody who possess pets. They will not take food no matter how much they may be pressed or cajoled. They will eat nothing perhaps for a week or longer, they may sip a drop of water now and then, until the disease has run its course, and the natural prompter, the instinct of self-preservation tells them that they may now begin eating.

Why then has MAN refused to take advantage of this natural expedient resorted to by all living creatures when unwell? Because, as man has grown more and more "civilised", his natural reactions due to perverted appetite have become almost dormant. Even when the natural promptings persist he does not give heed to them as a result of artificial reasoning or the influence of ignorant friends. The average human being is a prey to superstition and custom, to habit and tradition. By giving heed to these and denying the existence of the instinctive and natural guides within, modern man does more harm to himself not only in matters relating to health and disease, but in all general affairs of life also.

The physiological process of fasting.

During health the body is concerned primarily with the carrying on of its various functions and activities and in trying to keep these at the highest possible level of efficiency. To carry on this work effectively it needs food. Food is therefore of absolute prime importance to life and health. But the average civilised man is ignorant of the requirements of the kind, quality and quantity of food necessary to maintain health. The civilised man particularly in the industrial areas of the world cannot obviously obtain fresh natural food which alone can give the maximum benefit to the human body. Invaluable materials essential for the well being of man are lost through thoughtless cooking and refined habits. The demineralised and devitalised products which form the bulk of modern man's food are fed to it in such overwhelming quantities that the body is literally at its wit's end to know what to do with them.

Forced to deal this constant daily stream of excessive food materials thrust upon it by a food-ignorant owner, the body finds its work of keeping the efficiency of the organism at the highest possible level impeded more and more seriously each succeeding year of the individual's life until at last disease exhibits itself with determination to cleanse the body. The physical basis of all disease in the human system is wrong feeding. Whilst eating is in progress, the body is forced to deal with it and the positive process of assimilation is the dominant process. When food is witheld, then assimilation stops, and the negative process of elimination takes its place. Having no food to deal with, the body is then free to deal with the accumulations of toxic materials present within it. Generally speaking fasting is the surest medium for the process of self-cleansing. For a really clean body, internally, means a healthy body; fasting is the body cleanser supreme. To claim that fasting is a "cure-all", would be foolish. Obviously such things as the age of the sufferer the nature of the complaint and its duration, will have to be taken into account.

The Procedure of Fasting.

Depending upon the condition of the patient, a fast may be carried on for two, three, five, ten, fifteen or even thirty days.

But any fast over a week in length is by far the best carried out in a properly organised hospital. Usually the longer the fast, the better the results.

The fast may be conducted on water only, or else the patient is given fruit juices—usually orange juice—at two hourly intervals during the day. The vegetable or orange juices are in a sense no food, and serve not only to cleanse the alimentary canal but to supply the system with some of the invaluable mineral salts invariably lacking in the body of the sufferer from disease.

As soon as the fast is began, the body begins its self-cleansing activity. The tongue begins to get coated, the temperature of the body visibly lowers, and a general sense of weakness sets in. The weakness varies in direct proportion to the stamina and vitality of the faster.

The prevalent idea about fasting is that one immediately begins to starve onself. But fasting and starving are different things. Whilst there is surplus nutriment in the tissues to be absorbed, the body lives on it during the process of the fast. Fasting restores physiological balance since during its process excess acids are absorbed and toxins released and eliminated. Starving implies living upon one's vital tissues, by virtue of which the body is brought to a level of emaciation such as to render further life impossible. But in a properly conducted fast even extending from four to six weeks there is no risk of this taking place.

The deaths which are supposed to occur from starvation are largely the results of fear rather than actual starvation. They die not from not eating, but from the fear of the consequences of not eating.

Reaction of the internal organs.

Toxins and waste matter which have been slowly accumulating in the tissues for years are now brought into circulation by the self-cleansing activity of the body, and thence, through the medium of the usual organs of elimination the skin, lungs, bowels and kindneys and finally ejected from the system. The urine will become thick with waste matter and body poisons being thrown off during the fasting process, and the bowels will have their usual share of waste materials to deal with. But during a fast the usual peristalic process which makes bowel action possible is suspended; therefore to avoid the reabsorbtion of one's own poisons back again into the system, it is imperative that the bowels should be cleansed daily whilst fasting with warm water enema. Auto-intoxication is the greatest danger to guard against when fasting. If neglected much of the value of the fast will have been wasted.

Symptoms while fasting.

When one is conducting a fast oneself, there are symptoms which sometimes occur which may cause alarm, but that is only because their origin and nature are not understood. For instance, palpitation sometimes sets in, and the patient believes that his heart is becoming seriously affected. But the palpitation is only due, usually, to the increased work the heart is called upon to do whilst fasting is taking place, and soon passes off without any untoward effects. Sometimes there is a slight rise in temperature. This again is a sign that the cleansing process is proceeding and that the waste matter is being burnt up in the tissues. The tongue as a rule becomes very coated, and some are led to infer from this that the fast is injuring them. Again a mistake! The tongue furs more and more as the cleansing work going on inside the system proceeds. When the tongue begins to clear, that is the

time to begin thinking about stopping the fast. For a really clear tongue is evidence that the body is at last clean inside. If the fast is continued after the tongue has cleared, then the danger of actual starvation setting in arises.

Fasting and hunger.

There is a common idea prevalent that during a fast one would become so hungry that to continue it for more than a day would be impossible. For the first day or two there may be appetite present, but once the system becomes adapted to the new conditions of fasting the appetite disappears altogether, and does not return until the fast has gone on sufficiently long for the tongue to clear. This is because whilist elimination is going on, the body has no thoughts of food. But as soon as food is taken again and the assimilative process set in operation, the body shows its readiness to welcome food in no uncertain manner.

Breaking the fast.

When a fast is broken, great care must be taken not to overeat. Overeating after fasting is the greatest danger to be avoided. It depends how long the fast has been carried on as to how it should be broken; but generally a sweet fruit such as grapes or milk are the foods chosen. Indeed, after a prolonged fast, the "milk cure", as it is called, is of inestimable value in building up the system anew in almost every type of disease.

Gradually, and only gradually, can the faster return to a full diet again after completing a fast of some duration. If wrong and indiscriminate feeding is resorted to after a fast, then practically all the value of the fast will be lost. In the case of prolonged feasting, it is positive for a medical man to be in attendance particularly at the time of breaking the fast. Misguided but well-meaning friends or relatives sometimes stuff the unfortunate faster with highly nourishing food like meat-extracts and result is disastrous.

We dig our graves with our teeth.

We eat in order that we may live, and for that purpose food is taken into the body. Some people however, seem to have lost sight of this sole purpose of food, and instead of looking upon eating as a necessary function, to be performed with the same object as breathing and sleeping, it has come to be regarded as a means of gratifying our desires for the nice things of life—to please our palates and our senses generally. To this end there is a tendency in most civilised countries today to make articles of diet as artificial and pleasing to the eye as possible. This has led to the refining and demineralising of bread, sugar, and cereals, and to the preserving and potting of meat, fish, and fruit. There is a glut of such commodities as jams, cakes, chocolates and biscuits. Natural foods such as fresh fruits, salads, green vegetables and nuts that contain valuable salts are neglected and if taken are invariably boiled, thus denuding them of their valuable salts and health-giving properties.

Diet in natural treatment.

All natural food contains the essential elements necessary for health and unless all these elements are taken in sufficient quantities, the result is disease. Next to fasting dieting is the greatest curative weapon. What a protracted fast can do quickly, sound dietetic treatment will accomplish if not so quickly, yet just as surely. By a

judicious combination of short fasts, fruit fasts and restricted diet individuals who for various reasons cannot undertake a protracted fast, may get the same benefits. But it is the height of folly if after the cure of the disease if one goes back to the old ways of living and eating. One cannot fly in the face of nature's laws with impurity!

The all-fruit diet.

An exclusively fresh-fruit diet is often prescribed for diseases caused by the lack of essential mineral salts. When taken into the system, fruits are acid in reaction, and this fact has thrown many people into confusion as regards their health-giving value. The weak fruit acids are quickly broken down in the system and the valuable cleansing agents the alkaline mineral salts are left behind in the tissues. Patients who for some reason cannot take fruit are given raw salad vegetables and steamed vegetables which abound in minerals such as calcium, potassium, sodium, iron, and iodine.

The full milk diet.

Milk is the one food which is complete in itself. It contains all the elements the body needs for full sustenance and cleasing purposes. The patient is fed on raw unboiled milk, in gradually increasing quantities, until he is sometimes taking as much as six quarts a day.

A properly balanced dietary.

By means of long fasts, short fasts, the all-fruit diet, the fruit and milk diet, and variations of these, the patients who undergo natural treatment are placed on the road to health once more. Then is the time for a properly balanced dietary to be given them.

For its sustenance and repair, the body requires a certain amount of protein, starch, sugary, and fatty food elements. Unfortunately for us, all these foods leave behind them in the system acid by-products, as a result of their metabolism in the tissues. That is to say if one lives as the average individual today with his white rice, white-bread, white sugar and boiled meat, his system becomes overloaded with acid waste matter in time and this over-acidity is the first and basic cause of disease.

For the body to function properly, the blood and body secretions must all be alkaline. The alkalinity can be maintained by arranging a scheme of diet in which at least seventy-five percent of the foods eaten are definitely alkaline in reaction. For this reason fruits and vegetables the only alkaline foods in nature form the bulk in all nature-cure dietetics.

Even in the twenty-five percent of acid-forming foods permitted it is to our advantage to select the least amount of acid forming food, whether protein, starch or fat. A food such as meat, in addition to its extreme liability to putrefaction in the intestines and its consequent high toxicity is very acid-forming. It is there-fore kept down to the very lowest limits in arranging a proper dietary, and in many cases excluded altogether.

Again, other foods, like white bread, white sugar, polished rice, pealed potatoes (before cooking) are too very acid-forming; but these foods are far less acid forming if eaten in the natural state as natural brown sugar, wholemeal bread, brown rice and potatoes cooked or baked in their skins These foods in their natural state retain all the valuable food minerals and other vital properties endowed by nature. Sugar from the juice of palms, fruits and honey are preferable to cane-sugar. Butter, olive oil and gingili oil are the most favoured by naturopaths. Where protein foods are concerned dairy products and nuts are the best. Wholemeal bread, unpolished rice and potatoes are good starch foods.

Corporate Life

:o:

(An abridged version of an address delivered by Mr. S. Selvanayagam, F.R.G.S., at the Ceylon Association, Taiping.)

"CORPORATE", defines *Chamber* as "united"; and he further explains it as "legally united into a body so as to act as an individual". I think that meaning exactly suits my purpose and aptly describes what I wish to say this evening.

The world is a composition of diversities. There is not always unanimity in everything, even among the members of the same community. Many reasons can be ascribed to this state of affairs. There is that human tendency to expose the in-human characteristics of envy, jealousy, greed, egotism, pride, and selfishness. These qualities are inherent in human beings. Few persons are free from one or more of them. Many who have become conscious of the presence of these vices in their character endeavour by practice, penance, prayer, to curb them, and they attain success in varying degrees, but seldom do they succeed in entirely curbing all of them. But there are others who, knowingly or unknowingly, cultivate them to a remarkable degree and give them expression, wilfully or unwittingly, at times. The latter are, in the eyes of enlightened people, an object of ridicule, pity and loathing. If they behaved as they did through ignorance, they should be pitied and corrected; but if knowingly, then they should be educated. With them in the midst of a community, corporate life is difficult. They are like the weeds that grow in the garden or the thorns in a meadow.

As a community we are not leading a corporate life. If everyone is pulling his weight, the united effort of the community in any undertaking must be great. With some not pulling with the others, or pulling in the opposite direction, the result cannot but be unsatisfactory.

With perfect corporate life in vogue in our community great possibilities will open out to us, and there will be that feeling of strength and satisfaction that every member of the community has subscribed his or her support to any undertaking. With such a happy state of affairs, our existence, be it in Malaya or in Ceylon, will be more tolerable and happier.

There are many contributory factors for the existence of differences of opinion. Every question has two sides to it. As such, there must be a certain amount of controversy, but when it comes to a matter of communal interest, all such differences of opinion must be considered as so many incidents in a life or as so many molecules of dust that are blown in our way, most of which may hit us without doing us any harm, while a few may get into our eyes without seriously damaging them.

Controversy.

We may be engaged on a controversial suubject or on a heated argument—there is no need to become heated at all—the very fact that we allow our tempers to become frayed is a danger signal that something is amiss with us. If we do not recover our composure at once, it is a sure sign that we are on a dangerous path, and if we cannot control ourselves, trouble is not far ahead. If we can argue out a thorny subject with a smile and in a natural tone, and accept

an overwhelming defeat, where we expected a clear victory, and congratulate our opponent on his victory and accompany him home or invite him to dinner in honour of his victory, then we shall be a great community. We shall then pave the way to success in any undertaking. We shall fear no failure.

In a small community such as ours, with national characteristics that are peculiar to us, with an unabated though unpretentious love for our dear Lanka, with a conservatism which has helped to preserve our ancient culture from the encroachmnets of a modern world, we should indeed find the practice of such an ideal easy and welcome. Our ancient culture has been founded on ethical and religious principles. As such, we have a conscience most keen and quick to take offence at anything mean, revolting, and not in keeping with our accepted principles of life.

That leads us to two important issues. The one is that, in consequence, we take sides rather hastily and are quick to rebuke the wrong-doer. That is a natural characteristic. It is not want of enlightenment at all. Taking sides and adopting a controversial attitude does not help us always. On the other hand it places hardships in our path, and creates enmity. In the world of a past age, when communities lived aloof from one another, that quality of self-consciousness might have served its purpose. But to-day with a "larger" world, wherein we find every national our neighbour and our colleague, we must modify that attitude, and adopt a more liberal consideration for one another's thoughts, words and deeds.

Secondly our piety and extreme sentimentality must not let malicious intentions originate in us. In the circumstances, we should revolt and turn against any thought, word or deed that tends to hurt the feelings of our compatriots.

A fast moving world.

For any evidence of lack of co-operation, want of support, apparent apathy, and indifference to matters affecting our communal welfare, we need not be blamed but we shall blame the fast-moving world of to-day. We are as natural and as sincere to ourselves and to our brethren as we have ever been.

It is like a man who walks and considers walking as his only means of transport. When all men walked he fitted in well with the other walkers; in fact, he walked faster than most others. When the bicycle was introduced, he found he was left far behind, though his speed was none the less. But when the motor car arrived, he found that he was left hopelessly far behind, and, with the coming of the aeroplane, he was, of course, out of comparison. Could he be blamed for walking as he did? Can we be blamed for being what we are?

We can't be any better without being different in every respect, that is, without changing our thought, word and deed. How can we reconcile curselves to this new state of affairs? Is our life corporate? It is not. In this world of today, all the members of our community are not as they should be. That is, we cannot practise the principles of a past age to suit the present age. Hence there is bound to be difference in everything, on every side and everywhere.

Love, Patriotism, Toleration.

We must have one or two considerations broadly governing our actions. *Love, patriotism, and tolerance* are the three fundamental concepts of corporate life. We

must practise them.

Love will make us forgive and forget the wrongs of others; patriotism will prompt us to give our ungrudging support to all good undertakings for the community, be they religious, social, moral, physical, or mental; tolerance will teach us to bear the insults and ridicule and wrongs of our brethren.

We are the product of one mother—Ceylon—and as in a family, there must be love, patriotism and tolerance among the brothers and sisters of our motherland. The realisation of this ideal will usher us in a perfect corporate life.

Vices.

"There are two sides to every question". The correct decision is difficult to arrive at. Much elucidation and discussion with concrete examples are necessary before the one or the other party can establish the soundness of its arguments. We have had many such occasions, but we have not always emerged happily and honourably. In other words, the better arguments have not won the day. This is a common failing among human beings whose actions are to a large extent guided by prejudice, envy, selfishness. If "Self before Community" is the motto, then corporate life is impossible. Corporate life is a life of give and take and denial of self for the community. It is the result of a constant debate of the noblest and highest order that must take place within oneself and among ourselves.

Lead or be Led.

Our education has been individual. After leaving school, education on communal affairs and corporate life is essential, but we have never had any. One must either *lead* or *be led*. In every case, no matter how far we may have advanced mentally, morally, or politically, we must be prepared to adopt the latter course; that is, to be led, if we can't lead. There can be only one leader for one thing at a time, and having elected him, it is our duty to follow him provided his actions are honourable.

Wisdom comes after the event.

Arm-chair critics and back-lane topicists are many. They play the part of the meek lamb in public. They are dangerous busybodies. They are akin to gossippers and tale-bearers who set on fire every house they enter. They require a strong purgative to purge them of their filth.

We appear to be born to differ. My little experience shows that we are untrained to take a good beating honourably. We delight in unfair criticism of everybody and everything. We fail to see anything good in the actions of others. Our critical eye readily discovers all trivial flaws and omissions which are magnified and repeated many times over. But it is not dignifying to make all such criticism behind one's back, in the arm chairs and back-lanes. Such criticism is evil. It serves no good purpose and helps none. But it does a great deal of harm by prejudicing the minds of others.

It seems to me that getting one good word about an adversary from a Jaffnese is a rare thing. Paying compliments is an art and must be cultivated. Selfishness, insincerity, envy, jealousy, want of patriotism, lack of goodwill, and absence of toleration, connot bring corporate life.

Superiority complex.

This unhappy feature and characteristic in not a few of us, is introduced into every phase of our life. In home life, in society, in temples, in clubs, or in any public under-

taking, we quarrel before, during, and after the events over trivial matters. This is mainly due to a mistaken superiority complex that has taken possession of us. We are the most timid, slavish subordinates imaginable, to any masters but our own countrymen. We are aptly described by the proverb which says, "One is a hero in one's home and a coward outside". We have, as a result, brought about a very serious disease—indifference and non-co-operation in any undertaking of the community.

Forgive and forget.

It is a negative policy to stand out and practise non-co-operation, and play the part of critic, when it is the duty and proper conduct of every member of the community to be a party to every activity of the community. Every member has a duty to enter the fold, criticse its actions—when necessary, give the benefit of his advice—if necessary irrespective of whether he is heard, or not—or his advice accepted. If his advice is rejected, he takes offence and keeps out. How childish! Or talks about it with anyone and anywhere for the next few months! How resentful? Or exerts his influence and power in other ways to get his own back! How revengeful and savage! "Forgive, forget, and prepare for the next event", is a good maxim to practise.

Non-co-operation.

The number of the community is small We are in a foreign land. Our big occasions when we can meet all our countrymen, are few in a year. Should we not display our patriotism for our country, language, culture, on those few occasions? Or should we make them the occasions for picking up quarrels, renewing old quarrels, creating fresh enmity, defeating undertakings by our obstruction and non-co-operation? That is only a display in public of unpatriotism, insincerity, ignorance, and selfishness.

Be proud of your own.

Some are so advanced in their conception of organisation and execution that they discredit the labours and endeavours of men of mediocre calibre on behalf of their countrymen. It is human to err, and the capabilities and experience of different persons are not similar. Hence it will be laudable if such enlightened people or those who expect a greater degree of precision and efficiency join in and show or do what others cannot do.

However badly we may do a thing, I consider it honourable to be proud of and support an undertaking that is in every way understaken, organised, and managed by our community for our welfare. Those, to whom the little errors and omissions appear as mountains, do not, however, come in and do in a better way what others cannot do. Wherefore then is their talk? They forsake their fold and give their patronage and support to some other party. Every such action undermines the strength of their own community, religion, and culture to which they rightly belong and to which they must finally go back.

On the other hand, their unpatriotic action strengthens another party, from which they cannot rightfully expect or demand the service and consideration that they can from their own. That we can in a period of temporary prosperity forsake our kith and kin, comrades and nationals, is indeed regrettable. It is in such times of prosperity that we must contribute liberally to all our deserving causes and set them on a firmer

basis that they may better withstand trials in times of stress, and endure long after our time.

Our duty.

We can save ourselves much worry and discomfiture by a little thought beforehand, and by adopting a simple maxim which is practised the whole world over, namely, love all our own acquired by right, such as our kith and kin, our religion, language, attire, culture, community firstly, and secondly, give them every support whenever you are required to do so. There is no other duty more pressing than that. Thirdly, safeguard all these against abuse, deterioration, and attack from the outside. In practising this last principle, it goes without saying that you will not yourself adversely criticise your own community and lay it open to attack by others. The result of the practice of these three maxims will lead to a corporate life.

Let us look back a few years. In Ceylon, on the occasion of a marriage or a funeral or other occasion relatives and friends made it a point to attend from far and near. The temple festivals were well patronised. But today we deliberately ignore them. Think of the joy and the peace of mind we have missed. Think of the harm we have done to the communal life, to the solidarity of the race, religion, language, and culture.

Attendance at General meetings.

General meetings are held for a specific purpose, where some important matter affecting the community is to be discussed, or where a report and accounts have to be passed, and elections made. Every member should view such a meeting as one of paramount importance. We have the opportunity to meet one another, and discover if everyone of our countrymen is well and able to attend, or if any be absent, to discover what is wrong with him. Such an interest in the welfare of every member of a community cannot but help to solidify the community.

But we do not generally hail an occasion such as this as a day of national importance. We treat it as mere business meeting. Surely we are not so very busy otherwise as to lose the rare opportunity given to us to meet our countrymen, say, once a year. Love for our countrymen, and patriotism for our motherland, must prompt us to drown all other considerations.

Keep abreast of the times.

The same may be said of a social function or a lecture. Where shall we trace the cause of the lack of support? We cannot think that a deliberate attempt is being made by the members of the community to withhold their support for communal advancement. The main cause lies in our mode of life. We have our own little affairs to attend to, and think of the maxim, "Charity begins at home". We put self before the community. That attitude is perfectly in order. But in the present-day world, it is a bit out of place.

There was a time when one community lived in a corner of the world altogether ignorant of what another community did in the next village or in another country. Communities then were self-sufficient. Their wants were few, simple, and easily supplied. But today the whole world is our home. Every nation is our neighbour. We are not self-sufficient.

The contraction of the world, the annihilation of space, is today a commonplace. Steamers, trains, aeroplanes, telegraphy,

telephony, radio, wireless, have brought distant places next door to ours. Owing to the specialisation of crops and industries in suitable areas, few countries and communities today are self-sufficient. Liberal education, contact with other nationals, newspapers, and changing fashions, have given different and new ideas to man. Science and inventions are making rapid strides. All these have given to us two important thoughts.

The one is the necessity to keep abreast of the times. The other is to strengthen and safeguard the interests of each community or nation so as to withstand the knocks, and answer to the calls made by a new world. In other words, we are told every day that it is a case of the "survival of the fittest".

In these circumstances, we cannot but be prepared to adapt ourselves to the changing conditions, and modify and remodel our thoughts and actions, improve and organise our community, so as to be able to answer to the demands and calls made upon our community from time to time. There is thus a necessity for every member to meet his compatriots often, to exchange ideas, to pool and sieve opinions, and to formulate progressive schemes for the better conduct of our community.

Everyone counts.

No member can safely say that his goodwill, loyalty and co-operation in any matter of communal activity does not matter. Everyone counts. The community is a composition of units. Each member, therefore, is as important as another. There is no important and unimportant person. A nation is judged not merely by the better known and the most enlightened members who may be a handful, but by the degree of unity, literacy and enlightment of the masses, men and women. Hence, there is great need for our community to live a perfect corporate life, so that every member may have his hand in the same pie. Then there will be unity, discipline, and progress. Where are our women today? Where are our girls today? Where are my other brethren? Where are our children? Corporate life is absent today.

Discipline is a very important factor in any thing. Armies and navies are disciplined for months and years that they may the more effectively carry out their work. Similarly, communities must be disciplined to carry out not only matters, but even their private affairs. Attendance at meetings, looking forward to a date, making up the mind to attend, what to say, how to conduct ourselves at every turn, and going through a function in a dignified manner, are like so many drills which go to give one the experience, training and discipline that go to pave the way to success.

The ideal.

Communal corporate life is, without doubt, the ideal that we should aim at. In corporate life there is that moral strength, courage, security, and satisfaction that every member is pulling his weight, and is in person contributing his share towards the organisation and success of an undertaking. Should we fail, the disappointment is equally shared, and none will feel it keenly. Should we succeed, there is communal happiness and satisfaction.

Physical Culture For Women

(C. THIAGARAJAH,)

(Continued from last issue.)

II.

MY article in the September issue might have been a surprise to many of our women. A good many of them may not have heard of physical culture. They might have the foolish notion that physical culture is absolutely useless for them and that it is harmful. Never was notion more false. Physical culture is important to a woman just as it is to a man, and it has never been more clearly demonstrated than in Western countries, now that women play such an active and important part both in society and in the business world.

It is not hard to convince you of the benefits of physical culture if you read carefully the pros and cons. You all know the saying that a "woman is as young as she looks". And how could you keep fit and be young? Surely not by doing the house-hold drudgery or spoiling your shape by simply eating, sleeping and visiting houses? Your house-hold duties or work are nothing but a daily routine which you have been doing perhaps for years. Undoubtedly you will get no beneficial results if you do this routine, for you are doing it in an apathetic manner just to get the work over. Your mind is concentrated on your work and not on your body, with the result that you feel bored. You have no pleasure in what you do. On the other hand if you simply eat and sleep and babble and receive visitors, who is to be blamed if you grow flabby?

Now if you take physical culture you would not feel bored, if you think, as you perform the exercises, that your body is sacred, that new life is given to your cells, and that all the poisonous waste from the lungs are being expelled at every breath. Be cheerful and don't be sentimental or rush through the exercises just to get the thing finished. At that rate you might as well abstain from taking exercise.

Whether you are sixteen or seventeen, regular exercise will do marvellous things for your figure, your health and your nerves. Fear and weakness of body will be unknown to you. You will step out from the shadow of mental and physical exhaustion, "nerves" and insomnia, lost appetitie, lost weight, old age and loss of power into a vivid new life of youthful strength and vitality. You will forget that you were ever tired, depressed, skinny, run-down. But to attain this position you have to overcome the petty temptations of the world. For example, if a diabetic patient eats sugar without moderation, the whole medical profession could not cure him of his disease. Similarly if you have an abnomal temptation to get things which are harmful for your body, your condition is as hopeless as that of the diabetic patient.

On the other hand, if you are master (mistress) of your ownself, many of you who are in the habit of taking nostrums or believing in advertisements which are really a menace to the public, might as well dispense with them—and here I would like to insert a word of caution against placing too great a belief in advertisements which profess ready made cures of any ailment in the form of tasty tablets. Such a statement as "glands stimulated to new activity without operation; effect of medicine in three minutes" is, in my opinion, misleading, mischievous, and more harmful than beneficial. They are nothing but stimulants,

which, if taken once, might lead you to take them throughout life. Just as the opium eater can't dispense with his horrible stuff so would you have to take those so called cures.

So, to those of you who have stopped counting your birthdays, I say, now is the moment to devote time and care to rejuvenation and to realize how important this is both to your figure and to your health. For with your years of experience and wisdom allied to a youthful mind and appearance, you can be a person of real understanding and of definite charm. Exercise will make you feel younger and it follows, as a matter of course, that you will look younger.

Six exercises were prescribed in the September issue and I hope all of you have taken to physical culture. Here are a few more exercises which will help you to have a healthy physique. I advise beginners to take the former exercises for at least a fortnight before they take these exercises. To the others I recommend these exercises alternately, the former month's exercises on one day and these exercises on the next. Take a complete rest on Saturdays. You should drink at least six glasses of water a day, preferably after meals. You should not take water as soon as you eat or while you are eating. No doubt every chemical change needs liquids but in our case more than enough liquids are in the food we eat and in the digestive tract. At least half an hour should elapse after your meal before you drink any liquid.

Exercise 1.

Stand with your heels together. Drop your body forward, quite relaxed, and empty all the air from your lungs. Slowly raise your body and stretch your arms overhead and up till you are on your toes. At the same time breathe in deeply for six counts. Then relax forward, expelling all the air from your lungs. Repeat four times the first few days, gradually increasing the number of times, and aim at touching your toes on the downward movements and the ceiling on the upward one.

Exercise 2.

Stand with legs apart, knees braced, and hands clasped behind the head. Without moving your feet swing round to the right as far as you can go then swing to your left without pausing in the movement.

Exercise 3.

Stand with a chair at your side and its back to you, resting your right hand on it. Now transfer your weight to your right leg and swing your left leg backwards and forwards, more forewards than back. As it comes down and back you can let the knee bend but as it goes forward make a vigorous effort to straighten the knee. Avoid bending your spine. Repeat for the other leg and change position to the other side of the chair.

Exercise 4.

Hands on hips, and stand at attention. Raise your right leg forward until it makes a right-angle with the body, knees tightly locked. Lower and repeat with other leg. Avoid bending your trunk forward to meet the leg as it comes up.

Exercise 5.

Heels and toes together. Hips firm. Now rise on toes, bend the knees steadily to a right angle as you lower your body; at the

same time try your best to keep your body erect. Straighten knees as you rise up and then lower your heels. But young girls ought definitely to be able to go down still further to their heels, and without wobbling round all over the floor either. Don't forget to keep your trunk straight. I wish someone was there to check you.

Exercise 6.

For chest, shoulders and neck. Stand with feet six inches apart, hands clasped behind back and arms straight. Pull the shoulders back and down as far as you can, at the same time bring head back until you are looking at the ceiling. Do not bend backwards from the waist. Inhale deeply as you bring your shoulders back and exhale as you come back to the starting position. Repeat six times.

Exercise 7.

Lie flat on your back on the floor with cushions under your hips and head. Raise one leg until your knee touches your chest and as you take your leg back bring the other leg forward to your chest and thus cycle with your legs. Try to keep your heels a few inches above ground while you do this cycling movement. After a fortnight you can bring both your legs at the same time to your chest and then take them back. But try to keep the heels above the ground.

Do this exercise before you do the exercises prescribed in the previous issue. Bend your body forward and grasp your ankles with each hand. Now bend still forward till you bring your head between your knees, and breathe as you do so. Be sure you do so and exhale as you take your head and body forward. This is a very valuable exercise for keeping your body supple and you will find its beneficial results to be remarkable. This exercise must be done before you commence to do the previous month's exercises.

Past And Present

(M. JEBARATNAM.)

THE age in which we live is often spoken of as a scientific one and this generation thinks that the highest has been achieved in all scientific aspirations. In comparison to the snail slow progress made in the past centuries, the inventions and developments, in the many branches of Science that have been the outcome of patient research during the course of the past two score and ten years, are staggering and the material benefits derived from them are unquestionable. In the field of medicine, surgery, engineering or in any practical aspect of life, science has and is always erasing the once "impossibles". The impossibles of yesterday become the daily feature of our present day lives that a lack of foresight would characterize a person who declares anything unattainable or unconquerable.

Nature who has for ages cloaked herself in mystery has patiently borne the interferance of Scientists in their uncourteous attempts to pry into her secrets. Knowledge hitherto unknown is now found possible to be strewn on the path of the enthusiastic novice who is thus placed on a better and

sounder footing to accomplish the conquest of the unknown. He does not request nature to bear herself to further research but controls and subjects her at his pleasure. The degree to which this subjection and clear understanding of nature has materially prospered the human race can be realised if we could only turn back to the land and compare the greater certainity with which we reap our crops today, to the domination nature played in declaring our harvests not very long ago. Scientific Agriculture is by no means stagnant, gigantic strides have been made by it on its goal to progress and it still continues to dance to the music of scientific advancement. The adamant attitude of many of our elders to cling to out of date ideas and century old superstitions, in their refusal to adapt themselves to the changing world, would only increase and multiply the unenlightened scattered fractions of the universe where civilization has scarce shed a ray of light. Thus it is not surprising to learn even in the twentieth century of backward countries where primitive forms embody the practice of extensive agriculture.

Practical application of scientific principles to our daily lives not only evokes progressive ideas and thoughts in us, but often leads also to revolutionary movements while trying to adapt ourselves to the ever evolving world. Revolution and progress encounter opposition in numbers, most of which yield themselves to sane thinking and broad understanding leaving a few opponents to miserable fate in a limited enclosure of their own. The arguments of the few old and elderly who stubbornly reject new and changing ideas would have sounded reasonable to a judge and jury a century ago whereas they find no room for movement in the scientific world of today. The fathers cease not to chastize their sons for their progressive ideas and the elders seek consolation in superstition and religion for their anti progressive movements. The right of parental interferance and the limited monarchy of the home in which the father stubbornly believes, loses the support of the energetic young subject who moves on unperturbed by the unphilosophic philosophy and irreligious religion of his elders strengthening himself and gathering knowledge for a nobler crusade.

Whatever Is, Is Right

(K. CHINNAPPAH, TELLIPPALAI.)

THE development of mind or man means nothing but a distinct advancement in practical knowledge, common sense and true wisdom that becomes part and parcel of man and enables him to respect the laws of his being. A considerable portion of a man's knowledge is generally gained by suffering more than by anything else. What cannot be gained by the intellect is often achieved by suffering. It is our common experience that some actions of intellectual men are not in conformity with their intellectual attainments. This is principally due to the fact that they are not brought to their senses by the suffering which may be caused by some such actions of theirs. It is a well known

fact that the course of man's actions is decided and altered more by suffering than by reason or intellect.

God leads man on and on by creating situations which may make him desire to have certain objects or enjoyments that may result in suffering, and this is generally regarded as sinful or wrong. We have all realised at one time or another the extreme utility of the necessity for the existence of such a course in the Laws of Nature. We cannot, therefore, call any action of man as wrong or sinful, and the same arguments, if extended further, will convince us that no living being ever does anything wrong or sinful without the will of the Supreme Being whose plans for the ultimate welfare of humanity as a whole cannot be understood fully by many of us. We should bear in mind the supreme truth that in whatever we do we only obey implicitly the commandments of God for our own good and for that of others. Whatever is done by man, or beast, or for a matter of that, by any other living being should be regarded as nothing but right, as a deviation from the particular way of acting, though it may prove to be beneficial in the case of a few, may endanger the prospects of a good many living beings on account of its being contrary to the will of God. The life forces in the universe can never do anything wrong or commit a sin against the injunctions of God, who, in his infinite and unfathomable wisdom knows what is best for humanity and how the world should go on, so that nothing may cause chaos.

As regards the other works of God in Nature, no sensible man will find that anything is wrongly placed either in the macrocosm or in microcosm or find out flaws in the working of the forces that act in them. Man is not always able to observe critically the inner workings of Nature. Yet so far as he has been able to discover, he is filled with wonder and admiration at the perfect order and uniform law that prevails everywhere—everything put in its proper place, every force functioning in correspondence with others—everything arranged intelligently, wisely and beautifully. It will take centuries for man to comprehend even approximately the wonderful laws of Nature so magnificently functioning as ordained by the Supreme Being. Here also we are convinced of the great truth that whatever is and comes to pass in this world is nothing but right.

Dr. Sheldon Leavitt, the author of Psycho-Therapy says, "Thus the material and spiritual have so changed our concepts of the cosmos and its forces that we are prepared to accept the constituent unity of all things. The power that causes the protoplasmic cell to develop into the human form is the same power that enables us to realise our existence. The energy seen in the majesty of a tornado is the same that exhales in the perfume of the flower and that gives to all pleasure its zest."

All great thinkers, ancient as well as modern, have realised without the shadow of a doubt and substantiated by the modern scientific investigations and conclusions, that the underlying reality of the varied and manifold things that appear as so many entities in Nature is fundamentally the emanation of one and the same substance. The unity of all things is a universally accepted fact among the most advanced and thinking minds as well as the unity of forces. This being so, how can anybody with a steady mind infer that there is even a remote possibility of opposing elements or forces that could in fact function against one another among themselves, whatever their external appeance may happen to be? The whole universe is a huge being, the outer cover being the body and the soul being the unknown cause. "The survival of

the fittest" is a stupendous fact the truth of which has not been disproved by anybody. Anything that cannot adapt itself to the trying circumstances has no other alternative but to perish. The whole universe is steadily progressing, and in the course of its untiring march those that are unfit to exist are crushed and become decomposed. Sometimes parts have to be sacrificed for the good and progress of the whole. But even those that are regarded as unfit to exsit do not, so long as they exist, continue to exist for nothing. They not only progress themselves, though very slowly, but are also truly instrumental to the advancement of the more advanced.

The universe does not have a downward or backward course, but is always going forward and onward. It is only those that are selfish that cannot realise the unity of all things and understand the laws of nature. They cannot feel themselves as part of the universal forces that are guided and controlled by the only supreme cause. The existence of this class of men is also very necessary for their own advancement and for that of others, as has been mentioned above. They are also right, viewed from their standpoint. This way of looking at things is the only correct way of judging men and things, though it is not observed and followed by many. But to those who can see everything in its true colour everything appears to be a part of an indescribably wonderful whole whether it is right or wrong, good or evil, just or unjust. Alexander Pope, who, as a thinker is not second to many others, has proclaimed in unmistakable terms that whatever is, is right. Therefore, we need not feel sorry for those who, we think, do wrongs or commit sins. They exert themselves much only for fulfilling the commandments of God, for developing themselves through the process of sufferings. We should not think that but for those whom we consider to be wise everything will go wrong. There is a Supreme Being who guides us all in the proper course. None need, therefore, be filled with despair, pity or sorrow. Everything is and goes on right. Everything without even a solitary exception should be regarded as right. We should refuse to see in the world anything but right, justice and goodness with the firm belief in the saying that whatever is, is ritht.

Views And Reviews

(*By* SANGARAJA).

Malaya—Ceylon Passage.

FOR quite a long time it has been argued that the practice of travelling on deck should be discouraged and I am a strong supporter of that argument. For those who look for a cheap cabin passage between Ceylon and Malaya, I would mention the Motor Vessels of the Lloyd Triestino which have an economical second class at £8 which works out at $68/-. The berths and bath rooms are quite satisfactory and the food consists of many courses suitable for all tastes. The only disadvantage is that these boats do not touch at Penang both ways and embarking and disembarking must be done at Singapore, but it must be remembered that the run of these ships between Singapore and Colombo is of a shorter duration than the boats of any other line between

Penang and Colombo. They take less than three and a half days.

Sir Andrew Caldecott.

One must come to Ceylon as I have done to realise how popular the former Malayan Civil Servant who is now Governor of the Island is among the people here. He has got right into the hearts of all sections of the population of the island and it augurs well for the Ceylonese that they have at the helm of affairs a person who knows the east and has learnt to appreciate all that is good in it above everything else Sir Andrew's simplicity and sincerity and the human touch in everything he says and does have appealed to the Ceylonese to whom the ways of a fine type of an English gentleman who depends more on his goodness and kindness than on his gubernatorial dignity to obtain their love and respect is almost a new but welcome experience Sir Andrew wants to see things for himself and for this purpose to mix freely with the people on all occasions. God is with him.

Governor's Jaffna Visit.

Sir Andrew and Lady Caldecott (the latter as popular as the former) are visiting Jaffna on the 1st of February and will stay there four days and their daughter will accompany them. Elaborate arrangements are being made in the North to offer them a very hearty welcome in the fashion traditional to Jaffna. Sir Andrew no doubt looks forward to this visit with extraordinary interest as it is well known that up in the North he will meet many of those Ceylon men who had worked under him in Malaya and who are as anxious to see him as he is to see them. As a matter of fact, the old Malayans up there are arranging to entertain the Governor and family at a special function by themselves. For this purpose a Committee of ex-Malayans has been formed with Mudaliyar V. Ponnampalam of Urumpirai as Chairman. I may mention that the ex-Malayans of Colombo gave a typical Malayan, entertainment with imitation ronggengs and Chinese songs a few days in their honour.

Yet another great loss.

By the sudden and sad death of Dr. K. Thillaiampalam of Kuala Lumpur the Jaffnese community has lost yet another one of its useful members. He was a fine type of a man, and as a doctor he was conscientious and painstaking and always very kind and gentle. The writer had known him since 1906 when they were both class mates, and from that time to the very end they had remained the best of friends and the writer is among those most deeply mourning the good doctor's untimely end. Very seldom did the writer fail to call at his dispensary or home when visiting Kuala Lumpur and every time the two talked together like schoolboy friends of the old days. It was during these visits and chats that the idea of the formation of a Co-operative Society for non-government Jaffnese was moved in the year 1923. The plan was to form a society among non-government people in order to convert it into a Co-operative Banking Society later on but it did not materialise and he Jaffnese Co-operative Society open to Government servants and others was formed.

Doctors Eduction:

The late Dr. Thillaiampalam was one of the earliest to join the King Edward VII College of Medicine, Singapore. After com-

pleting his elementary education at Central School, Taiping (later King Edward VII School) he went to the Anglo-Chinese School, Ipoh and the Victoria Institution, Kuala Lumpur for secondary education before going to the Medical College at Singapore. While at Ipoh he stayed with the late Dr. Manickam and Mr. S. Seenivasagam in a house standing then somewhere near the present Central Police Station. The District Hospital, Ipoh was then situated opposite and comprised all the land facing the present Railway Station extending as far as the office of the Deputy Controller of Labour, Ipoh. When Thillaiampalam passed out of the Medical College he worked at the General Hospital, Kuala Lumpur and from the very commencement as a doctor, he was extremely popular with all sections of the community at the Federal Capital. Always of a very retiring disposition, and never guilty of false pride or arrogance, he made friends among patients as well as the members of the general public. He was a person of great adaptability and made no difierence between nationalities.

Random Notes

(By Rambler.)

—:o:—

Economy in Food.

WHILE it may be that there is a great wastage of food in our homes due to unmethodical and uneconomical preparation it must be admitted that our food has very little nutritious value compared with that of other communities. What I mean is that the food we eat daily is very deficient in the necessary vitamins required for the growing needs of our body. To build strong bodies we need more nutritious food, though not necessarily expensive. In the manner of preparation of food there has been no change for centuries and we are preparing our food in the same way as our forefathers did. A change in our diet is, therefore, a matter of necessity to make our bodies strong. Our poor physique must react adversely on our intellect, thus affecting our mental outlook and retarding greatly our progress.

Where does the Dowry come from?

In the December issue of the *Pathfinder* Mr. Selvanayagam stated that "it is indeed a puzzle where all the cash for the dowry and for the jewels comes from". In my opinion it is produced from a "vicious circle". In every country, owing to various causes which need not be examined here, there is more cash than before and it is so in Jaffna. The price of land has gone up out of all proportion to its economic value. A piece of land which in my father's time was worth £10 per *lachcham* is now worth £100. There are some men with money, and when a father, who, for the purpose of giving dowry, intends to sell his land the former buys it paying the increased price. In turn the purchaser sells it to some one else when he wants to give dowry to his daughter, and so the vicious circle goes on intermittently.

Thrift.

The question whether thrift that is forced upon and is built up without effort does any good in the end has been asked by the Editor in his leading article published in the December issue of the *Pathfinder*. I would say that it is good and it is bad. In our young and tender age it is good and proper that we should be fed. But when we grow up we should be educated in the proper values of food so that we may take what is good and avoid what is bad. In the same manner there is no harm, indeed it is beneficial that the practice of thrift should be forced upon one. As time goes on however the member should be educated in the value of thrift and the props and supports that were found necessary at the beginning taken away so that the practice is continued voluntarily rather than by force. Unless this is done there is more harm than good in the practice of thrift. Possession of money without a true sense of its value has done very great harm to many.

New Life Movement.

Nothing has been heard further of the suggestion regarding the introduction of a new life movement or something akin to it urged in a previous issue of the *Pathfinder*. I think the point of view given in the Editorial notes in the November issue that "ignorance of the benefits such a movement can produce" is the cause of the lack of response by the community. If the proposed conference in Kuala Lumpur of delegates from various districts is likely to become an accomplished fact, I would urge upon the authorities of the J.C.S. that introduction of a new life movement be made one of the subjects to be discussed at the conference. Of course it would take a long time to make it popular but such discussion would be of great educative value and be of immense good. Mr. Selvanayagam who is the writer of the article published in the *Pathfinder* and who must have given the matter some thought might be invited to read an address.

Paper from coconut husk.

In my notes published in the January issue of the *Pathfinder* I referred to the research that is now being made by Mr. S. B.K. Menon, a Travancorean Research Student, into the possibilities of paper being manufactured from coconut husk. In the course of an address delivered by him to the members of the Coconut Board and the Board of Management of the Coconut Research Scheme in colombo, Mr. Menon stated that pulp of excellent gloss and softness could be readily obtained from coconut husk. In order that he might complete his researches Mr. Menon asked for 20 months for further labouratory and research work. It is understood the authorities have decided to afford Mr. Menon an opportunity for futher discussion. There is no doubt that if the commercial feasibility of the invention is established there is opening for a great industry in Ceylon, and also in the F.M.S. where there are large tracts of coconut plantations.

Electrical crematorium.

Sometime ago the local Sanitary Board discussed the provision of an electrical crematorium for Kuala Lumpur. This matter is also engaging the attention of people in Ceylon. There is no doubt that there is a general tendency to adopt cremation in preference to burial, and the question has become acute in countries where burial grounds occupy large tracts of valuable land.

The adoption of electrical cremation would solve the problem of wastage of land. In Ceylon the two large sections of the community have adopted cremation. While no one can deny that cremation by electricity is more desirable than the present form practised in the East of burning bodies with wood, there is some dobut whether electrical cremation would become popular from a religious point of view. Traditions enjoin that the funeral fire should be lighted by the son or, in his absence, by a male relative of the deceased. How can this be satisfied in the case of electrical cremations?

Jaffna woman and her position in economic reconstruction.

In the course of an address by Mrs. Shirin K. Fozdar, the Vice-President of the National Spiritual Assembly of the Baha'i faith of India, Burma and Ceylon, on "The way to universal brotherhood" delivered at the Ramakrishna Math, Wellawatte, stated that "women will play an important part in the next war which will be fought chiefly in the air". I think this remark may equally apply to the Jaffna woman and, though she may not have to take part in any war, yet in the economic struggle that lies ahead of the community in this country during the transition period it is the woman who will play an important part. All our hopes are centred in her. It is she who can advice and aid her husband in the practice of thrift and be the light that would lead him to economical advancement. Nothing can be achieved without her willing and loyal co-operation.

Ceylon Tamil Ladies Association.

The readers of the *Pathfinder* may be glad to hear of the lead taken by the Ceylon Tamil ladies of Negri Sembilan for the formation of the first Ceylon Tamil Ladies Association in this country. A meeting under the Chairmanship of Miss Sumner was held in the Vivekananda Students Hall in Seremban on 22nd January, last. There were about 80 women present and it was finally decided to form an association. A committee of eleven members was appointed. The progress of the Association will be watched with keen interest.

Bridge builders required.

Sir Andrew Caldecott, Governor of Ceylon, struck the right note when in reply to an address of welcome presented to him at Galle, he stated that the crying need of Ceylon is that her leaders should become 'bridge-builders,' men who will set out to bridge "the gulfs and chasms of sectionalism". Ceylon and Ceylonese have for a long time felt the absence of such leaders and it is hoped that the appeal made by Sir Andrew Caldecott will not have been in vain. With a united Ceylon much could be done, while in her present state very little progress is possible. The same remarks may be equally applied to the Ceylonese in this country. Much remains to be done, but progress is very often retarded by internal and sectional disturbances. We should each try to meet the other, and try to meet each others' points of view.

Accomplished bride with dowry required.

My attention was drawn to a recent advertisement in the Hindu of Madras which strikes me as a medley of hoax, humour, and pathos.

"Wanted for a High Caste Hindu of Jaffna, aged 29, employed as an officer in the

F.M.S. Government Service, an educated and accomplished bride of over 20 years. Dowry essential"—Apply to Box. No. M. 6 c|o The Hindu.

In view of the strong feeling against the system now prevalent in Ceylon and here, as seems obvious from the many contributions to the *Pathfinder* on the subject, has it come to this that one of our countrymen must needs seek the assistance of the Madras *Hindu* to secure for him an accomplished bride with dowry? Does he fear that in consequence of the propaganda against the system, he would experience difficulty in obtaining an 'accomplished girl with dowry' in this country?

Jaffnese and Malaya.

It may interest those of the younger generation to learn how we first came to this country.

When the Straits Settlements were formed into a Crown Colony in 1867 the Government at Singapore applied to the Ceylon Government for the transfer of experienced officers. The late Mr. J.W.W. Birch, who was then in the Ceylon Civil Service, was among those who were seconded for service in the Straits. He came out as Colonial Secretary with a number of Ceylonese officers who had entered into an agreement to serve the Government for three years as Surveyors, Inspectors of Roads, etc., The names of some of these pioneers are still remembered in Singapore. Mr. Vythilingam, the brothers Annamalaipillai and Valuppillai are among them.

The Ceylon Government was again approached for a supply of experienced officers when the States of Perak and Negri Sembilan came under British protection in the year 1874—1875. The pioneer division consisting of Ceylonese overseers, clerks, dressers, artisans and Indian labourers under the command of Messrs. J. Trump and Ward arrived in Perak during the years 1881 to 1883. Some years afterwards when the late Mr. C.E. Spooner, C.M.G., came out from Ceylon as the Head of the P.W.D., Selangor, he brought with him a number of Ceylonese subordinate officers for employment in the State of Selangor.

The connection thus begun has been strengthened by the inflow of English educated youths who were all absorbed into the Government service. Thus provided and pampered for, these men lost all their initiative and never thought of the morrow. Their standard of living changed and with it conditions of life in the homeland also underwent changes.

The Jaffnese Youths' League

—:o:—

The second Annual General Meeting of the Jaffnese Youths' League was held at 25, Java Street, Kuala Lumpur on Sunday the 23rd January, 1938 at 4.30 p.m. Almost all the members including the Patron, Mr. R. N. Thamby-Thurai, were present.

Mr. M.S. Kandiah, the President of the League, in his introductory speech thanked all the members for their kind co-operation and the enthusiasm shown, to make the year a real success. He spoke of the remarkable increase in membership and after thanking all those who were instrumental in bringing new members, emphasised the fact that there was still ample room for improvement in this direction and appealed to the general meeting to enrol all the youths of the community as members of the League.

After passing the minutes of the 1st annual general meeting, and adopting the report and accounts for the year ended 31st December, 1937, the following were elected to form the Committee for 1938:—

Mr. S. Robert Rajasingham (*President*)

Mr. Alfred Sebaratnam (*Vice-President*)

Mr. T. Thambidurai (*Hon: Secretary*) re-elected.

Mr. P. Nadarajah (*Hon: Treasurer*) re-elected.

Mr. K. Thambimuthu (*Hon: Lit. Secretary*)

Mr. E. T. Stoner
Mr. S. K. Nalliah
Mr. C. Somascandan
Mr. K. Rasiah
Mr. S. Arumugam
Mr. K. Kanagasundram

Messrs. K. Nalliah and E. Ponnampalam were elected Hon: Auditors.

Then the President vacated his seat for the newly elected President, who, after thanking the members for having elected him as their leader, took the opportunity of thanking the retiring President and the Committee for the valuable services rendered during the year. He then pointed out the fact that co-operation is essential to make all their activities a success. As youths of a community, which has built up a tradition in Malaya, the speaker continued, that the members should be careful in all their activities to maintain their tradition, for whatever they did would reflect on the community. In conclusion he said that there was plenty to be done during the incoming year and requested all the members to put their shoulders to the wheel.

The meeting terminated at 7.30 p.m. with a vote of thanks to the chair.

A tea party preceeded the meeting and a group photograph was taken with the Patron as the central figure.

Society Notes

HEADQUARTERS.

The number of members on the register on 1st January, 1938 was 1007. The following new members were enrolled during the month:—

Mr. S. Nadarajah, No. 21 Market Road, Taiping.

Mr. E. Sithamparapillai, Young Men's Hindu Association, Taiping.

Mr. C. Kanagasabay, Carey Island Estate, Port Swettenham.

Mr. A. Bastiampillai, Sub-overseer, P.W.D., Banting.

Mr. K. Rajaratnam, Sungei Mangis Estate, Banting.

Mr. P.M. Kumariah, Head-Overseer, P.W.D., Banting.

Mr. V. Visuvalingam, Petaling Tin Ltd., Petaling.

Mr. N. Maniccam, Survey Office, Kuala Lumpur.

Mrs. N. Maniccam, c|o Mr. N. Maniccam, Survey Office, Kuala Lumpur.

Mr. V. Kasippillai, Paterson Simons & Co., Ltd., Kuala Lumpur.

Mr. R.S. Ramanathan, General Hospital, Kuala Lipis.

We extend a hearty welcome to all the new members.

Fifteen members resigned during the month for the following reasons:—

Withdrawal with Committee's consent	4
Adjustment of loan with Committee's consent	6
Expulsion for non-payment of subscription etc.	1
Retirement	2
Leaving the country	2
	15

The total number on the register on 1st February, 1938 was 1003.

LOANS: Twenty two applications for loans for a total sum of $11,842|- were received during January, 1938 and 24 loans for a total of $9,693|- were issued for the following purposes:—

Number	Purpose of loans	Amount.
		$ c.
5	Leave and passage expenses ..	1,498.00
5	Home remittance	2,950.00
2	Medical and confinement expenses	425.00
2	Settling debts	920.00
3	Buying lands	1,350.00
4	Marriage expenses and dowry	1,300.00
1	Redeeming jewellery ..	300.00
1	Repairing houses	800.00
1	Other purposes	150.00
24		$9,693.00

DISTRICT NOTES.

SELANGOR,
Kuala Lumpur.

Scott Road Area:

The number of members on the register on 1st January, 1938, was 45. Two new

members were added to the list during the month due to the joint efforts of the Committee who will no doubt endeavour their best to enrol at least one every month. Mr. V. Rasiah of the Customs and Excise Department, Kuala Lumpur, has been elected to the Committee in place of Mr. K. Kanapathipillai transferred to Lipis.

It is reported that, in spite of several reminders and personal requests, certain members of this area have failed to pay their dues. Each member is earnestly requested to pay his dues promptly and willingly and help to preserve the past good record.

Sungei Besi Road Area.

The number on the register at the end of January, 1938 was 28. It is reported that certain members have defaulted in the payment of their dues, and steps are being taken by this District Committee to interview the members in order to straighten the position. As majority of the members in this area are business men, suitable arrangements could be made by the District Committee to call at them for payments.

Princes Road Area.

Membership at date was 22. Three new members enrolled and two added on transfer during the month. The Annual General Meeting of this area was held on the 1st of February, 1938 at the Prince of Wales Institution, Kuala Lumpur.

Imbi-Pasar Road Area.

At the end of January, 1938, there were 70 members on the register. Mr. S. Ampalam of the P.W.D. Town came to this area on transfer. Payment of subscriptions and loan instalments in this area was regular.

Klang.

The number of members on 1st January, 1938 was 43. One new member was added during the month. The payment of dues in this area was fairly satisfactory and it is satisfactory to note that this area has maintained good progress.

Banting.

The register showed a membership of 20 on 1st January, 1938. During the month one member went on transfer, another was recommended for removal from the register and three new members were recommended for election.

Negri Sembilan.

During January, 1938, one member resigned owing to his departure on leave to Ceylon. The collection of subscription and other dues were not very satisfactory in spite of repeated demands. Members should endeavour to pay up.

Kuala Lipis.

There were 78 members on the 1st of January, 1938. Three new members were added during the month. The total at the end of January, 1938 was 81. Payment of dues was fairly satisfactory. The work of the District Secretaries and of the Committee of Management would have been facilitated had members who are unable to pay their dues owing to unforeseen circumstances, applied for postponement in time.

PERAK,—Taiping:

A new District Committee has been formed in this District with Mr. S. Paramanather as Chairman, and Messrs. K. Muttaiya, S. Sinnathamber and K. Paramoo as members of Committee and Mr. A. Rasiah as Hon: District Secretary.

Teluk Anson:

The Strength of membership of this District at the beginning of January was 23. One member was transferred and there was no addition. Payments of dues were regular.

Editor's Note——There are still some districts from which reports are not regularly received. Chairman of committees are earnestly requested to investigate the omission.

Personal And General

——o——

SELANGOR —Kuala Lumpur.

Mr. K. Sinnathamby a Committee member of the Sungei Besi Road Area is blessed with a daughter.

Mr. A. Ponnampalam of the Methodist Boys' School who went on a short holiday to Ceylon has returned.

Mr. A. Santhirasegaram, Store-keeper, Works & Buildings, and a member of the Sungei Besi Road Area received cable from Ceylon stating the death of his mother-in-law.

Mr. P. Sinnathamby of the Works & Buildings received cable news of the death of his beloved mother in Ceylon.

Mrs. Sinnathamby, of Mr. P. Sinnathamby of the Works & Buildings gave birth to a daughter.

Mr. S. Kandiah, M.C.H., was entertained at an 'At Home' by the members of the Selangor Ceylon Tamils' Association at the Association Hall on Wednesday the 26th January, 1938.

Mr. B.T.S. Naysa Dorai, Checker of Stores, Audit Dept., Federated Malay States, has been promoted to the superscale post of Assistant Auditor, Audit Dept., Federated Malay States in succession to Mr. S. Kandiah, Asst. Auditor, who has retired after 37 years of meritorious service in the Government. Mr. Naysa Dorai is the only son of the late Mr. Boardman Thambiah of Changanai.

Mr. and Mrs. V. Nadarajah of Sungei Buloh have come on transfer to this area. Mr. Nadarajah is attached to the General Hospital, Kuala Lumpur.

Mrs. A.R. Singam, wife of Mr. A.R. Singam of the State Store, P.W.D., Kuala Lumpur gave birth to a daughter on 26.1.38.

The death occurred on 19.1.38 at Tanjong Malim under tragic circumstances of Mr. S.S.T. Singam, teacher, A.C.S., Tanjong Malim. The funeral took place the following day at Kuala Lumpur and was largely attended. The deceased was a brother of Mr. S.C.E. Singam, the Secre-

tary of the Football Association of Selangor Kuala Lumpur.

Mr. S. Arumugam of the Federa Secretariat, Kuala Lumpur has gone to Cey lon on a short holiday.

Mr. K. Thilliampalam of the Audit Office, Kuala Lumpur, who was on furlough in Ceylon has returned and resumed duty.

Mr. V. Saturusingam of the Labour Office, Kuala Lumpur, who was on holiday in India and Ceylon, has returned with his family.

Cable received by Mr. K. Arumugam of the Jaffnese Co-operative Society intimating the death of his brother-in-law Mr. K. Thamboo at Vaddukoddai. Our condolence.

Mr. S. Naganather has been transferred from the Magistrate's Court, Kuala Lumpur, to the Federal Secretariat.

Mr. S. Rajasundram has been transferred from the Audit Office, to the Magistrate's Court, Kuala Lumpur.

Mr. M. Rasiah, teacher who was retrenched has been re-instated in Government Service with effect from 17.1.38. He is at present posted to High School, Klang.

A daughter was born to Mrs. Puviraja Singhe, wife of Mr. J.D.A.P. Singhe of the Audit Office.

Mr. V. Navaratnam, teacher who was retrenched has been re-instated in Government Service with effect from 17.1.38. He is stationed at High School, Klang.

Mr. R. Murugasu, Financial Assistant, Customs & Excise Department has proceeded to Ceylon on long leave. Mr. Murugasu is a member of the Committee of Management and a member of the District Committee, Imbi-Pasar Roads Area.

The Chums' Amateur Dramatic Association, Kuala Lumpur put on board a play entitled, "Roopalosani" at the Town Hall, Kuala Lumpur on Saturday, 29th January, 1938. The house was packed to capacity. The performance was a great success. This is the fourth performance the Association has staged since the arrival of the new Music Master, Mr. Flute Nadesampillai, 10 monts ago.

Banting.

Mr. K. Seeniappah, Contractor, and a long resident of Banting expired on 11.1.38. after a short illness. He came from Chunnakam, Jaffna.

Mrs. E. Vyramuthu, wife of Mr. E. Vyramuthu, P.W.D., Simpang Morib, is blessed with a daughter.

Negri Sembilan.

Mr. and Mrs. K. Ponniah, Land Office, Seremban, have gone to Ceylon on long leave.

Mr. and Mrs. M. Krishnapillai of the Labour Office, Seremban are blessed with a son.

Mr. Thambipillai, father-in-law of Mr. N. Nagalingam of the State Engineer's Office, Seremban, died in Seremban on 24th January, 1938. Our condolence.

PAHANG,—Kuala Lipis.

The Hon'ble Mr. C.C. Brown who was on furlough resumed duty on the 28th January. The Hon'ble Mr. J.V. Cowgill who was acting for him has taken up duties as acting British Resident, Negri Sembilan, in place of the Hon'ble Mr. G.L. Ham who has proceeded on furlough.

Mr. K. Saravanamuthu of the Financial Assistant's Office, Public Works Department, has proceeded on furlough to Ceylon.

Mr. N. Ayampillay of State Engineer's office, Pahang has been transferred to the

Chief Police Officer's Office, Negri Sembilan.

The Thaipusam festival was celebrated by the Hindu staff of the F.M.S. Railways, Kuala Lipis, at the Lipis Hindu Temple on Sunday the 16th January.

Kuantan.

Messrs. C.S. Kandiah and S. Selvaratnam have been elected members of the District Committee, J.C.S. Ltd.

Mr. S. Chelliah, Chairman, District Committee, Kuantan and Mrs. Chelliah and family left for Port Swettenham on transfer.

Mr. S. Selvaratnam of the Govt. English School, Kuantan and Mrs. Selvaratnam members of the J.C.S. Ltd., have returned from Ceylon.

Mr. K. Thurairatnam of the Govt. English School, Kuantan has returned from Ceylon.

Mr. B.S. Nalliah has arrived with his wife and family and assumed duty as Health Inspector, Kuantan vice Mr. S. Chelliah transferred to Port Swettenham.

PERAK,—Ipoh.

Mr. K. Sinnathambu, Health Inspector, Ipoh, has been transferred to the Sanitary Board, Kuala Lumpur.

Mr. K. Appudurai of the Govt. Toddy Shop, Ipoh, has been transferred to the Govt. Toddy Shop, Teluk Anson.

Mr. C.V. Kandiah, Postmaster, Kampar, has been transferred to the Ipoh Post Office.

Dr. C.N. Abraham of the Central Mental Hospital, Tanjong Rambutan, has been transferred to Sungei Buloh Leper Asylum and has been succeeded by Dr. Varatharajah.

Mr. A.S. Thamboo of the P.W.D., Ipoh, who was confined to hospital has been discharged and will resume duty shortly.

Mr. S. Rajaratnam of Ipoh who was on a short holiday to Ceylon has returned to his station.

Mr. S.K. Murugasu of the Chartered Bank, Ipoh, and family are proceeding to Ceylon early in February.

Mr. V. Thambiah of the Central Mental Hospital, Tanjong Rambutan, and family are leaving for Ceylon on leave by the end of this month.

Mr. T. Nagaratnam of the United Engineers Ltd., Ipoh, who was on a holiday to Ceylon has returned and resumed duties.

Taiping.

A son was born to Mr. N. Appudurai, Office Assistant, Secretariat, Taiping.

Cabled news was received by Mr. A.S. Kathiramer, Chief Clerk, District Office, Selama of the death of his brother Mr. S. Nagalingam, Proctor and Notary Public at Vaddukoddai.

Mr. K. Rasiah, steward, District Hospital, Taiping, received cable from Jaffna intimating the sad news of the death of his mother.

Mr. S. Kanapathypillai of Kuala Lumpur has come on transfer to District Office, Taiping, as Chief Clerk.

The Methodist Mission, Taiping, is making arrangements to open a mixed school to accomodate sixty girls and 160 boys at Tupai, Taiping. The school will give facilities for the over-aged students who are unable to get admission in the other aided schools. This is really a long felt want.

Teluk Anson.

Mr. T. Ponniah, Manager, Govt. Toddy Shop, Teluk Anson was transferred to Govt. Toddy Shop, Ipoh on 1.1.38.

Dr. A.S. Samuel, D.M.O., Teluk Anson, has been transferred to Tapah and Dr. N. Gopalapillay from Tanjong Malim has succeeded him.

Mr. A. Sabapathy, Teacher, A.C.S., Seremban, has come on transfer to A.C.S., Teluk Anson.

Mr. S. Muthucumaru, Hon: District Secretary and Treasurer, of the J.C.S. Ltd., Teluk Anson branch, was married to Miss. K. S. Rasammah, daughter of Mr. K. Sivaprakasam, Pensioner, Teluk Anson, on Friday 21.1.1938.

Correspondence.

The Editor,

Pathfinder.

SIR,—The prominence given in "The Pathfinder" for Manu's laws regarding the status of Indian women is likely to be misunderstood and accepted as the considered view of the ancient Hindus. While his code has had a tremendous influence on the structure of the Indian society, fortunately however, it dose not from a part and parcel of the great Hindu civilisation.

The most glorious days in the Indian history were the Vedic period and the most authoritative document dealing with the custom and philosophy of the uncorrupted Hinduism is the Rig Veda consisting of a series of hymns which among others deal with the spiritual and material relationship that should be the binding factor between men and women. The status of Indian women as evinced in that immortal work was not only different to their subsequent positions, but incomparably superior to all relationship that existed in any country ever since the dawn of history.

The fabric of Vedic society was built on the understanding that "women and men were equal partners in the great task of home and nation building". Because of this fundamental conception, women were entirely free to take part in every aspect of mental and spiritual life of the nation. They were therefore, not only the "gurus" of their children, but also had an important part in the compilation of the sacred Vedas. Further, on equal terms with men they enjoyed the right of officiating in all religious services. The child marriage, the seclusion of women, the burning of widows and even the dowry system were unknown in the Vedic period. Monogamy was the prevailing custom and polygamy was strictly reserved to isolated cases when the first wife happened to be sterile. The widow re-marriage was not only permitted but very commonly resorted to. The final voice in choosing of husbands rested not on the caprice of parents but on girls who according to the accepted custom of "swayamvara" selected their own men.

With the advent of the Brahminical period, however, a number of Brahmins who in order to satisfy their selfish interests began to formulate a set of laws which not only brought into existence the tyranny of caste, untouchability, "sati", babay marriage, the degradation of women, etc. but al-

so paved the way for the detrioration of a mighty civilisation. Among the so-called law-givers, Manu became famous as the author of Dharma Sutra. It may be mentioned at the outset, that the original manuscript was lost and the code of laws not attributed to Manu was compiled from various sources after many centuries possibly with many later additions. Perhaps those who are keeping in touch with the social progress in India might have already noticed the fundamental difference of opinion that exists between the social reformers led by Gandhiji on one hand, and the orthodox leaders on the other. That difference is soley centred on a simple question namely which is the most sacred authority for the Hindu customs. While the former proudly point out to the Vedic sources, the latter on the other hand stick to far more convenient later Brahminical period. Knowing this historical retrospect, shall we quote Vedas or Manu as the best authority for the Indian customs?

What is apparently wrong with Manu's laws? The answer is plain. His conception of women is as inferior creations always to be subordinated to the whims of men. To attain this object, first of all he takes off her right of becoming a priestess. He next lays down that women could not obtain heaven by their own merits but only through services to their husbands no matter whether the latter are "be debauched or devoid of all virtues". Lest they would be acquainted with the Vedic customs and revolt against his laws, Manu debars "Sudras, women, and servants" from the study of Vedas themselves. Not fully satisfied after classifying them in level with the lowest of all castes, he forbids widow re-marriage, legalises polygamy as an institution, consents to child marriage, forgets to mention anything about womens' education and finally to crown his law making he permits the husbad to strike his wife "with a cord or a bamboo can on her back" as a direct challenge to another Hindu law-giver who advised men, "do not strike wife even with a flower, though she be guilty of a hundred faults".

That Manu did attempt to honour women by some empty and high sounding words (please see *The Pathfinder* issue number 4) is an admitted fact. But unfortunately, what he concedes with his left hand is ingeniously taken away with the other through some other laws! As a compensation for all that they had been deprived of he very generously asks men to honour them "by gifts of ornaments cloth or food". Are women mere mercenaries to sell their individuality for ridiculous ornaments? Is it necessary to have Manu's instruction in order to give food to our women? To the enlightened readers who are guided by common sense, his code might appear as a bit out of place and time.

The woman is not inferior neither is she equal or superior to the man. The two sexes are meant for different purposes each supreme in his or her own domain and therefore, no comparative status based on the alleged inferiority of any sex is logically tenable. Hence in the Vedic period and in progressive countries, the man and the woman are considered as complements of each other with a mutual as well as an individual contribution to make for the progress of the race. But the spontaneous co-operation from women for the "great task of home and nation building" will not be forthcoming if they are dictated by a code of laws based on mens' superiority. If mere brutish strength be the only criterion for assigning social

status, then men themselves possessing varying constitutions should also have been given different status proportionate to their physical strength!

The perpetuation of Manu's or similar laws is due to the mistaken fear that the enlightenment of women will eventually lead to discontent and immorality. "Educate a woman, and you put a knife in the hands of monkey", warns another Brahmin law-giver. But virtue and contentment can be maintained on ignorance as well as on real education. The former assertion is exemplified in the apparent submissiveness of ignorant women—analogous to the good behaviour of slaves which every self-respecting man should despise—the latter in the unimpeachable morality of the really cultured people. Between these two classes, however, there is a sect who owing to their faulty or incomplete education make a mess of everything.

Yours faithfully,
P. P. Cherian.

List of donations in aid of the Co-operative Union Hospital Fund (Tholpuram) paid by Malayan friends through Messrs. P. Narayanar and K. Sabapathipillay.

Dr. C. Chelliah	Segamat	$1,000.00
„ K. Comarasamy	Kota Tingi	200.00
„ N. Mootatamby	Johore Bharu	200.00
Mr. N. Eliathamby	Singapore part payment	250.00
„ N. Kanapathipillay	Muar „ „	100.00
„ R. Cumaravelu	Seremban „ „	20.00
„ A.S.K. Selvaduray	Kuala Selangor „ „	50.00
„ K. Sivasupramaniam	Ipoh	200.00
„ S. Kandiah	Tampin	100.00
„ K. Kandiah	Kuala Lumpur part payment	20.00
„ V. Saravanamuttoo	„ „ „ „	50,00
„ S. Vijayandram	„ „ „ „	10,00
Dr. S. Sanmugam	„ „ „ „	10,00
Mr. S. Venasitamby	Klang	100.00
„ T. Krishnar	Kuantan part payment	20.00
„ S. Venasitamby	Kuala Lipis „ „	25.00
„ V. Karthigasu	Kuala Lumpur „ „	25.00
Dr. M. Naganathar	Kampar	100.00
Mr. P. Thambyah	Taiping part payment	30.00
„ N. Eliathamby J.P.	Taiping „ „	25.00
„ K.S. Maniam	Segamat	20.00
„ S. Vythilingam	Batu Pahat	10.00
„ V. Nagamuthu	Port Dickson	10.00
„ T. Kandiah	Ipoh	10.00
„ S. Sinnadurai	Chemor	10.00
„ N.K. Thuryappah	Ipoh	10.00
Dr. K. Manicvasagar	Tanjong Rambutan	10.00
Mr. S.S. Pillay	Batu Pahat	5.00

Mr. P. Kandiah	Singapore	25.00
„ P. Krishnar	Klang	25.00
„ C. Muthayah	Segamat	5.00
Dr. G. Ramalingam	Singapore	10.00
Mr. N. Krishnar	„	10.00
„ V. Saravanamuthu	„ part payment	5.00
„ T. Sivapragasam	„	30.00
„ V. Sinnathuray	„	50.00
„ K. Rajaratnam	„	10.00
„ V. Sinnathuray's friend	„	6.50
„ T. Poopalapillai	„ part payment	5.00
„ A.S. Ponnampalam	„	25.00
„ K. Sabapathy	„	15.00
„ S. Thampoo	„	10.00
„ S. Maruthalingam	„	5.00
„ S. Subramaniam	„	5.00
„ S.M. Vadivelu	„	5.00
„ J.G. Aloyseus	„	5.00
Mrs. (Dr.) P. Doray	Segamat	25.00
Mr. Boon Peng Ham	Gemas	2.00
„ W.S. Perera	„	2.00
„ K. Chelvadurai	„	5.00
„ M. Chellaya	„	5.00
„ S.V. Ponnampalam	„	5.00
„ N. Subramaniam	„	5.00
„ S. Vaniasingam	„	5.00
„ M. Chinniah	„	5.00
„ K. William	„	5.00
„ K. Thamotharampillai	Segamat	5.00
„ A. Sinnathamby	Muar	10.00
„ N.R.V. Lingam	„	10.00
„ C. Veluppillai	„	15.00
„ M. Nagalingam	Tankah	10.00
„ T. Muthuthamby	Muar	15.00
„ K. Manickam	„	5.00
„ V.K. Nanithamby	Johore Bahru	10.00
„ M. Thilliampalam	Singapore part payment	10.00
„ N. Veluppillai	„	50.00
„ A. Elayathamby	„	10.00
„ A.P. Ponnuthurai	„	5.00
Dr. S. Sinnadorai	„	5.00
Mr. N.A. Marshal	„	20.00
„ S.V. Sanhugam	Johore Bahru part payment	10.00
„ A.T. Aruhugam	„ „ „ „	6.00
„ P. Doraisingam	„ „ „ „	15.00
„ D. Subbayah	„ „ „ „	15.00
„ P. Selvadurai	„ „	5 00
„ W.M. Joshua	Kluang	15 00
„ K. Sivagnanam	„ part payment	10 00
Dr. S.T. Aiyathurai	„	50.00
Mr. S. Ponnampalam	„	5.00
„ N. Sivàsamboo	„	10.00

Mr.	S. Appiah	Kluang	5.00
„	K. Krishnar	„	20.00
„	S. Ponnampalam	„	20.00
„	K. Kandasamy	„	10.00
„	S. Ponnudurai	„ part payment	5.00
	K. Ponnampalam	Batu Pahat	5.00
„	M. Kanapathipillai	„ „	10.00
„	A.F. Rajaretnam	„ „	10.00
„	M. Gnasekeram	„ „	5.00
„	R.A. Alfred	„ „	5.00
„	V. Sinnadurai	„ „	5.00
„	V.V. Muttiah	„ „	10.00
Dr.	A. Murugasu	Johore Bahru part payment	15.00
Mr.	D. Nagalingam	„ „ „ „	5.00
„	S. Sinnathamby	„ „	5.00
„	S.A. Velayuther	„ „ part payment	5.00
„	N.T. Hensman	„ „	5.00
„	K. Ponnampalam	„ „	5.00
„	A. Chelliah	„ „ part payment	5.00
„	K. Manickam	„ „ „ „	5.00
„	T. Ayadurai	„ „	10.00
„	K. Sivasamboo	„ „ part payment	5.00
„	T. Karthigasu	„ „	5.00
„	T. Sivaguru	„ „	5.00
„	S. Sabaratnam	Seremban	10.00
„	V. Muthukumarasamy	Port Dickson	25.00
„	S. Valuppillay	Seremban	10.00
„	S. Kandiah	„	10.00
„	R. Selvadurai	„	10.00
„	V. Sinnadurai	„	10.00
„	K. Nagalingam	„	5.00
„	K. Rajah	„ part payment	4.00
„	V. Rajah	„	5.00
„	K. Alagar	Kuala Pillah	10.00
„	S. Sithamparapillai	„ „ part payment	10.00
„	R. Kunaratnam	„ „ „ „	30.00
„	K. Ampalavanar	Seremban	10.00
„	E. Chinnatamby	„ part payment	5.00
„	A. Ayathurai	„	5.00
„	V. Velauthar	„	5.00
„	S. Kandiah	„	10.00
„	A. Nadarajah	Kuala Lumpur	20.00
„	P. Saravanamuthu	„ „	25.00
Mr.	S. Kandiah	„ „ part payment	3.00
„	C.S. Arunasalam	„ „ „ „	10.00
„	V. Arumugam	„ „	10.00
„	V. Thamotharampillai	„ „	10.00
„	N. Mahadevan	„ „ part payment	10.00
„	A. Perumainar	„ „	5.00
„	M. Thiagarajah	„ „	5.00
„	V. Kandiah	„ „	5.00
„	N. Kathiravelu	„ „	5.00

Mr. T. R. Abraham	.. ..	Kuala Lumpur	10.00
„ S. Chittampalam	.. ..	„ „ part payment	5.00
„ K. Arumugam	.. ..	Bentong	5.00
„ K.T. Chinnadurai	.. ..	Kuala Lumpur	20.00
„ V. Kathiravelu	.. ..	„ „	5.00
„ N. Vaitilingam	.. ..	Port Dickson	50.00
„ P. Eliatamby	.. ..	Kuala Lumpur	25.00
„ S. Thilliampalam	.. ..	„ „	10.00
„ M. Katiravelpillai	.. ..	„ „	5.00
„ K. Subramaniam	.. ..	„ „	20.00
„ S. Thilliampalam	.. ..	„ „	5.00
„ V.K. Appiah	.. ..	„ „ part payment	5.00
„ V.R. Nagalingam	.. ..	„ „ „ „	5.00
„ A.M. Chanmugam	.. ..	„	5.00
„ V. Arumugam	.. ..	„ „	10.00
„ V. Arumugam	.. ..	„ „ part payment	3.00
„ T. Subramaniam	.. ..	Serdang „ „	25.00
„ V. Manickam	.. ..	Kajang	5.00
„ K. Kumarasamy	.. ..	„	5.00
„ K. Thampipillai	.. ..	Kuala Selangor	5.00
„ T. Vytilingam	.. ..	Port Swettenham ..	10.00
Mr. R.S. Kandiah	.. ..	„ „	5.00
„ S. Kanapathipillai	..	„ „	15.00
„ S.S. Maniam	.. ..	Klang	5.00
„ A. Muttiah	.. ..	„	5.00
„ V. Sittampalam	.. ..	„	10.00
„ S. Muttiah	.. ..	Kuala Lumpur	5.00
„ A. Arumugam	.. ..	„ „	4.00
„ T. Saravanamuthu	.. ..	„ „	3.00
„ K. Murugasu	.. ..	„ „	10.00
„ V. Viswanathan	.. ..	Rawang	25.00
„ A. Sivaguru	.. ..	Kuantan	10.00
„ V. Murugasapillai	.. ..	Kuala Lipis	10.00
„ M. Kandiah	.. ..	Kuala Lumpur	5.00
„ M. Kylayapillai	.. ..	Serendah	25 00
„ K. Murugasu	.. ..	Kalumpang	5.00
„ A. Thiravelangam	.. ..	Tanjong Malim	50.00
„ M. Karthigasu	.. ..	„ „	10.00
Dr. N. Gopalapillai	.. ..	„ „	10.00
Mr. N. Kanagasabai	.. ..	„ „	5.00
„ A.M. Vaithialingam	..	„ „	5.00
„ M.K. Murugasu	.. ..	Kampar	50.00
„ G. Thambipillai	.. ..	„	25.00
„ S. Kandiah	.. ..	Taiping	5.00
„ V. Vallipuram	.. ..	Bangan Serai	5.00
Dr. V.K. Thambypillai	..	Penang	10.00
Mr. K. Appathurai	.. ..	Parit Buntar	5.00
„ M. Valupillai	.. ..	Batu Gajah	10.00
„ S.A. Ponniah	.. ..	„ „	5 00
„ S. Navaretnam	.. ..	Menglembu	10.00
„ S. Kanapathipillay	..	Banting	10.00
„ N. Muttiah	.. ..	Klang	10.00

Mr. S. Kanapathipillai	..	..
„ S. Ramasamy	..	..
„ A. Ayathurai	..	..
„ S. Thurai Rajah	..	..
„ V. Manickam	..	..
„ V. Selvanayagam	..	..
„ C.R. Thirumany	..	..
„ V. Nallathamby	..	..
„ P. Sinnappoo	..	..
„ M.S. Selvaduray	..	..
„ S. Chinnappah	..	..
„ V.V. Markandoo	..	..
„ K. Subramaniam	..	..
„ P. Ampikaipakar	..	..
„ K. Nadarajah	..	..
„ S. Arunasalam	..	..
„ A. Kandiah	..	..
„ S. Rasiah	..	..
„ S. Sinnathamby	..	..
„ K. Chellathurai	..	..
„ M. Kanapathipillay	..	..
„ A. Ponnampalam	..	..
„ P. Arulampalam	..	..
„ N. Thambiduray	..	..
„ Ramanathan	..	..
„ S.V. Muthucumaru		..
„ K.S. Visvalingam		..
„ M.V. Ponniah	..	..
„ A. Ponnudurai	..	..
„ K. Vetivelu	..	..
„ N. Nagalingam	..	..
„ V. Visvalingam	..	..
„ R.V. Kandiah	..	..

Kajang	..	..	5.00
Kuala Lumpur	..	..	5.00
Kajang	..	..	10.00
Segamat	..	..	10.00
Johore Bahru	..	..	5.00
„ „	..	..	5.00
„ „	..	..	5.00
Rengam	..	..	5.00
Batu Pahat	..	..	5.00
„ „	..	..	5.00
„ „	..	..	5.00
Muar	..	..	5.00
Muar	..	..	5.00
Singapore	..	..	10.00
„	..	..	5.00
„	..	..	5.00
„	..	..	5.00
Rengam	..	..	2.00
„	..	..	3.00
Kluang	..	..	2.00
Muar	..	..	2.00
„	..	..	2.00
„	..	..	2.00
Port Dickson	..	..	3.00
Singapore	..	..	5.00
Pontian Johore	..	..	5.00
Rengam	..	..	10.00
„	..	..	5.00
Gemas	..	..	5.00
Seremban	..	..	5.00
„	..	..	25.00
Kuala Lumpur part payment			5.00
Klang	..		5.00
			$4,414.50

இலங்கர் நகைத்
தொழிற்சாலை.

ந. 219, பத்துரோடு,
கோலாலம்பூர்.

டெலிபோன் ந. 3881.

இவ்விடத்தில், எல்லாவிதமான நகைகளும் நயமாகவும், வேலைத் திறமையாகவும், பிரசித்தி பெற்ற சிங்களத் தொழிலாளர்களால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் செய்து கொடுக்கப்படும்.

ஒருமுறை சோதித்து அறியவும்.

The Lanka Jewellery Manufacturing Co.,

Reliance Works.

THE HOUSE FOR:-

Perfect workmanship, by expert Sinhalese Goldsmiths in any kind of Jewellery, at lowest prices.

A Trial Will Convince You.

219 BATU ROAD — PHONE 3881
KUALA LUMPUR.

Solve your house problem with Mr. A. N. Thomas for Singer Sewing Machines furniture etc at the office of Mr. S. K. Nagalingam, licensed auctioneer, No. 12, Holland Road, Kuala Lumpur. Phone No. 3688.

Insure with THE MALAYAN AGENCY your life, buildings motor cars and all other Insurances such as Personal Accident, Marine, Workmen's Compensation and etc Dealers with Radios, Imperial Typewriters and second hand motor cars. Instalment or cash.

Mr. A. N. Thomas undertakes to do any contract works and commercial advertisements.

Book your steamer tickets all classes with MALAYAN TRAVEL SERVICE for all parts of the continent with free service. Hotel re-ervation accepted, Penang and Singapore. Baggage Insurance arranged. Also undertakes to book Railway tickets for Penang and Singapore for the convenience of our clients. Enquiries solicited for Imperial and Quantars Airways and Auction Sales.

The Malayan Agency, Malayan Travel Service
AUCTIONEERS OFFICE
No. 12, Holland Road, (1st floor)
KUALA LUMPUR.

Phone No. 3688.

"வழி காட்டி"

——:o:——

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க சஞ்சிகை.

———

பொருளடக்கம் பக்கம்

நம் சாதியில் பெண்கள் உரிமை இழந்தவரோ ? ... 1

பத்திராதிபர் குறிப்புகள் 3

பெண்ணரசியின் பிரலாபம் 5

மாய உலகம் அல்லது மாளிடர் வாழ்வு 10

பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம் 13

பெண்கள் கடமை 14

எனுமிச்சம் பழம் 16

மாமியின் புத்திமதி 17

கற்பின் மகிமை 19

சிந்தனம் 23

சிறம்பான் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் சங்கம் ... 24

கடிதம் (1) 24

,, (2) 27

,, (3) 29

"வழி காட்டி"

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க முன்னேற்ற உயரிய மாதப்பத்திரிகை.

மலர் க. | ஈசுர-ஆண்டு, மாசித்-திங்கள். | இதழ் ஙக

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கிலனைவர்க்கும் தாழ்வு.

—:o:—

நம் சாதியில் பெண்கள் : : : : : : : உரிமை இழந்தவரோ?

நமது ஐப்பசி மாச இதழில் வெளியான "பெண்ணுரிமை" என்னும் தலையங்கம் கொண்ட கட்டுரை, பெண்மக்களது பிறப்புரிமை பலதுறைகளில் ஆண்மக்களால் கடியப் பெற்றுவிட்டதாகவும், அவற்றில் முக்கியமானது அவர்களின் மணக்காலத்தில் நடக்கும் பரிதாபக்காட்சியே யென்றும், முறையிட்டு, ஈறறில் "அந்நிய சாகியத்தார்போல் நாம் நம் சகோதரிகட்கு அவர்தம் பிறப்புரிமை வழங்கும் நாளெந்நாளோ! அந்நாளோர் பொன்னாளாகும்" என்று முடிக்கிறது.

"அந்நிசாகியத்தார்" என்ற சொல் மேலைத்தேசத்தவரையே குறுகின்றது என்பதே நமது அபிப்பிராயம்

"தமிழணங்கு" நம் பெண்கள் பிறப்புரிமையை எந்தவகையிலும் இழந்துவிடவில்லை யென்றும், அந்நியரின் நாகரீகம் நம்மவர்க்கு அவசியமற்றது என்றும், நமது தற்போதய வழக்கமே நம்மவர்க்கு அபாயமற்றது என்றும், எடுத்துரைத்தார்.

அதன்பின் நம் பெண்ணுரிமைக் கட்டுரையாளர் தான் தொன்மை யைப்பற்றியே கூறியதாகவும், நம் மூதாதையரால் வகுக்கப்பட்ட எண்வகை விவாகங்களுள் காந்தர்வ விவர்கம் எனச் செல்லப்பட்ட களவு அல்லது காதல் மணமே சிறந்த தென்றும், தான் மேலைத்தேச வாசிகளைக் குறுதவில்லை யென்றும். தான் எழுதிய அந்நிய சாகியத்தார் என்ற சொல்லை மறந்து வாதித்தார்.

அதைக்கவனியாத தமிழணங்கு நம் பெண்குழந்தைகளுக்கு பெற்றோர் வரன் தேடுவதே முறை என்றும் அதுவே நமது பண்டைக்கால வழக்கமாக இருக்க அதனால் என்ன அபாயம் என்றும் காந்தர்வ விவாகம் நமக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தமற்றது என்றும் பிரதிவாதித்தார்.

ஆனால் நம் முந்திய சட்டுரையாளர் இவ்வழக்கம் எந்தச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றம் இன்னும் ஏதேதோ சொல்லி இம்முறையும் வாதிக்கிறார்.

இவற்றைப்பார்த்து இன்னமும் நாம் வாளாதிருந்தால் ஏதும் விபரீதத்தில் முடிந்தாலும் முடியுபென்றஞ்சியே இதற்கு நமது அபிப்பிராயத்தைக் கூறி இப்படியான கடிதங்களுக்கு இனி முற்றப்புள்ளி வைத்து விடவே எண்ணியுள்ளோம். பண்டைக்காலத்தில ஆண்களானாலும் சரி பெண்களானாலும் சரி தமது பெற்றோர் சொற்கடவாதவராய், தேவபக்தியுடையோராய் பெரியோர் சொற் சிரமேற்றுங்கி பயபக்தி வினயத்துடன் நடந்து வந்ததாக அறிகிறோம். திருதராஷ்டிர மன்னன் இரு கண்ணுமற்றவன என்பதை விவாக காலத்திலறிந்த காந்தார தேசத்தரசன் புதல்வி தனது மணாளனைப்போலவே தானு மிருக்க விரும்பி தன்னிரு கண்களையும் கட்டி விட்டுச் சீவித்ததாக அறிகிறோம். அம்மாதரசி இவ்வுலகில் யாதொரு அற்புதங்களையும் செய்யாதிருந்து விட்டதினால், மட்டும் அவள் கற்புடை மகளையாகாளோ?

இப்படியான பண்டைக்கால வழக்கங்களையே தற்கால உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டி விளங்கவைத்தால்

நன்மையாகும். பழைய சரித்திரங்களையாவது சாஸ்திரங்களையாவது இப்போ நாம் எடுத்துரைக்கப்போவதில்லை. உலக வழக்கும், பெரும்பான்மை அபிப்பிராயமுமே விசேஷமானது. நம் சாதி அனுஷ்டானத்திலிருந்து வரும் ஒவ்வொன்றும் நமக்கு நம் முன்னோரால் அளிக்கப்பட்ட விலைமதித்தற்கரிய பழக்கங்களே. அவை எந்தச்சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாவிட்டாலும் நாம் சந்ததி சந்ததியாக கைக்கொண்டே வருகிறோம். இவ்வழக்கங்களெல்லாம் ஒருவர் இருவர் நினைத்து உண்டாக்கியதல்ல. நன்மை எது தின்மை என்று பகுத்தறியக்கூடிய அனுபவம் வாய்ந்த நம் மூதாதையர் பலரால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நம்சமூகத்தினர் யாவருமே இப்பழக்கங்களைக் கைக்கொண்டு வருகின்றனர். இந்த ஒரு பழக்கத்திலில் மட்டும் எம்சமூகப் பெண்கள் உரிமை யிழந்தவராவரோ?

ஒவ்வொரு ஊரிலும், அவ்வவ்வூருக்கு ஏற்ற தான கட்டுப்பாடுகளையே ஒவ்வொரு தேசத்து மூதாதையரும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். அப்படி இருக்க காதல் விவாகம் புரிந்து கொள்ளும் மேலைத்தேசத்தவரது பெண்ணுரிமை நம் தேசத்திற்கு ஒத்ததே என வாதிப்பது ஏற்றதல்ல. மேலைத்தேசத்தில் வழங்கும் பெண்ணுரிமையானது அவ்வூர்ப் பெண்களின் ஒரு பகுதியினரை எத்தனைக் கேட்டிற்கும் கஷ்டத்திற்கும் ஆளாக்குகின்றதென்பதை நாம் நாளாந்தம் வாசிக்கிறோம். "காதல் மணம்" என்பதை விரும்பி பெற்றோர் அறியாமல் பெண்களும் ஆண்களும் தம் மனம் போனபோக்கில் திரிந்து ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கின்றனர். அப்படியான காதலில் சிலர் ஆண்மக்களால் ஏமாற்றப்பட்டு கேவலஸ்திதியில் கைவிடப்படுகிறார்கள். நம் நாட்டிலானால் அந்தோ! பரிதாபம்! பின் அவர்கள் கதி என்ன ஆகும்! பின் வேறூர் ஆண்மகன் அப்படியானவளை மணக்கச் சம்மதிப்பானோ?

காதல் மணத்திலில் நன்மையே இல்லையென நாம சாதிக்கவில்லை. ஆனால் காதல் மணத்தைக் கைக்கொள்ளக்கூடிய மனோதிடமும், வைராக்கிய சித்தமும், தேவபக்தியும், ஒழுக்கமும் முதலில் வேண்டும். ஒரு பெண் தனித்து வெளியிற் சென்றால் பரிதிக்கும் ஒரு நாட்டில், இன்னும் பெண்களுக்காக எத்தனை கொலைகளும், கத்திக்குத்துகளும், கோடரி வெட்டுகளும் நடைபெறும் ஒரு நாட்டில் பெண்கள் காந்தர்வ விவாகஞ் செய்வதே நன்மை என எண்ணுவது, பாம்பு புலி, கரடி வாழும் ஒரு பயங்கரமான காட்டில் ஒரு சிறு குழந்தையைத் தனியே தள்ளி விடுவதற்கொப்பாகும்,

காதலிக்கிறேன், விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன் என்று அனுப்பிவிட்டு ஈற்றில் ஒன்றும் பேசாது மறைந்துவிடும் படித்த அறிவாளிகளும், அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் மேதாவிகளும் தற்காலத்தில் நம்மவரிடையே உலவும் போது மற்றையோரைப் பெற்றோர் நம்புவது எங்ஙனம்? இவையெல்லாவற்றையும் நன்றாக யோசித்தே பெற்றோர் தம்மக்களை. கண்ணை இமை காப்பது போல் காப்பாற்றி தாமே வரனும் தேடமுற்பட்டனர். இப்படியாக எல்லாவற்றிலும் முன்யோசனையுடன் நடந்து கஷ்டமெடுத்துக் கொள்ளும் பெற்றோரை மக்களில் அன்பில்லாதவர் என்று வாய் கூசாது யார்தான் சொல்லத் துணிவர்.

"திருடனுக்குத் திருட்டுப் புத்தி பாடம்" என்பது போல் ஆங்காங்கே சில அறிவிலிகள் "ஆல்கால விஷத்தையும் நம்பலாம்" என்பன போன்ற பாடல்களைப் பாடமாக்கிக் கொண்டு மாதரை இழிவுபடுத்திதிரிகின்றனரெழிய, மற்றையோர் யாவரும் தம் மனைவி மக்களைக் கௌரவமாகவே நடத்தி வருகின்றனர். ஆணகளது ஒழுக்கத்தைத் தாமே முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றே தம்மக்களைக் காதல் மணம் புரிந்து கொள்ள பெற்றோர் அனுமதிப்பதில்லை. காதல் மணத்திற்கு ஆண் மக்களது ஒழுக்கமே தடையாயிருப்பதினால் முதலில் அதைச் சீராக்கிக் கொள்வதே கற்றோர் செயலாக வேண்டும்.

ஓர் ஆங்கில மாதால் எழுதப்பட்ட "எற்றுண்டு போன பெண்" என்ற தலையங்கமமைந்த கட்டுரையில், தூற்றுக்கணக்கான மேலைத் தேசத்துப் பெண்கள் கெட்டுப்போன, உண்மையான, பரிதாபமான, கொடூரமான, சம்பவங்களை விபரித்துள்ளார். அப்படியான சம்பவங்கள் நம் நாட்டில் இல்லாதது என்ன காரணமெனில் நம் சாதியாரின் கட்டுப்பாடு என்றே திண்ணமாகச் சொல்லலாம்.

மாக்ஸ் முல்லர் (Max Muller) எனனும் ஐரோப்பியர் "இந்துக்கள் ஒரு ஞானவான்கள் கொண்ட சாதி" என்று நாமம் சூட்டியுள்ளார். எமது முன்னோர் அநேகம் சாதியாசாரங்களை அக்காலத்தில் யுகமாகவும், சாதுரியமாகவும், முன்யோசனையுடனும், பின் வரும் நன்மைபை நாடி வகுத்துச் சென்றார்கள். அப்படியானவற்றில் ஒன்றுதான் மணக்கட்டுப்பாடும்.

இந்துக்கள் மட்டுமல்லக் கிறீஸ்தவரிலும் அனேகர் தமது பழைய வழக்கங்களை விடாது அநுசரித்து வருவது போற்றத் தக்கது. இம் மணக் கட்டுப்பாடு பெண்களின் மிக விரும்பத் தக்கதும் விலைபதிக்க இயலாததுமான இலக்ஷ்ணங்களை பாதுகாத்து அவைகளை வளர்ச் செய்

யும். தற்காலத்தில் அப்படியான கட்டுப்பாடுகளே பெண்களுக்கு அதிகம் விசேட நற் குணங்களான கபடமில்லாப் பரிசுத்தத்தன்மையையும், களங்கமில்லாப் பதிபக்தியையும் அளிக்கின்றது. இப்படியான கட்டுப்பாடில்லாவிடில் பெண்கள் யாவரும் கெட்டுவிடுவார்களோ என்று தப்பபிப் பிராயம் கொண்டு விடாதீர்கள். ஆண்கள் ஒழுக்க முடையோராகுமட்டும் நம்மவர்க்கு இப்படியான கட்டுப்பாடுகள் அவசியம் என்பதே எமது கொள்கை. உலக அனுபவம் வாய்ந்த நம்முன்னோரின் ஒவ்வொரு கட்டுப்பாட்டின் கருத்தையு முணர்ந்தவர்க்கு, எளிதில் விளங்கும்.

"உடுக்கை உலறி உடம்பழிந்தக் கண்ணும்
குடிப்பிறப்பாளர் தம் கொள்கையிற் குன்றார்
இடுக்கண் தலைவந்தக் கண்ணும் அரிமா
கொடிப்பில் கறிக்குமோ மற்று."

பழைய கொள்கைகளிற் பற்றுள்ளவர்களென்றும் சீர் திருத்தத்திற்கு விரோதிகளென்றும் நம்மை பல நண்பர்கள் சொல்லக் கூடும். நம் சீர்கள் பண்டைக்காலமாய்க் கருநாடகமாக இருக்கின்றனவே, தற்போது வழங்கும் நாகரீகங்களுக்கு ஒத்துவர மாட்டாதே யென எண்ணி அச்சீர்கள் அடியோடே வேரறுக்க வேணுமென்பவர்களுக்கு நாம் விரோதிகள்தான். நம் சீர்களில் அனேகம் நன்மை பயக்கக் கூடியன உள. அவைகள் சீராகவே இருக்கவேண்டும். புராதன வழக்கங்களை மதித்து ஆராய்வதனால் நமது ஆபிவிர்த்திக்கு யாதோர் அபாயமும் நேராது. சில சமயங்களில் அவை நம்மை படுகுழியில் விழுவதினின்று பாதுகாக்கவும் கூடும்.

கலியாணமானது அற்பமான விஷயமல்ல. நம்முடைய நாட்டில் சட்டமும் நியாய ஸ்தலங்களும் ஏற்பட்ட பிறகு எத்தனையோ விவகாரங்கள் நடக்கின்றன ஆனாலும விவாக சம்பந்தமான வழக்குகள் நூற்றுக்கு ஒன்று கூட அரிது என்றே கூறலாம். இதற்குக் காரணம் நமது முன்னோர் வகுத்த சம்பிரதாயம் என்றல் மிகையாகாது.

பெண்ணுரிமை விதவைகளுக்கு வழங்க வேண்டுமென்பதே அக்கட்டுரையின் கருத்தாயின் அது மிகவும் விரும்பத்தக்கதே. இவ்வூரில் விதவைகளான அனேகம் பெண்கள் இவ்விடம் தக்க துணையின்மையால் தம் நாடேகி விடுகின்றனர். சகோதரர், மகன், அல்லது பெற்றோர் முதலிய தக்க துணையுடையோரே இவ்வூரில் தங்குகின்றனர். தக்க பாதுகாப்பாளருடனிருக்கும் இவ்வூர் விதவைச் சகோதரிகளிலும் பார்க்க தாய்நாட்டில் அனாதரவாய் இருக்கும் விதவைகளுக்கு ஓர் ஆச்சிரமம் உண்டுபண்ணி அவர்கள் பொழுது தவப் பொழுதாய் கழிவதற்கு ஏற்றதான ஒரு தொழிற் சாலை போன்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தினால் மற்ற தெல்லாவற்றிலும் சிறந்த புண்ணியம் இதுவேயாகும். கற்றோரும் மற்றோரும் இதை நன்றாகச் சிந்திப்பார்களாக

"ஏழை அழுத கண்ணீர் கூறிய வாளொக்கும்" ஆதலால் ஏழைகளின் ஆதரவளித்து அவர்தம் கண்ணீரைத் துடைப்பதே எத்தனையோ கோயில் கட்டுவதிலும் மேலான புண்ணியமாகும்.

* பத்திராதிபர் குறிப்புகள் *

"பெண்ணரசியின் பிரலாபம்" ஆண் மகனது சுயநலத்தன்மையும் பெண்மகளது சுயநலப் பரித்தியாகத்தையும் தெளிவாக விளக்கிக்காட்டும் அருமையாய்ந்த கட்டுரை. இப்படியான மகா கொடூரமான நெஞ்சினர்க்கு மனோவியாக வாய்க்கப்பெற்ற மெல்லியலார் சரித்திரம் மிகப் பரிதாபமானதே. இந்தக் கல்நெஞ்சர் இவையெல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு ஒருவனிருக்கிறானென்பதையாவது, நற்றில் "இறப்பு" என்பது தங்களை அணுகும் என்பதையாவது, மெலியாரை வலியார் வாட்டினால் வலியாரைத் தெய்வம் வாட்டும் என்பதையாவது, சிறிதேனும் எண்ணுவதில்லை.

இடம்பட மெய்ஞ்ஞான்றும் கற்பினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்காதார்—தடங்கண்
[ணாய்
உப்பொடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்திடினும்
கைப்பறு பேச்சுரையின் காய்.

என்பது போல் இப்படியான கசடர்க்கு எத்தனை விதமாக உபசாரம் செய்தபோதிலும் அவர் தம்மனம்சரியாகாது. இப்படியானவர் நம்சமூகத்தில் மிகமிகச் சிலரே. இவர்களே நம் சமூகப்பெண்மக்களை இழிவு படுத்தும் சுபாவம் வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் அறிவுடை உலகில் மனுஷராகக் கருதப்படாது, மிலங்கினமாகவே கருதப்படுவர்.

உலகம் மாயை, அதில் மானிடர் வாழ்வும் ஓர் மாயைத் தோற்றமென்பது சாதுக்கள் வாக்கு. இப்படியான மாயவாழ்வில் எத்தனை விவாதங்களும், குரோதங்களும், பிடிவாதங்களும் அகங்காரமும் படக்காட்சிபோல் நாளாந்தம் நிகழ்கின்றன. அவற்றை முற்றற நீக்குபவர் முற்றுந் துறந்தவராயிருந்த போதிலும், மற்றவர் சிறிது சிறிதாகவேனும் இப்படியான பழக்கங்களை நீக்கி மனதைச் சுத்தி செய்யப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குப் புத்தியைச் சொல்லவேண்டும். கேட்காமல் அவர்கள் ஏசினாலும், அவனது அறிவை நிறுத்துக்கொண்டு மவுனமாக இருந்து விடுவதே புத்திசாலிக்கழகு.

"அடக்க மமரருளுய்க்கு மடங்காமை
ஆரிருளுய்த்து விடும்"

என்பது நாயனார் அருமொழி அடக்கமே யாவர்க்கும் அரும் பூஷணம். அதையே முக்கிய ஆபரணமாகக் கொண்ட நம் சகோதரிகளிற் சிலரும் அதைக்களைய எண்ணுவது மூடத்தனமே. எவ்வளவுதூரம் அதிகாரமிருந்தபோதிலும் அடக்கமென்னும் விலையில்லா மாணிக்கத்தைக் கிரீடத்தில் பதித்து பொறுமை என்னும் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, அன்பெனும் செங்கோலோச்சினால் மட்டும் மேன்மையளிக்கும் அதுவே நம் சமூகத்தில் யாவராலும் போற்றற்குரியது.

* * * *

"பேதமை யென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்ற பழமொழியின் கருத்தை உள்ளபடி உரைக்க முன்வந்த நம் சகோதரிக்கு அவர்தம் சமூகச் சகோதரிகள் நன்றியுடையவர் களாயிருப்பார்களென்பதற் கையமில்லை. இவ்வளவு தூரம் முன்வந்த சகோதரியின் ஆற்றல் போற்றற்குரியது. கற்றறிந்த சகோதரிகள் இதைப்பின்பற்றி இப்படி முன்வந்து கருத்துரைப்பின், பெண்மக்களை இழிவுபடுத்த எண்ணும் ஆடவர் வெட்கித்தலைகுனிவர். மற்ற அறிவாளிகள் உதவிபுரிவர்.

* * * *

"பெண்கள் கடமை" அவர்களது கடமையையும், சொந்த பாஷைக் கல்வி அவர்கட்கு அவசியம் வேண்டு மென்பதையும், வலியுறுத்துகின்றது. ஆண், பெண், என இருபிரிவு எம்பெருமானால் உலக வளர்ச்சிக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. மக்களில் மட்டுமல்ல விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் இந்த நோக்கங்கொண்டே இறைவனால் இப்பிரிவினை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விருசாதிக்குரிய ஏற்றத் தாழ்வும், உடம்புப் பெலனும் கூடஅப்பரனால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாகரீக முதிர்ச்சியால் பெண் பெண்மையை இழப்பதும், ஆண் ஆண்மையை இழப்பதும், கடவுளுக்கு விரோதமானசெயல்களென்றால் குற்றமாகாது. அவரவர் தம்தம் தொழிலைச் செய்ய வேண்டுமென்பதே ஆண்டவனின் கட்டளை. பெண் இல்லறத்தில் அரசி ஆனதினால் வீட்டைப்பாதுகாக்கவே அவளுக்குப் பெற்றோர் முதலில் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். பாடசாலைக்கல்வி சிறிது கற்றுமுடிந்ததும், பெண்மக்களுக்கு வீட்டுப்படிப்பு அவசியம் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டியது பெற்றோர்கடனே.

* * * *

எதுமிச்சம் பழத்தின் நன்மைகளை வாசித்து அறிவதுடன் அதுபவத்தில் அறிந்து கொள்வதே நல்லது. மிகச் சுலபமாகக் கிடைக்கக்கூடிய இயற்கை மருந்துகளை விட்டு, காசு கொடுத்துப் பெறும் செயற்கை மருந்துகளை உபயோகிப்பது புத்திசாலித்தனமாகாது சகோதரி அவர்கள் இப்படி நன்மையான பொருட்களை இன்னும் ஆராய்ந்து அறிவிப்பார் களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * * *

"சிக்கனம்" என்ற கட்டுரையை வாசிக்க முன் பொருளைச் சிக்கனமாகச் செலவு செய்வதற் கேற்ற வழியோ என எண்ணி விடாதீர்கள். நம் மவர்க்கு பெற்றோரால் அருமையுடன் வைக்கப் படும் அரிய பெயர்களை அவர்கள் எப்படி எப்படி வெட்டிக் குறைத்துச் சிக்கனம் செய்துகொள்ளுகிறார்களென்பதைக் காட்டுகிறது. அத்துடன் தலையிலுள்ள மயிரையும் முகத்திலுள்ள மீசையையும் சிக்கனம் செய்பவர்களையும் குறிக்கும் இக்கட்டுரைக்கு "விகடத் துணுக்கு" என்றால் சாலவும் பொருந்தும்.

* * * *

மாமியைப் போன்ற உண்மைச் சினேகிதர் சினேகத்தை விரும்புவதொழிய இப்படியான முறையைக் கவனிக்க மாட்டார்கள். போகவர வசதியுள்ளவர் வசதியில்லாதவரைப் போய்ச் சந்திப்பதில் ஒரு குறையும் நேர்ந்துவிடாது. உண்மைச் சினேகிதருள் முறை பார்ப்பது மகா கேவலம். அது உண்மைச் சிநேகமன்று. ஆனால் மரியாதையாக வரவேற்காதவர் வீட்டிற்குச் செல்வதும் அழகல்ல.

"மதியாதார்முற்றம் மதித்தொருக்காற் சென்று
மிதியாமை கோடி பெறும்"

என்று பெரியோரும் கூறியுள்ளார். உண்மையில் உபசரிக்கத் தெரியாதவரும் உண்டுதான். அப்படியானவர்க்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் அகங்காரங் கொண்ட

(தொடர்ச்சி 29-ம் பக்கம் பார்க்கவும்).

: பெண்ணரசியின் பிரலாபம் :

விதி! கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி நஞ்சினும் கொடியதாக துன்புறுத்துகின்ற கொடிய விதி! சட உடலழிந்து சாம்பலாயினும், மறு பிறவியிலும் ஆன்மாவைத் தொடர்ந்து வாட்டும் வெவ்விய விதி! மதிநலத்தை மறைத்து மக்களைத் தன் வசப்படுத்தி ஆட்டி வைக்கும் விதி! உத்தம உள்ளத்தினரையும் மிகமிகக் கொடுமையாகச் சோதிக்கின்ற அருளற்ற விதி! எவ்வளவு முயன்றாலும், எவ்வளவு சகித்திருந்தாலும், எவ்வளவு காத்திருந்தாலும், வெற்றிக்குச் சற்று மிடமில்லாமலே செய்துவிடும் கொடியவிதி! 'நாடகச் சிவனைக்கூட ஓடெடுக்கச் செய்த விதி! அரம்பையரின் ஆடல் பாடல்களில் அகமகிழ்ந்து கற்பக நிழலிலிருந்து பற்பல இன்பங்களும் துகர்ந்து அமரர்களின் அரசனைச் செருக்குன்றிருந்த தேவேந்திரனை, அரக்கர்களின் கொடுமைகளுக்கஞ்சி ஒடுங்கச் செய்த கொடும் விதி! மாதா வயிற்றினின்றும் மண்ணில் விழும்பொழுதே மக்களைப்பற்றிக் கொள்ளும் விதி! ஆ! அத்தகைய விதியின் சக்திதான் என்னே! என்னே!

"விதியை மதியால் வெல்லலாம்," என்று சிலர் சொல்லிச் சென்றனர். அத்தி பூத்தாற் போல் எவரோ இரண்டொருவர் அம்மொழியை மெய்ப்படுத்தியும் சென்றிருக்கின்றனர். ஆயினும் சாக்ஷாத் பகவானின் அவதாரமாக உலகில்ப் பிறந்த இராமபிரான் முதலியவர்கள் கூட அக் கொடிய விதியை வெல்ல முடியவில்லை. சக்கரவர்த்தியின் திருமாளிகையில் பளிங்குக் கற்களமைக்கப்பெற்ற தரைமீது நடந்தாலும் பஞ்சினும் மெல்லிய பதமலர்கள் சிவந்து விடுமென பாகிமார் மென் மலர்களை முன்னே பரப்பிச் செல்ல, அவற்றின்மேலடியிட்டு நடந்து சென்ற சீதாதேவியைக் கற்களும் முட்களும் நிரப்பப் பெற்று கரடுமுரடான காகைத்திலே, கனலென வெதுப்பும் கதிரவனது கடிய வெயிலிலே நடந்து செல்லவும் செய்வித்த கொடிய விதிக்கு, அருள் நிரம்பிய அகத்தினராகிய பெண்களின் மேல் எக்காலத்திலும் இரக்கம் என்பதே இல்லையோ? எவ்வளவு தூரம் தனது கொடுமையைக் காட்டினும், பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டு நடக்கும் ஏழைப் பெண்களோடெதிர்த்துநிற்கக் கோழைவிதிக்குக கொஞ்சமேனும் வெட்கமே யில்லையா? பிறர் படுந் துன்பங்களை தமக்கு நேர்ந்த துன்பங்களாகவே மனதிற் கொண்டு பெரிதுமிரங்கி நிற்கும் தயை மிகுந்த மாந்தர்கள் மீது, பிறர் வருத்தம் அறியாத வல் விதிக்குச் சிறிதும் அன்பே இல்லையா? நல்லாரை இன்புறுத்தி பொல்லாரைத் துன்புறுத்த வேண்டிய விதி, அதற்கு நேர்மாறாக தீயோர்க்கு மகிழ்வூட்டித் தூயோர்க்குத் துன்பூட்டுவதில் முனைந்து நிற்பதும் முறைதானே? அதுவும் ஒரு ஆற்றலாகுமோ? பெருமையாகுமோ? ஈசன் ஆணை இதுவேயோ?

செந்தமிழ் நாட்டுத் தாய்மாரே! தமைக்கையரே! தங்கையரே! இரக்கமற்ற வெவ்விய விதியின் கொடுமைக்கு இலக்காகி எண்ணிறந்த துன்பங்களை அனுபவித்தும், இப்பிறவியிலே இன்பத்தைக் காண்பதற்கில்லாமல்ப் போய்விட்ட என்து வரலாறு எவர் மனதையும் உருக்கக் கூடியதாகும். அது வெவ்விதியைச் சிறிதளவு உருக்கா தொழிந்தாலும், உங்களது உள்ளத்தையேனும் உருக்குமென்று நம்புகிறேன். துன்பம் நிரம்பிய எனது வரலாற்றை அறிய ஒருக்கால் விருப்பாவிடினும், இத்தமிழ் நாட்டிலே என்னைப்போன்று இன்று அகம் குமுறி நிற்கும் ஆபிரக்கணக்கான சகோதரிகளின்மேலேனும் உங்களுக்கு அனுதாபம் பிறக்கக் கூடுமென்ற நம்பிக்கையினாலே உங்களுக்குத் தெரிவிக்க மனங் கொண்டேன். இச் சரிதையை உங்களுடைய கனிவருகு எடுத்துரைத்து இனியேனும் இல்லற வாழ்க்கையில் விளையும் தொல்லைகள் குறையச் செய்து விடுவீர்களானால் அருள் வடிவினரான ஆண்டவன் உங்களுக்கு இன்னருள் செய்வான். இச்சய சரித்திரத்தை வெளியிடுவதினால் என் ஓய்த்திக்கு விடுதலை கிடையாதொழியினும், என்னைப் போன்று வருந்தி நிற்கும் சகோதரிகளில் சிற்சிலரேனும் தங்கள்துன்பங்களினின்றும் விடுதலை பெறுவார்களாயின், எனது ஆவி மகிழ்ச்சியோடு இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்.

துன்பப்படுவோரனைவரும் ஏழைகளே யென்றும், செல்வத்திற் சிறந்தோரைத் துன்பங்களையும் நெருங்காதொழியும் என்றும் சிலர் எண்ணக்கூடும். ஆனால், எனது வாழ்க்கையில் கண்டறிந்த அனுபவத்தின் பயனாக 'இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமாக நிற்பது அவரவர் மனநிலையேயன்றிப் பொருள் நிலையாகாது' என்பதை நன்குணர்ந்து கொண்டேன். 'காதல் இருவர் கருத்து ஒருமித்து' நடத்தும் வாழ்க்கை எளிய குடிசை வாழ்க்கையேயாயினும், விதியின் கொடுமையைப் பொருட்படுத்தாத எள்ளிநகையாடும் வீர வாழ்க்கையாகும். எத்தகைய பெருஞ் செல்வமுங் கூட உண்மைக் காதல் வாழ்வு நடத்தும் பேறு வாய்க்கப் பெறுதோர்க்கு சிறிதளவும் மெ

ய்யின்பம் ஊட்டக் கூடியதாகாது. யான் ஒரு இலட்சாதிபதியின் மகளாகப் பிறந்தேன். ஆனால், 'பிறப்பது ஆண் குழந்தையாக பிறக்க வேண்டு' மென்று எவ்வளவோ முறைகளில் பிரார்த்தனைகளும் தானதருமங்களும் புண்ணிய ஸ்தல யாத்திரைகளும் செய்து பகவானை வேண்டிக் கொண்டிருந்த எனது பெற்றோர்களுக்கு, யான் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டது பெரும் ஏமாற்றத்தையும் வருத்தத்தையுமே விளைவித்ததாம். மண்ணில் விழுந்த மறுகணமே, 'பிறந்தது பெண்' எனக் கேட்ட எனது தந்தை 'சீ பெட்டைக் கட்டையா' என்று மிக்க சலிப்புடன் வெறுத்துக் கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆயினும், முதன் முதல் பிறந்த காரணத்தினால் எனது தாயார் மட்டும் என்னை அன்போடு வளர்த்து வந்தாளாம். யான் விளையாட்டுக் குழந்தையாக இருந்தபோது கூட என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு சீராட்டியவர்களெல்லாம் பெண்களாகவே இருந்ததாக நினைவிருக்கிறதேயன்றி, ஆடவரெவரும் என்னைத் தூக்கிச் சீராட்டியதாக நினைவில்லை. எனக்குப்பின் எனதுதாய் ஒரு ஆண்குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தை பிறந்து விட்டபின், என்னைக் கவனிப்போர் அன்னையைத் தவிர வேறு எவருமில்லை. எனது தம்பி எல்லோர் மடியிலுமேறிக் கொஞ்சி விளையாடிக் குதூகலிப்பதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், தந்தையின் தோள்களில் ஏறிக்கொண்டு 'கலகல' என்று சிரிப்பதைப் பார்க்கும்போதெல்லாம்— தானும் ஒரு ஆணாகப் பிறக்கப் பாக்கியம் செய்யவில்லையே என்று எண்ணிறந்த முறைகளில் ஏங்கித் கண்கலங்கி நின்றது இன்னும் நினைவிலிருக்கின்றது.

எனது வீட்டுக்கு வந்து போவோரும் பந்துக்களும் எனது தந்தையுங் கூட, 'அடிப்பூதும் பெண்ணுக்குப் படிப்பெதற்கு?' என்று கூறி, எனக்குக் கல்விபுகட்டுவதை அனுதாபித்தே பேசி வந்தனர். ஆயினும், முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாக எனக்கு வாய்த்த தாயார், மற்றப் பெண்களைப்போல் பிற்போக்கான நோக்கம் உடையவளாக இருந்து விடாமல் கல்விச் செல்வத்தால் விளையுமுண்மை இன்பத்தைச் சொந்த அனுபவ வாயிலாகக் கண்டு உணர்ந்தவளாக இருந்ததன்பயனாக தனது தோழிகளிலொருத்தியைக் கொண்டு, எனக்குக் கல்விப் பயிற்சியில் மேன்மேலும் பேரார்வம் பெருகி வளர்ந்து வருமாறு செய்து வந்தாள். யானும் மற்றத் துன்பங்கள் எவற்றையும் பொருட்படுத்தாமல் படிப்பிலேயே எனது கவனத்தைச் செலுத்தி மகிழ்ந்து வந்தேன். தந்தையின் அனுமதி கிடைக்காதொழிந்தால், கலாசாலை எதற்கும் செல்ல வழியில்லாமல் வீட்டிலிருந்தவாறே எனது சிந்தைக்கினிய கம்ப ராமாயணம், வில்லி பாரதம், திருக்குறள் முதலிய சீரிய நூல்களின் இன்பத்தைச் சுவைப்பதிலேயே பொழுது கழித்து வந்தேன். அவை அறிவுறுத்திய அரும பொருள்கள் பலவற்றையும் வெறும் பொழுது போக்குக்காக மட்டும்பாராமல், சிறந்த பொருள்களாகத் தோன்றுவனவற்றை எனது இருதயத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக் கொண்டேன். சங்கீதத்திலும் எனக்கு மிக்க ஆர்வமிருந்ததால், அன்னையினுதவியினால்நல்லாசிரியர் துணைகொண்டு வீணை வாசிப்பதிலும் சிறந்த தேர்ச்சிப் பெற்றேன். இவ்வாறு, பதினாறு வருஷங்களைக் கழித்தேன்.

எனது பெற்றோர்கள் எனது கலியாணப் பேச்சில் தலைப்பட்டனர். தமது பெண்ணுக்கு கணவனாக வாய்ப்பவன் செல்வச்சீமானாக இருக்க வேண்டுமென்று தாயும், கல்வியாளனாக இருக்க வேண்டுமென்று தந்தையும் விரும்புவர், என்று பெரியோர் சொல்வதுண்டு. ஆனால் அது எனது பெற்றோரைப் பொறுத்தமட்டில் முற்றிலும் நேர்மாறாக மாறிவிட்டது. தந்தை தன்னைப் போன்ற ஓர் இலட்சாதிபதியையும், தாயார் யான் பெற்ற கல்வியறிவின் அருமை கண்டு களிக்கக்கூடிய ஒரு கலாவிற்பன்னனையும் மாப்பிள்ளையாகக் கொள்ள விரும்பினர். தாயின் கருத்தைக் கேட்ட தந்தை, அவளது கருத்திற்கிணங்க கலாவிற்பன்னனும் செல்வச் சீமானுமாக ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தெரிந்து வைத்திருப்பதாகக் கூறவே, தாயும் தடை எதுவும் கூறாது இணங்கி விட்டாள். அச்சமயத்தில் மாப்பிள்ளை எத்தகைய கலாவிற்பன்னர் என்று தாயார் கேட்டதற்கு, "பெண்களின் கௌரவத்தை நன்கு உணர்ந்து நடத்தத் தக்க ஆங்கிலக் கல்வி பயிற்சியில் சிறந்த தேர்ச்சிப்பெற்று உயர்ந்த பட்டத்தைப் பெற்றவர்" என்று தந்தை பதிலிறுத்தார். அம்மாபிள்ளை, தமிழ்நாட்டு இலக்கியங்களில் காணப்படுமின்பத்திற்கு எத்தகைய மதிப்புத் தரக் கூடியவர் என்பது எனக்கேனும் எனது அன்னைக்கேனும் கலியாண காலத்தில் தெரியாது.

செல்வர் வீட்டுக் கலியாணம், அதிலும் இலட்சாதிபதியின் வீட்டுக் கல்யாணமென்றால், சொல்லவும் வேண்டுமோ? சீர்வரிசைகளிலும் வரதட்சிணையிலும் மற்றக் கலியாணச் செலவுகளிலும் தமது அந்தஸ்துக்கு குறைவு நேராதவாறு நடந்து கொள்ள விரும்பிய தந்தையார் பணத்தைத் தாராளமாகச் செலவழித்தார். ஒருநாள் இருநாட்களலல, ஒரு வாரம் கலியாணக் கொண்டாட்டம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

எனது கணவனது படிப்பிற்கு இடையூறு நேராதவாறு கலியாணமான பின்னும் 3 வருட

காலம் எனது தாய் வீட்டிலேயே யான் தங்கி யிருக்க நேர்ந்தது. பின் எனக்கு எனது கணவன் தந்த ஒப்பற்ற செல்வமாகிய குழந்தையோடு கணவன் அகமடைந்தேன். இரண்டொரு மாத காலமாக எவ்விதக் கவலையு மின்றிபொழுது கழிந்து வந்தது. ஓ நாள் எனதறையில் "ஸீதம்ம மாயம்ம—ஸ்ரீராமுடுமாதண்ட்ரி" எனும் திபாக ராஜ கீர்த்தனையை வீணையில் மீட்டிப் பாடிக் கொண்டிருந்தேன். எங்கிருந்தோ அப்பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த என் கணவர், திடீரென்று உள்ளே நுழைந்து, "இதென்ன கர்நாடகம்! சீச்சீ! சுரைக்காயைக்கூட ஒரு வாத்தியமாக வைத்துப்பாட உட்கார்ந்துவிட்டாயே!" என்று கடுகடுத்துக் கூறி, அதைப் பிடுங்கி வீசி எறிந்துவிட்டார். "அழிந்தது பீடை! ஒழிந்தது அபசுரம்! நாளை முதல் ஹார்மோனியம் கற்றுக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்கிறேன். இனிமேல் நீ இந்த வீட்டில் வாழ வேண்டுமானால், கேவலம் கர்நாடகமாக இருக்கக்கூடாது! நாகரிகமாக மொழக் கற்றுக்கொள்! ராமாயணமாம் கீமாயணமாம்! எலலாம் முழுப் பொய் புரட்டுகள்! கேவலம் மூட நம்பிக்கை வளர்க்கக் கூடியவைகள்! அவைகள் எல்லாமினிமேல் நீ கண்டிப்பாகத் தொடவே கூடாது. நாளை முதல் இங்கிலீஷ் கற்றுக் கொடுக்கிறேன். கவனமாக நீ கற்றுக் கொண்டு வரவேண்டும். உன் பழைய குருட்டு நம்பிக்கைகளை யெல்லாம் பழைய எண்ணங்களை எல்லாம இன்றோடு விட்டுவிடு" என்று கூறி அவ்வறையை விட்டகன்றார்.

அவரகன்ற மறுகணமே, அகத்திற் குமுறிக் கொண்டிருந்த அருந்துயரைப் பின்னுமடக்கி வைத்துக் கொள்ள என்னால் முடியாமலப் போகவே தரையில்க் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழலானேன். எனது இருதயத்தினின்றும் பொங்கி எழுந்த ஆற்றொணாக் கொடுந் துயரால், எனது கண்களினின்றும் பெருகிய கண்ணீர், நிலத்தை நனைத்தது. எனது கணவர் சினந்து கூறிய கடுமொழிகளை நினைத்தும் அவ்வாறு யான் அழவில்லை; எவ்வளவோ ஆசையோடு யான் போற்றி மகிழ்ந்த எனது சிங்தைகினிய செல்வ வீணையை அவர் வீசி யெறிந்து உடைத்துவிட்டதற்காகவும் யான் அழவில்லை; கலையைப் எளிதினின்புறச் செய்யும் ஒப்புயர்வற்ற மாசில் வீணையின் ஓசையை அவர் மதியாது பழித்ததற்காகவும் யான் அழவில்லை. எனது உள்ளத்தையும் உயிரையுமொருங்கே உவகைக் கடலிலாழ்த்தக் கூடியதும், எனது ஆன்மாவை உய்விக்கக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்ததென்று உறுதியாக நம்பி வந்ததும், யான் பெற்ற பிறவியின் ஒப்பற்ற உயர் தனிப் பெரும்பேறாக எனது உள்ளத்தில் கொண்டிருந்ததுமான செந்தமிழ் நாட்டுச் சீரிய இலக்கியப் பயிற்சியை முற்றிலும் கைவிட்டு விடுமாறு எனது கணவன் உத்தரவிட்டதொன்றையே எண்ணி நெஞ்சு புண்ணுகிக் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கலானேன். திருமணத்திற்கு முன்பே, எனது கணவன் இத்தகைய "கலாவிற்பன்னர்" என்று தெரிந்திருந்தால், அவருக்கு மாலையிடச் சற்றும் சம்மதியேன்.

ஆங்கில மொழியைப் பயின்றுல்தான் என்ன! அயல்நாட்டு மன்னர்களுடைய வரலாறுகளையும் பிறநாட்டு இயற்கை வளங்களையும் செயற்கைச் சிறப்புகளையும் படித்தால்தானென்ன! அதனுலேயே தாய்த் திருநாட்டின் தனிப் பெருஞ் செல்வங்களாகிய சீரிய இலக்கியங்களை வெறுத்து விலக்கி விடவும் துணிவு கொண்டு விடுவதோ? செந்தமிழ் நாட்டுத் தெய்வப் புலமைப் பெரியோர்களியற்றிய அன்பும் அறிவும் பொங்கித் ததும்பும் இனைப் பாக்களையும் புறக்கணிக்கவும் மனங் கொண்டு விடுவதோ? மேல் நாட்டாரின் நாகரிகத்தைப் பெரிதும் போற்றுவோர், அவர்களுக்கு உள்ள தாய்நாட்டுக் கலைச் செல்வப் பற்றை மட்டும் கவனிப்பதேனவோ? ஈசனே நம் நாட்டில் அன்பு இல்லாத ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்படவோ, என் தலை விதியை அமைத்தாய்! எனது இனிய வாழ்க்கையில் இன்பத்திற்கே இடமில்லாமற் போய்விடுமோ? என்று பல திறப்பட்ட சிந்தனைகளில் தலைப்பட்டு கலைக் கடலிலாழ்ந்தேன்.

அச்சம்பவத்திற்குப் பின் 2 ஆண்டுகள் கழிந்தன. எனது கணவரது பெற்றோர் மண்ணுலக வாழ்வைத் துறந்து விண்ணுலகெய்தினர். பெற்றோர் மறைந்தபின் எவரும் கேட்பாரில்லாமையால், எனது நாதர் பற்பல தீயோரது கூட்டுறவைக் கொண்டார். மதுபானப் பித்தும் சூதாட்டப் பயித்தியமும் குதிரைப பந்தய மயக்கமும் எனது கணவருக்கு நாளுக்கு நாளதிகரித்து வரலாயிற்று. ஒரு வருட காலத்துள் அவர் குடும்பச் சொத்தில் பெரும் பகுதியையுமொழித்து விட்டார். பாக்கியிருந்த சொத்துக்களை யேனும் காப்பாற்றக் கருதிய யான், ஒரு நாளவரிடம் சென்று நின்று "ஆரிருயிர்த் தலைவரே! தாங்கள் குடும்ப முன்னேற்றத்தில் கவலையற்றிருந்தால், நமது கண்மணி காசிநாதன் பிற்காலத்திலாதரிப்பாரின்றி அனாதையாகத் தவித்து நிற்க நேர்ந்து விடுமல்லவா? இனியேனும் சிறிது கருணை கொண்டு தங்களை வீண் செலவுகளுக்கு உட்படுத்து வோரது கூட்டுறவை நீக்கலாகாதா?" என்று மெல்லிய குரலில் கூறித் தலை கவிழ்ந்து நின்றேன். அம்மொழிகள் அவரது செவிகளில் விழுந்ததும் அவர் சீறி எழுந்து

நின்றபடியே "பூட்சு" அணிந்த காலால் என் வயிற்றிலுதைத்தார். யானச்சமயம் ஆறுமாத கர்ப்பவதியாக இருந்ததால், சகிக்க மூடியாத கொடிய வேதனையோடு தரையில் விழுந்தேன். என் வயிற்றிலிருந்த சிசுவுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று என் மனம் பெரிதும் பதறியது. கண்களிலிருந்து நீர் தாரையாகப் பெருகியது. எனது செவிகளில் பின் வரும் மொழிகள் விழுந்தன. "ஒரு பெட்டைக்கட்டையின் புத்தியைக் கேட்டுத்தான் நான் பிழைக்க வேண்டுமோ? என் வீட்டுச் சொத்தை நான் அழித்தால், என்னைத் தடுக்க உனக்கு என்ன தைரியமடி! உன் மகன் உழைக்காமல் சோம்பேரியாக ஊர் சுற்றித் திரிவதற்காக அவனுக்கு நான் சொத்தும் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமோ? உன் கொழுப்பெல்லாம் "நானு மொரு படித்தவள்" என்ற அகங்காரத்தாலுண்டானதுதானே! அதைக் கூடிய சீக்கிரம் எப்படி அடக்குகிறேன் பார்!"

ஒருநாள் வெளியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த எனது கணவனுடனே, நவீன நாகரீக உடை உடுத்திய சட்டைக்கார மாது ஒருத்தியும் வந்தாள். அவள் முகத்தை நான் ஏறிட்டு நோக்கியபோதே, அவள் நல்லொழுக்கமுடையவளோ எனும் சந்தேகம் என் மனதிற் தோன்றியது, பின் எனது கணவன் என்னைக் கூப்பிட்டு "இன்று முதல் நீ எனக்கு மனைவியாக இருக்கத் தகுந்த யோக்கியத்தை உடையவளல்ல. உன்னை எனது மனைவியென்று எனது நண்பர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளவும் வெட்கமாயிருக்கிறது. ஆதலால் எனது மனத்திற்கு மகிழ்வூட்டக் கூடிய நவீன நாகரீகத்திற் சிறந்த இந்தச் சுந்தரியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இன்றுமுதலிவளே இவ்வீட்டு எஜமானி. உனக்கு இனி இங்கிருக்க இஷ்டமிருந்தால் இவளுக்கு வேலைக்காரியாக இருக்கச் சம்மதமானாலிரு; இல்லாவிட்டால் இப்பொழுதே உன் தாய் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய்விடு" என்று கூறினர். தெய்வமே! அன்று அவர் கூறிய அம்மொழிகளை, இன்று என் மனம் நினைத்துக் கொண்டு விட்டாலும் எவ்வளவு பாடு படுகிறது.

கற்பிற்சிறந்த மங்கை, தனது கணவனுல் விளையும் எத்தகைய துன்பத்தையும் சகித்துக்கொண்டு விடக்கூடும், ஆனால் அவரால் மனமார வெறுத்து விலக்கப்படுவதையும், தானிருந்தபதவியில் எவ்வகையாலும் சிறிதளவும் தகுதியில்லாத வேறொரு இழிந்த மாது மதிமயக்கங்கொண்டு அமர்த்தப்படுவதையுங்கூடச்சகித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்றால், ஐயோ! அவளது மனநிலை என்னுகும்? என்மீதிருந்த ஆபரணங்களை யெல்லாம் எனது கணவர் கழற்றிக் கொண்டு விட்டார். ஒப்புயர்வற்ற ஆபரணமாக மதித்திருந்த கணவரையே மற்றொருத்திக்குப் பறிகொடுத்து விட்ட எனக்கு, கேவலம் வெறும் சுமையாகத் தோன்றிய ஆபரணங்களை இழந்து விடநேர்ந்தது துன்பமாகத் தோன்ற வில்லை அவற்றால் மகிழ்வுறக்கூடிய மனவாளரே அவை என்மேலிருப்பதை விரும்பாதபோது அவற்றால் எனக்கு என்னபயன்? புதிதாக வந்த மங்கையை ஸ்நானம் செய்விப்பது அவளது புடவைகளைத் துவைப்பது, அவளுக்கு அன்னம் பரிமாறுவது முதலியவைகளை யெல்லாம் நாடோறும் நானே செய்தாகவேண்டுமென்று எனது கணவரெனக்குக் கட்டளை யிட்டுவிட்டார் கணவனைக் களிப்பூட்டுவதற்காக எத்தகைய குற்றேவல்களையும் செய்வதில் சற்றும் சலிப்புறாத மனமுடையவான் எஜமானியாக வாழ்ந்திருந்த வீட்டிலேயே வேலைக்காரியாக வாழ நேர்ந்ததையும் விதியின் கொடுமை யென்று பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டு விட்டேன்.

எனது கணவன் எத்தகையகொடிய வசைமொழிகளைக் கூசாது கூறினாலும் ஒருநாளேனும் அவரோடு எதிர்த்து நின்று ஒரு மொழியுமுரைத்தறியேன். புதிதாக வந்தவள் எத்தகைய இழிந்த மொழிகளால் என்னைத் திட்டினாலுமே, யானவளோடு ஒன்றும் எதிர்த்து நின்றதுமில்லை. வசை மொழிகளால் என்னை வருந்தச் செய்ய முடியவில்லை என்று கருதிய என்கணவர், கையாலும் கோலாலுமடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

எவ்வளவோ எச்சரிக்கையோடும் பயத்தோடும் வீட்டுவேலைகளைச் செய்துவந்தும், அடிகளுமுதைகளுமடிக்கடி கிடைத்து வந்தன. என் துன்பத்தைப் பிறரிடமுறையிட்டு ஆறுதல் பெறவும் நினையாது விதியின் கொடுமையை நினைத்து இறைவனிடமே முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தான், வீட்டை விட்டுவேறு எவ்விடத்திற்கும் செல்ல விரும்பாதவளானேன். வீட்டிற்கு வருவோரிடமும் எனது கணவர் கொடுமையை முறையிட்டதுமில்லை. இவ்வளவு பொறுமையோடு யான் காலங்கழித்தும் எப்படியேனு மென்னை வீட்டை விட்டு வெளியே தூரத்தி விடவேண்டுமென்னும் தீவிர எண்ணம் எனது வாழ்வைக் குலைக்கவந்த மங்கையின் மனத்திலேற்பட்டு விட்டது. அதன்பயனாக, அம்மாது எனது கணவரிடம், "நாகரிகம் தெரியாத இந்தக் கர்நாடகக் கழுதைக்கு எனது மனதிற்கு இசைந்தபடி வேலை செய்யத் தெரியவில்லை. நானுங்களுக்கு வேண்டுமானால், இவளை உடனே வெளியில் தூரத்தி விடுங்கள்" என்று முறையிட்டாள். அவள் கூறியதற் கிணங்க ஒருநாள் எனது கணவர் என்னையழைத்து, "செக்கோசைக்கும் தம்பூருக்கு மொத்து வராததுபோல, நவீன நாகரிகத்தில் சிறந்த எனக்கும் கர்நாடகக் கழுதையாகிய உனக்கும் இனியும் பொருத்தமிருக்காது.

ஆதலால் மரியாதையாக உனது மகனை அழைத்துக் கொண்டு உனது தாய் வீட்டிற்குப் போய்விடு" என்று கூறினர்.

அம்மொழிகள் எனது செவிகளில், இரத்தமும் சீழும் வடியும் கொடிய புண்ணிலே கூரியவேல் பாய்ந்தது போல் சகித்தற்கரிய வேதனையை விளைவித்தன. இருதயத்திலிருந்து பொங்கியெழுந்த ஆற்றொணாத் கொடுந்துயரால், எனது கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீர் எனது கன்னங்களை நனைத்து யானின்ற நிலத்தையும் நனைத்தது. தழதழத்த குரலிலே "மனமறிந்து தங்களுக்கு ஒரு பிழையும் செய்தறியாத என்னை, தங்களையே தந்தையாகவும் தாயாகவும் குருவாகவும் தெய்வமாகவும் மனமார உறுதியாக நம்பி வந்துள்ள என்னை, தங்கள் பொருட்டு எத்தகைய துன்பத்தையும் இன்பமாகவே கொண்டு நடக்கத் தயங்காத என்னை தங்களோடேனும் தங்களது காதலியோடேனும் ஒருநாளும் எதிர்த்து நின்று பேசியறியாத என்னை—அக்கினி சாட்சியாக, பிராமணர் சாட்சியாக, சபையோர் சாட்சியாக பூமி தேவி சாட்சியாக ஆன்றோர் முன்னிலையில் என்றுங் கைவிடேனென்று உறுதி மொழி உரைத்து கைப்பற்றிய என்னை பாவி வெளியில் போகச் சொல்கிறீர்கள்? அடிபட்டாலும் உதைபட்டாலும் கந்தை கட்டினாலும் கூழ் குடித்தாலும் குற்றேவல் செய்தாலும் தங்களோடு வாழ்வதிலுள்ள திருப்தி, வேறு எவ்விடத்திலெனக்குக் கிடைக்கும்? எனக்காக மனமிரங்காவிட்டாலும், தங்கள் தந்தருளிய செல்வனுக்காகவாவது என் மேலிரக்கங் காட்டக்கூடாதா?" என்று இரு விழிகளினின்றும் நீர் பெருகி வழிய நின்று கூறி அவரது அடிகளில் வீழ்ந்தேன்.

ஐயோ! தெய்வமே! அப்பொழுது கூட அவர் மனங் கொஞ்சங்கூட இளகவேயில்லையே! தனது கால்களில் விழுந்து கெஞ்சுபவரை கொஞ்சமும் நெஞ்சு இரக்கமின்றி தலையில் எட்டி உதைக்கவும் மனங் கொண்ட ஒருவரையும் எப்படித்தான் படைத்தாயோ? எனது செல்வ மகனின் மயிரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்து என்னருகில் நிறுத்திய அவர் "இப்பொழுதே உன் அம்மாளுடன் உன் பாட்டி வீட்டுக்கு ஓடிப் போய்விடு. இல்லாவிட்டால் இன்று இராத்திரி உன்னையும் உன்னம்மாளையும் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் கட்டாயம் கொலை செய்து ஒழிப்பேன்" என்று மிகுந்த கோபத்துடன் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். "அம்மா! அம்மா! அப்பா உன்னையும் என்னையும் கொன்னுடுவென்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டாரே! இன்னுமே இங்கே நானிருக்கவே மாட்டேன். இப்பவே கிளம்ப நம்ம பாட்டி வூட்டுக்குப் போயிடலாம் வா!" என்று அழுது கொண்டே கூறினான் எனது செல்வக் கண்மணி. எனக்குத் தாலிகட்டிய கைகளே, எனது கழுத்தைக் கத்தி கொண்டு அறுத்து விடுவதும் எனக்குப் பரம சம்மதமாகவே யிருந்தாலும் எனது வயிற்றிலிருந்த இளஞ் சிசுவும் பக்கத்திலென்னைப் பரிதாபமாக நோக்கி நின்ற செல்வச் சிறுவனும் எனது மனத்தை மாற்றிவிட்டனர். அவ்விருவருமனியாயமாகக் கொல்லப்படுவதற்குக் காரணமாக நிற்பது கொடும் பாபமென்று பெரிதுமஞ்சியான், வேறுவழியின்றி கண்ணும் கருத்தும் கலங்கிய வண்ணம் எனது செல்வ மகனோடு வெளிப்பட்டு எனது தாய் வீடு சேர்ந்தேன்.

'வீண் கவலைகளாலுடல் நலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளும்படி என்னை விட்டுவிடக் கூடாது' என்று மனங் கொண்ட எனது பெற்றோர் எவ்வளவோ முயற்சிகளைச் செய்து பார்த்தும், என் தாய் வீட்டிலெனது மனம் எத்தகைய இன்பத்தையும் பெறவில்லை. எவ்வளவோ சகிப்புத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தும், இப்பிறவியிலேயே எனக்கு எத்தகைய இன்பமும் ஏற்படாமல் செய்துவிட்ட என் கணவனை இன்றும என் மனம் மறக்கத் துணியாது. வாயும் பழிக்கத் துணியாது. எனது இன்ப வாழ்க்கையை அவர் பாழ்படுத்தி விட்டாலும், அவரேனும் என்றுமின்ப வாழ்வு வாழ வேண்டுமென்பதே எனது பிரார்த்தனை. ஆண்டவனவருக்கு நீண்ட ஆயுளை அளிப்பாராக. இவ்வுலகவில் இவ்வுடலிருக்கும் கடைசி நாள் வரையில் எனது கழுத்தில மங்கலநாணும் குங்குமத் திலகமும் நீங்காதிருக்கும் பாக்கியத்தையாவது எனக்கு அளித்தருளுமாறு இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

எப்பொழுதும் எனது கணவரது நினைவு என் நெஞ்சில் நீங்காது இருக்குமாறு அவரது நினைவுக்குறியாக இறைவன் எனக்கு அன்மையில் அளித்தருளிய என் இளஞ்செல்வக் கண்மணியின் கன்னங்களிலே இதோ ஆசையோடு முத்தமிடுகிறேன். என்ன இது! எனது வாய்முத்தமிட்டாலும் எனது கண்களிலிருந்து பெருகுங் கண்ணீர் இச்செல்வனின் கன்னங்களை நனைக்கிறதே! முற்பிறப்பில் செய்த தீவினைப்பயனை இப்பிறப்பில் அனுபவித்துவிட்டேன். இப்பிறப்பில் என்மனமறிந்து எவருக்குந் தீங்கு நினைத்தறியேன். ஏ! இரக்கமற்ற கொடியனியே! மறுபிறப்பிலும் நீ என்னைத் தொடர்ந்து வாட்ட முடியுமோ?

மாய உலகம் அல்லது மானிடர் வாழ்வு.

இலங்காதீப கற்பத்தின் ஒன்பது பிரிவுகளில் ஒன்றாகிய வடமாகாணத்தின் வடபாகத்தில் ஒரு சிறு அழகான கிராமம் உண்டு. அங்கே மாதுளை, தோடை, எலுமிச்சை, மா, பலா முதலிய கனிதரு விருட்சங்களும், எல்லா விதமான கிழங்கு வகைகளும், தானிய வகைகளும், ஏராளமாகக் காணலாம். அங்கேயுள்ள ஜனங்களில் அதிகப்பற்றுமேனோர் கமத்தொழிலில் செய்பவர்களே. அரசாங்கத்தார்களும் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களைப் பண்படுத்தி எல்லாவிதமான மரக்கறி வகைகளும், சணல், புகையிலை முதலியனவும் பண்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம். இதற்குக்காரணம் உவர்ப்பு இல்லாத சுத்தமான ஜலமும் நல்ல பசளையான நிலமுமே. இப்படியாக அந்நாடு எல்லோராலும் வியர்ந்து கொள்ளத்தக்கதாக இருந்தது. அங்குள்ள குடிஜனங்களும் மிகவும் நல்லவர்களே. கனகராயமுதலியார் என்பவர் தமது மனைவி சீதாதேவியுடன் அங்கே வந்து ஒரு சிறு கிராமப்பள்ளிக்கூடம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து, அதைக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரின் மேல்பார்வையில் நடத்தலானார். அவருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் இருபத்தைந்து ரூபா சம்பளம் கிடைத்தது. அதுவே அந்தக் கிராமத்தில் முதலாவதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடம். கனகராயரின் கடவுள் பக்தி, அன்பு, தர்மசிந்தை முதலிய குணங்களைக் கண்ட அவ்வூர் ஜனங்கள் தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பப் பின்வாங்கவில்லை. ஆண்களும் பெண்களுமாக, ஏறக்குறைய நாற்பது பிள்ளைகளுக்குமேல் படிக்கலானார்கள். கனகராயரின் மனைவி ஓளிந்த நேரங்களில் அங்குள்ள பெண்களுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகள் சொல்வதிலும், தையல் வேலை கற்றுக் கொடுப்பதிலும் முயற்சியாக இருப்பாள். கனகராய முதலியார் தற்கால நாகரீகக் கல்வியாகிய ஆங்கிலம் அதிகம் அவருக்குத் தெரியாவிடினும், தமது தாய்பாஷையையும், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், பகவதகீதை, திருக்குறள், தாயுமானவர் பாடல், பட்டணத்தார் பாடல் முதலிய சன்மார்க்க நூல்களையும் நன்றாக கற்றிருந்தார்.

அவ்வூர் ஜனங்களுக்கிடையில் ஏற்படுகிற வாக்குவாதங்களையும் பிரிவினைகளையும், அவரும் அவரது மனைவியுமே நியாயம் விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொல்லி அனுப்பி விடுவார்கள். இந்தவிதமாகவே தங்களது நாட்களை அந்த ஊர் ஜனங்களுடன் அதிசந்தோஷமாக நடத்தி வந்தார்களெனலாம். அவர்களுக்கு ஆண்டவனருளால் இரு புத்திரரும் இரு புத்திரிகளுமுண்டு. அவர்களெல்லோருடைய நாமங்களையும் இங்கு எழுதுவது அவசியமில்லை. அவர்களின் இளைய குமாரத்தி முத்துமலரைப் பற்றித்தான் நமது கதை ஆரம்பமாகிறது.

முத்துமலர் சிறுவயதிலேயே தர்ம சிந்தை கபடற்றமனம் கடவுள் பக்தி முதலியகுணங்கள் அமையப்பெற்றவளாகக் காணப்பட்டாள். இப்படியாக வளர்பிறைச் சந்திரன்போல் அழகிலும், குணத்திலும், கல்வியிலும் வளர்ந்து வந்தாள் அபபூங்கொடியாள். முத்துமலர் தனது பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில் ஆரம்பப்பாடசாலையில் படிப்பதைவிட்டு, நல்லூர் என்னுமிடத்திலுள்ள பெண்கள் விடுதிக்கல்விச் சாலையில் கற்று வந்தாள். விடுமுறை நாட்களானதும் கனகராயர் தனது மகளை வீட்டிற்கு அழைத்து வருவார்.

மாதாவானவள் தான் பெற்றபிள்ளைகள் எல்லோரையும் சமமாக நேசிக்கிறதும், பிதாவானவன் தனது அன்பை சிலபிள்ளைகளிடம் கூட்டியும் சில பிள்ளைகளிடம் குறைத்துக்காட்டுவதும் உலக இயல்பு. அதேபோல் கனகராயரும் தனது செல்வப்புதல்வி முத்துமலரை மற்றப் பிள்ளைகளிலும் பார்க்க அதிகமாக நேசித்தார் என்பதற்குத் தடையில்லை.

இப்படியாக ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்தன. முத்துமலரின் அழகைக்கண்டு எத்தனையோ ஆடவர் அவளை மணக்க முன்வந்தனர். கடைசியில் கனகராயர் தனது சகோதரியின் மகன் குணசீலனுக்கே விவாகம் செய்து கொடுத்தார். குணசீலன் கண்டியில் மாசம் எண்பத்தைந்து ரூபா சம்பளத்தில் உபாத்தியாயராக இருந்தான். அவன் பெயருக்கேற்றுப்போல் குணவானையும் அழகுடனும் விளங்கினன். முத்துமலரும் குணசீலனும் தங்களது இல்லற வாழ்க்கையை அதிக சந்தோஷத்துடன் நடத்தலானார்கள்.

இந்தவிதமாக நாட்கள் வாரங்களாயும் வாரங்கள் மாசங்களாயும், மாசங்கள் வருஷங்களாயும் பதினைந்து வருடங்கள் பறந்தசென்றன. அதற்குள் சாஜசேகரன் என்ற ஓர் ஆண் மகவையும் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்குப்பின் சந்திரவதனி என்றொரு பெண்குழந்தையையும் ஈன்றெடுத்தாள். அருங்குணவதியாகிய முத்துமலர், குணசீலனின் சந்தோஷத்திற்கு ஓர் எல்லையுமுண்டோ? தனது

இருகுழந்தைகளையும், தனது மனைவியையும், கண்ணை இமைகாப்பதுபோல் பாதுகாத்து வந்தான்.

குணசீலன் தனது வாழ்நாட்களெல்லாம் சந்தோஷமாகக் களியக்கூடுமென்று நினைத்தான் போலும். "அந்தோ! பரிதாபம்! இந்த மாய உலகில் மானிடர் வாழ்வின் லீலா விநோதங்களை அவன் உணர்ந்தான் இல்லை.

கேவலம் ஓர் மிருகத்தின் ஜீவியம் இந்த உலகில் எவ்வளவு காலம் நிலைக்கக்கூடும் என்பதைத் திட்டமாகச் சொல்லலாம். ஆனால் மனுஷனின் ஆயுளையோ நாம் திட்டமாகக் கூற முடியாது. இன்றைக்கிருந்தாரை, நாளைக் கிருப்பரென்றெண்ணவோ திடமில்லையே.

இப்படியிருக்க மேட்டிமையான கண்களையும், பெருமையானவைகளைப் பேசும் நாவையும், இறுமாப்பான சிந்தையையுமுடைய மனுஷனை வன் தனது வாழ்நாள் ஒரு மிருகத்திலும் கேவலமாக மதிக்கப்படுவதை உணர்ந்தானில்லை. இதுவே மாய்கை உலகம் அல்லது மானிடர் வாழ்வு எனலாம்.

குணசீலனுக்குத் தனது இன்பவாழ்க்கையில் இடிவிழப்போவது தெரியாது. அவன் தனது அருமை மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் (மனைவியின் பிரசவத்திற்காக) அவளின் தாய் தந்தையரிடம் அனுப்பியிருந்தான். அங்கே அவளின் பேறு காலமும் நிறைவேறிற்று.

ஆனால் தன்து பெற்றோரையும், பிள்ளைகளையும், நாயகனையும் விட்டுப்பிரிய வேண்டிய காலம் சமீபித்துவிட்டது என்று அவளுக்குத்தெரியாது, பிள்ளை பிறந்த மூன்றும்நாள் அவளுக்கு ஜுரம் கண்டதும் குணசீலனுக் கறிவிக்கப்பட்டது. உடனே அவன் புறப்பட்டு தனது மனைவியின் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தான். என்செய்வான் பரிதாபம்! தனக்குத் தெரிந்த வயித்திய நிபுணர்களை அழைத்து வந்து காட்டினான். தெய்வசித்தத்தை யாரால் தடுக்கமுடியும்.

தனது அருமை மனைவி தன் பிராணனுக்காக மன்றாடுவதையும், அவளின் பரிதாபமான பார்வையையும் கண்ட குணசீலனும் அவளின் பெற்றோரும், நெருப்பில் விழுந்த புழுவெனத் துடித்தார்கள். எங்கும் சற்று மௌனம்.

"ஆதிமூலமே !....." கடைசியில் இச்சப்தம் சிறிதாக அவளின் வாயில் நின்று வெளிப்பட்டது.

குணசீலன் பிரமித்து நின்றான். உண்மை விளங்கியதே "ஐயோ தெய்வமே! நம்பினவரை நடு ஆற்றில் கைவிட்டாயே!" என்றலறி ஸ்மரணை தப்பி மண்மேல் வீழ்ந்தான்.

ஆண்டாண்டுதோறு மழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவாரோ? நாம் இந்தப் பூமியில் பிறந்த அன்று தொடக்கம் மரணம் நம்மை எதிர் பார்த்துநின்றது.

முத்துமலரின் மரணச்சடங்கும் நிறைவேறிற்று. தனது அருமைத் தாயாரின் மரணத்தை எண்ணி எண்ணி ராஜசேகரன் ஏங்கினான். ஆனால் பரிதாபம்! அந்த ஏழைப்பாலகி சந்திரவதனிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை தனது பாட்டனை, பாட்டி, தகப்பன் முதலியோர், அழுவதைக் கண்டு தானும் அழுவாள். தனது அண்ணனிடம் மெதுவாகச் சென்று, அம்மா எங்கே போட்டா? இனி ஒருக்காலும் வரமாட்டாவா? என்று கேட்பாள். இவளின் பரிதாபமான கேள்விகளையும் மனத்துடிப்பையும் கண்ட அங்குள்ளோரின் கவனம் அதிகரித்தது. கனகராயர் தனது அருமை மகளின் பிரிவால் எங்கமுற்றிருந்தாரெனினும், அவள் விட்டுப்போயிருந்த இரு செல்வக் குழந்தைகளையும் தனது கண்மணிகள்போலப் பாவித்து அவர்கள் மூலமாக மனம் ஆறியிருந்தார்.

குணசீலனும் தனது ஆருயிர் நாயகியின் பிரிவாற்றுமையினால் மூன்றுமாசத்திற்குள் விண்ணுலகேகினான்.

சந்திரவதனிக்கு வயசு ஐந்தாகியதும் தனது தாயார் படித்த கிராமப்பாடசாலையில் கற்றுவந்தாள். கனகராயர் தனது அருமைப் புதல்வியின் பிரிவால் மனம் உடைந்தவராய் தனது உபாத்திமைத் தொழிலை விட்டு உபகாரச்சம்பளத்துடன் இளைப்பாறியிருந்தார்.

அவர் தனது பேரப்பிள்ளைகளைக் கவனிப்பதிலே நேரத்தைச் செலவளிப்பார். இப்படியாக ஏழுவருஷங்கள் சென்றன. ராஜசேகரனும்தனது படிப்பை முடித்து, ஏதாவதொரு தொழில் செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவனை, தனது பாட்டனரின் அனுமதியின் பேரில் கொழும்பு நகரஞ் சென்றிருந்தான். அங்கேயுள்ள சில பெரியோர்களின் முயற்சியால், ராஜாங்கத்தில் அவனுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்தது. தனது தாய் தந்தையரை நினைந்து கண்ணீர் விடுவான். தனது அருமைச் சகோதரியின் திக்கற்ற நிலைமையை எண்ணிப்புலம்புவான். இவ்வாறுகச் சிலவருஷங்கள் கடந்தன. சந்திரவதனியும் மங்கைப்பருவத்தை அடைந்தாள்.

கனகராயர் தனக்குத் தள்ளாண்மையின் காலம் கிட்டிவிட்டதை உணர்ந்து ராஜசேகரனுக்கு எங்கேயாகிலும் ஓர் உத்தம பெண்ணை விவாகம் செய்விக்க எண்ணினார். இதுவிஷயமாக லீவு எடுத்துவரும்படியும் ஓர் கடிதம் எழுதி

விட்டுக் கலியாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானார்.

ராஜசேகரனும் தனது பாட்டன் பாட்டியின் அந்திய காலத்திற்குப்பின், தனது சகோதரியின் துக்கற்ற நிலைபரத்தை யுன்னி விவாகம் செய்யச் சம்மதித்தான். விவாகச் சடங்குகளும் அதிக ஆடம்பரமாக நடவாமல் அமைதியாக நடந்தது.

ராஜசேகரனின் லீவு முடிவடைந்ததும், தனது பாட்டன் பாட்டியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தனது சகோதரியுடனும், மனைவியுடனும் கொழும்புக்குப் பிரயாணமானான். அங்கே சந்திரவதனியின் சீவியம் சந்தோஷமாக அதிகநாள் நீடிக்கவில்லை. மாய்கை உலகின் இயற்கைத்தேவி அங்கே தாண்டவமாடத் தொடங்கினாள். ராஜசேகரனின் இல்லக்கிழத்தியும் அரசாளத் தலைப்பட்டாள்.

"வாசகர்களே! மனைவியானவள்தானே வீட்டின் தலைவியும் அரசியுமென்பதாக நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். அதுவாஸ்தவமே. சாந்தம் என்னும் சிங்காசனத்தில் உட்கார்ந்து, அன்பென்னும் செங்கோல் கரந்தனில் தாங்கி, கற்பென்னும் கிரீடம் சிரமதிலணிந்து, தனது இல்லறம் என்னும் ராட்சியத்தை அரசாள்பவளே இம்மையிலும் மறுமையிலும் பாக்கியசாலியாக விளங்குவாள்.

அப்படிக்கின்றி, அரக்கிகள் போலவும், வேதாளங்கள் போலவும் அரசாளத் தலைப்பட்டால், அப்படிப்பட்டவளின் வீட்டைத் துஷ்டமிருகங்களின் உறைவிடமென்றே சொல்லலாம்:

ராஜசேகரனின் மனைவி சிங்காவல்லியானவள், ஆட்டுத்தோலைப்போர்த்த ஓநாய்போல் வேஷம் பாரியிருந்தாளாயினும், நாட்கள் செல்லச்செல்ல அவளிடம் ஓநாயின் குணமே தலைகாட்டத்தொடங்கிற்று. இதற்கிடையில் தேவகடாக்ஷத்தினால் ஐந்து குட்டிகளையும் ஈன்றெடுத்தாள். ("நேயர்களே! ஓநாயின் குட்டிகளென்று நினைத்துவிடாதீர்கள் அவர்கள் மனுஷக் குழந்தைகளே.)

ஏழைச் சந்திரவதனி என்ன செய்வாள் பரிதாபம்! வீட்டுவேலைகள் முழுவதும் அவளே செய்யலாயிற்று. அத்துடன் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய அலுவல்களையும் அவளே செய்யலானாள்.

அப்படியிருந்தும் தனது அண்ணியிடம் அவள் கேட்கிறவசைச் சொற்கள் கொஞ்சமல்ல. அது போதாதென்று அடியும் பெற்றாள்

எவ்வளவு அநியாயங்கள் நடந்த போதிலும் தனது அண்ணனிடம் ஒன்றும் சொல்லவே மாட்டாள் சந்திரவதனி.

இராக்காலங்களில் தனது படுக்கையில் படுத்த வண்ணமாக, அன்பிசொரூபியாகிய ஆண்டவனிடம் முறையிடுவாள். "ஆ! ஜெகதீசா எனது தாய் தந்தையருடன்நானும் இறந்திருந்தால் உமது திரு வடிகளிலிருந்து உமக்குச் சேவை புரிவேனே. நான் படும் கஷ்டங்களை நீர் பார்க்கவில்லையா?

தயாநிதியே! கிருபைகூர்ந்து என்னைக் கடாக்ஷித்தருளும். என்று புலம்பியவாறு நித்திராதேவியின் வசமாவாள்.

ராஜசேகரனும் தனது மனைவியின் கொடுமைகளைக் கவனித்தானாயினும், ஒன்றும் பேசமாட்டாது இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு போலானான்.

காலச்சக்கரம் சுழன்று கொண்டே வந்தது.

ராஜசேகரன் தனது அருமைச் சகோதரி சந்திரவதனிக்கு எங்காகிலும் ஒரு வரன் தேடி மணம் செய்விக்கத் தீர்மானித்தான்.

திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை.

ரத்தினபுரியில் மாசம் நூற்று ஐம்பது ரூபா வருமானமுள்ள ஓர் வாலிபனை சந்திரவதனிக்கு மணம் செய்வித்தான். சந்திரவதனியும் அவளது கணவன் ஜெயசீலனுடன் ரத்தினபுரிக்குச் செல்லலானாள்.

தனது பிதா மாதாவை இழந்து இவ்வளவு காலமாகத்தான் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு, ஈசன் தனக்கு ஒரு நல்வழியைக் காட்டினார் என்பதாக நினைந்து, கடவுளே மனமாரத் துதித்தாள். ஆனால் இந்த மாய உலகின் லீலா விநோதங்கள் அவளுக்குத் தெரியாது. தான் சம்சாரம் என்னும் சங்கிலியினால் பிணைக்கப்பட்டு குடும்பம் என்னும் பாரத்தை இழுக்கவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தாளில்லை. தனது நாயகனுடன் விரும்பிய இடம் எல்லாம் செல்லலாம். பட்டாடைகளையும் ஆபரணங்களையும் வேண்டியமட்டும் அணியலாம் என்பதாக மனப்பால் குடித்தாள். சந்திரவதனி பதினாறு வயசுச் சிறுமியானதால் உலக அனுபவம் அவளுக்குத் தெரியாது.

பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாகத் தனது நாயகன் ஜெயசீலனுடன் இல்லற வாழ்க்கையை அதிக சந்தோஷத்துடன் நடத்தலானாள் நமது சந்திரவதனி.

இவ்வுலகில் நாம் எவ்வளவு ஐசுவரிய சம்பன்னர்களாக இருந்த போதிலும், கவலை என்பது சற்றேனுமில்லாமல் ஜீவிக்கமுடியாது என்பது திண்ணம். இதுவும் மாய்கையே.

—ஸரோஜா

பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்.

"பேதமை என்பது மாதர்க்கு அணிகலம்" என்னும் இபமுது மொழியானது நம் மூதாதையாகிய ஔவைப பிராட்டியார் அருளிச்செய்த ஆத்திசூடி யிலுள்ள அரும் பெரும் மொழிகளில் இதுவொன்றாகும். இம்முது மொழியைச் சிறு வர்முதல் பெரியோர் அனைவரும் பெண்மணிகளை இழிவுபடுத்தும் கற்பிலா மூடரும் அறிவர். சாதாரணமாகப் பெண்களிடையே ஒருபெண் மற்றொரு பெண்ணைப்பார்த்து "அடியே! உன்பேதமைக் குணத்தைக்காட்டி விட்டாய்" என்று சொல்வது முண்டு. ஆனால் இதன் உண்மைப் பொருளை ஆராயப் புகின் நகைத்தற் கிடமேயாம். யாவர் எவ்விதம் நகைப்பினும் என் சிற்றறிவில் தோன்றியதை என் சகோதரிகளறிய உரைக்க முன் வந்தேன்.

சாதாரணமாக ஆத்திசூடிப் பதவுரைப் புத்தகங்களில் இம்மொழியின் உரையானது:—

"பேதமை" என்பது—அறியாமையானது, "மாதர்க்கு அணிகலம்"—பெண்கட்கு ஆபரணம் போன்றது என அறியாமையை அணிகலனுகவுடைய ஓர் பெண்பால் அருளிய அருள் மொழிக்கு, அறியாமையைக் களைகலனுகவுடைய ஆண்பாலார் உரை எழுதியிருக்கின்றனர். என்னே! ஆண்பாரின் அறிவுடைமை! பெண்பாலார் மாட்டு எத்துணை மதிப்பு! அவர்கட்கு எத்தகைய சிறந்த அணிகலனைத் தந்திருக்கின்றனர்! நம் பெண்பாலாரும் கௌரவமாக அதை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

ஒரு நூலுக்கு உரை எழுதப்புகின், அந்நூலின் இயற்றுதல் கர்த்தாவின் கருத்திற்கும் உலகோரின் வழக்கத்திற்கும் ஒட்டியன்றே உரை எழுதுதல் வேண்டும். எனவே ஆத்தி என்னும் நூலை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ்வரிய நூலை இயற்றியவர் ஔவைப்பிராட்டியார் என்னும் ஓர் பெண்பாலன்றே? ஓர் தாய் தன்மகளின் புறஉடப்பிற்கு அணிகளைன் கொடுக்க விரும்பின், உபயோகமற்றதும், அருவருக்கத்தக்கதுமான ஓர் ஏலுப்புக் கோர்வையை அணிகலனுக அளிப்பாளா? ஒருக்காலும் அவ்விதம் செய்யமாட்டாள். அங்ஙனமே நம் பெண்சமுக முன்னேற்றத்திற்கே அவதாரமெடுத்த தாயன்ய ஔவை அம்மையார் தம் இனத்தாராகிய பெண்மணிகளின் சுகமெனும் சுக உடம்பிற்கு "அறியாமை" என்னும் ஆபரணத்தை அளிக்க அன்னார் மனம் தான் ஒப்புமோ? இந்நூலிற்கு உரை எழுதியோர் அல்லது இம்முதுமொழிக்கு உரை எழுதியோர் இதன் உட்கருத்தை உணருதல் இன்றியமையாக் கடமைகளில் ஒன்றன்றே? அல்லது தற்காலத்தில் ஆண்பாலார் பெண்களைப் பார்த்து "அடி பெண் பேதாய்" அல்லது "அடி பேதைமை" என்று ஏசுகின்ற நேரங்களில் அதின் உண்மையான பொருளை அறிந்து ஏசுகின்றார்களா என்பது சந்தேகத்திலிருக்கின்றது.

அன்றியும் நகை கட்கு "அணிகலம்" என ஏன் பெயர் வந்தது என ஆராய்வோமானல் பெரும்பாலும் பெண்மணிகள் விசேஷ தினங்களில் தான் முக்கியமாக ஆபரணங்களை அணிவார்கள். மற்ற நேரங்களில் கழற்றி வைத்து விடுவர். மறு படியும் விசேஷகாலம் வர எடுத்து அணியப்படுவதால் நகைகட்கு "அணிகலம்" எனும்பெயர் வழங்கப் படுவது என்பது என் சிற்றறிவு. அதாவது அணிகலம்:—அணிந்த கலம், அணிகின்ற கலம், அணியும் கலம்என முக்காலத்தில் வழங்கும் விணைத்தொகையாய் வந்தது. இதனால் பெண்மணிகட்கு ஆபரணமானது அருமையான பொருள் என்பது விளங்குகின்றது. ஆதலால் அறியாமையாகிய அணிகலனை ஔவைப்பிராட்டியாராகிய ஓர்பெண்பால் தன் பெண் சமுகத்தாரின் அகவுடம்பிற்கு அருமையான அணிகலனுக அருள அன்னார் மனமேனும் ஒப்பிடுமோ என்பதையேனும் அறியாமையைக் களைகலனுகவுடைய ஆண்பாலார் அறியாதது ஆச்சரிய மன்றே?

நிற்க, இலக்கியங்களில் முதன்மையான இராமாயணத்தில், சுந்தர காண்டத்துள் சூளாமணிப் படலத்தில் பன்னிரண்டாம் பாசுரத்தின் கடைசி அடியில் சீதையின் கூற்றுகிய "பெரிய பேதமைச் சின்மதிப் பெண்மையால்" என்னும் அடிக்குப் பொருள் கூறுமிடத்து "பெரிய பேதமை" என்னும் பதத்திற்கு "பெண்மணிகட்கு இயற்கையாக நிறைந்துள்ள அறிடாமை" என எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். இன்னும் இதுபோன்ற பெரிய சிறிய இலக்கண இலக்கியங்களில் பெண்பாலரைப் பற்றி வரும் இடங்களிலெல்லாம் இகழ்ச்சியாகவே கூறியிருக்கின்றனர். சாதாரணமாக ஆண்பெண் ஆகிய இருசமுகத்தினருக்கும் உலகவியலில் பெரும்பாலும் சமத்துவமே இல்லை. அதுபோன்றே கல்வியுலகிலும் காரிகையரைக் கடையராக்கினர். இக்காலத்திலேனும் சமத்துவமடைய முயலின், அந்நூல்களிலுள்ளவற்றை எடுத்துக் கூறிப் "பஞ்சத்துக் காண்டியாகாதீர்கள்; பரம்பரை ஆண்டியாக மேயிருங்கள்" என ஏசுகின்ற ஆண்பாலார் எதற்குத்தான் அஞ்சுவர்.

இந்நிலைமையில் பெண்மணிகள் எவ்வகையில் முன்னேற்ற மடைய முடியும்? நிற்க, "பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்பதன் பொருளை ஆராய்வோம். ஓர் பெண்மணி பிறந்து தக்க பருவமடையும்வரை தன் தாய் இல்லத்தில் இருக்கின்றாள். தக்கபருவம் அடைந்தபின், ஓர் உலோபியின் செல்வமானது தன் உயிரை விடமேலானதாகக் கருதி அரும்பாடுபட்டு ஈட்டிய அவ்வுலோபிக்குப் பயன்படாது அவன் இறந்தபின் வேறுயாருக்கோ பயன்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே தன்னை அருமையாகப் பெற்று, வளர்த்து, நேசித்து, அன்பு பாராட்டிய பெற்றோர் உற்றார் உறவினர் அனைவரினின்றும் நீங்கி, வேறோர் தனக்கு முற்றும் அறிமுக மில்லாப் புதிய இல்லத்தில் புது உறவினருடன் தன் வாழ்நாளைக் கழிக்க வேண்டியவளாகின்றாள். ஆகவே, அப்பெண்மணிக்கு, ஒருவர் மறுமையில் இன்ப மடைய வேண்டின் இம்மையிலேயே, அறம் முதலிய நற்கருமங்கள் செய்து புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள்வதுபோல், புக்ககத்தில் நல்வாழ்க்கைபை நடத்தப் பிறந்தகத்திலேயே எல்லா அறிவும் புகட்ட அவளைப் பெற்றோர் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர்.

ஓர் பெண் மணியானவள் புக்ககத்தில் இல்லறம் நடத்துங்காலையில் தன் பிறந்தகத்தில் அனுஷ்டித்துவந்த முறைகளனைவற்றையும் மாற்றியும், அம்மாற்றத்தா லேற்படும் துன்பத்தைச் சகித்துக் கொண்டும் பெற்றோர், உற்றார் முதலிய அனைவரின் பிரிவாற்றுமையைச் சகித்துக்கொண்டும், சரியாகப் பழகும் வரைதன் மனத்தை எல்லாரிடத்தும், எல்லாவற்றிலும் சிறிதேனும் சுதந்தரமன்னியில் அடிமையாகவே வைத்துக் கொண்டும், இன்னும் பல சொற் செயல்களிலும் கொள்ளாதவற்றைக் கொண்டும் தள்ளாதவர்றைத் தள்ளியும், தியாக முறையில் தியாகியாகவும் போக முறையில் போகியாகவும் இன்னோரன்ன பல இனிய அரிய குணங்களை உடையவளாயிருக்க வேண்டியவளாகின்றாள்; இருந்தாள்; இருப்பாள். ஆகவே ஒரு பெண்மணிக்கு அறியாமையே இயற்கையாயின் இக்குணங்களை யெல்லாம் எங்ஙன முடையவளாவாள்!

எனவே பெண்கட்குரிய, நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு ஆகிய இக்குணம் நான்கினுள் "மடம்" என்னும் குணத்திற்கு, அறிந்தும் அறியாதிருத்தல் எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார்கள். ஆனபடியால் இப்பேதமை என்பதும் எங்ஙனமெனின் ஓர் பெண்மணிக்குப் பிறந்த அகத்தை விடப் புக்ககத்தில் எப்பொழுதும் சுதந்தரபங்கமே. அங்ஙனம் சுதந்தரபங்க மேற்படின் எவ்வளவு அறிந்திருப்பினும் அறியாள் போன்றே தான் இருக்க நேரிடும் அங்ஙனம் அடங்கி யிருப்பினும், ஆபரணங்களாகிய அணிகலனை விசேஷ தினங்களில் அணிந்து மற்ற தினங்களில் களற்றி வைப்பது போல், தன்னை அடக்கி ஆள்வோராகிய அவ்வீட்டிலுள்ள மாமி மைச்சாளாகியோர் ஏதேனும் தகாத நெறியிற் செல்லின் அவர்கட்கு இப்பெண்மணி நன்நெறியை நயமாக எடுத்தோதி அவர்கம் நெறியலா நெறியை அந்நெறி பிறழ்ந்தோனையே உணரச் செய்து மற்ற காலங்களில் வாளாவிருத்தல் பேதமை என்பதின் கருத்து இதுவே. அணிகலன் என்பதும் இதுவே-"பேதமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்" என்பதன் கருத்துமாகும்.

—லீலாவதி

பெண்கள் கடமை.

—:o:—

க. சுப்பிரமணியம்.

பரந்த இப்பாருலகின் கண்ணே பல வளங்களாலும் நிரம்பப்பெற்ற நம் பாரதநாடு சிறுபாக மேயாகும். இப்புண்ணிய பூமியில் எத்தனை வீரப்பெண்மணிகள் தங்கள் தீரச்செயல்களை நிலை நாட்டிச்சென்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களைத் தெய்வங்களாக வணங்கி வருகின்றோமல்லவா?

ஒரு தேசம் முன்னேற்றமடைய வேண்டில் பெண்களால்தான் ஆகவேண்டும். ஜனத்தொகையில் பாதியாயுள்ள பெண்கள் முன்னேற்றமடைந்தால்தான் தேசமும் முன்னேற்றமடையும். சிறு தேசமான ஜப்பான் முன்னேற்றமடைந்த காரணங்களுள் பெண்கல்வியுமொன்று. அங்கு 100க்கு 90 பெண்கள் படித்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, பண்டைக்காலத்திலே பாரத நாட்டுப்பெண்கள் ஒப்புயர்வற்ற உன்னத நிலையில் இருந்ததினாற்றான் இத்தேசமும் உன்னத நிலையில் இருந்தது. அவர்கள் கல்வியறிவுடனும், சமத்துவத்துடனும், சுதந்திரத்துடனும் இன்பமயமான வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் அக்காலத்தில் கௌரவமாகவும் நடத்தப்பட

டனர். அவர்களும் பெண், என்ற சொல்லின் மாண்பைக் குறைக்காது பெண்மைக் குணங்களில் வழுவாது நடக்கலானார்.

பெண்களுக்குக் கல்வியறிவு அத்தியாவசிய மெனக் கூறப்புகின், "அவர்கட்குக் கல்வி ஏன் அவசியம், உத்தியோகம் வகித்துப் பொருளீட்டப் போகின்றார்களா?" என்று சிலர் கேட்பார்கள். வேறு சிலர், "அவர்கள் கல்வி கற்றால் வீட்டுவேலைகளொன்றும் பாராது இறுமாப்புடன் இருப்பார்கள்" என்றும் "அடங்கி நடவார்கள்" என்றும் கூறுவார்கள். கல்வி கற்பது அறிவை வளர்க்கும் பொருட்டே. ஆகவே, கல்விகற்ற பெண்மணிகள் தங்கள் கடமைகளைக் கடைப்பிடியார் என்று கூறுவது, பயிரை வேலி மேய்ந்துவிடும் என்று கூறுவதை பொற்கும்.

முறையற்ற கல்விகற்றவர்கள் தங்கள் கடமைகளை யறியாதிருப்பார். ஆடு அதில் ஒரு கடி இதில் ஒரு கடி கடிப்பதுபோல் உலகத்தை ஏமாற்றும் பொருட்டு முறையற்ற கல்விகற்றோரே அறியாமையின் காரணமாக இறுமாப்புற்றுத் தம் கடமைகளைக் கைநழுவ விடுகின்றார்கள். தகுந்த முறையிலும் தாய்மொழியிலும் நன்றுப் பயிற்றப்பட்டோர் ஒரு போதுந் தங்கள் கடமைகளை மறக்க மாட்டார். என்றும் அறிவுக் கல்வியே பிள்ளைகட்குப் பயிற்றல்வேண்டும். பொருளீட்டுங் கல்வி கற்றோர் இடத்து அன்பு நெறி அணுவளவும் கிடையாது. பரநலம் பற்றறுந்தோராகும். அவர்கள் பொருளுக்கே அடிமையாகின்றார்கள். ஆகவே பெண்ணின் பெண்மைக்குணங்கள் விலக, பெண்குறிகொண்ட பேயாய் விளங்குவாள். ஆதலால் உயிருக்கு உறுபயக்கும், உண்மையை உணர்த்தும் மெய்க் கல்வியை—தாய்நாட்டுக்கல்வியை—ஆத்தீகக் கல்வியை—ஆன்மஞானக்கல்வியை ஒவ்வொரு பிள்ளைகட்கும் பயிற்றல்வேண்டும்.

பொதுவாகப் பெண்ணுலகை நோக்கவேண்டுமேயன்றி இரண்டொருவர் குற்றங்கொண்டு பெண்களைக் குறைகூறலாகாது. ஒவ்வொரு பெண்ணிடத்தும் அடக்கம் குடிகொண்டிருத்தல்வேண்டும். அடக்கமென்பது அறிவு விளங்கப் பெற்று அன்பாக ஒத்துநடத்தலே யன்றி, அடிமையுணர்வுடன் அடங்கியிருத்தல் அடக்கமாகாது. சில பெண்கள் அடக்கமென்பது அடிமையுணர்வுடன் அடங்கியிருத்தலே எனத் தப்பான பொருளில் எடுத்துக்கொண்டு தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் பாழாக்குகின்றார்கள். எனினும் வேறுசிலர் அடக்கமென்பதின் உண்மைப் பொருள்தெரியாது, மென்மேலும் அடிமை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் அன்னியபாடையில் அடங்காமோகங்கொண்டு, அன்னிய நாட்டு நடையுடைகளைக் கைக்கொண்டு, ஆண், பெண் னென வித்தியாசமின்றிப் பலவித கழியாட்டங் கட்கூடாடுகின்றார்கள். இவ்வகையோர் பெண் ணினத்தைச் சேர்ந்தவராவாரோ?

தேனினுமினிய செந்தமிழிலாகிய பண்டைநூல் களே பெண்களுக்கு அறிவு, அடக்கம், பொறுமை தூயசிந்தை, வீரம் முதலான மேன்மை பெற்ற குணங்கள் அமைவதற்கு முக்கியமானவை; தற் காலத்து அறிஞர்களால் ஆராய்ந்து எழுதப்படும் நூல்களையும் தெரிந்திருத்தல் நலமாகும். அவர் கட்கு "நல்லது இது, தீயது இது" என ஆராய்ந்து துணியத்தக்க அறிவுவேண்டும். புத்தகங்களை வாசிப்பதோடு நில்லாது எல்லாவிதக் கல்வியிலும் விளக்கமிருத்தல் நலமாகும். அத்துடன் மனத்தை அடக்கியாளும் முறைபைக் கைக்கொள்ளவேண் டும். பார்த்தோர் கண்களைக் கவரத்தக்க ஓவியம், தையல், பின்னல் முதலிய வற்றில் தேர்ச்சியடைந்திருத்தல் இன்றியமையாததாகும். இவை களும் துண்ணறிவை வளர்ப்பவைகளாகும்.

பெண்கள் பிள்ளைகட்குச் செய்யுந்தொண் டே எல்லாவற்றிலும் தலைசிறந்ததாகும். பெண் களே பிள்ளைகளின் பிற்கால சீவியத்திற்கு முலா தாரமாயுள்ள அடிப்படை கோலிவைப்பவர்களா வார். இன்று சர்வாதிகாரிகளாகவும், மந்திரிக ளாகவும், சேனைத் தலைவர்களாகவும், விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளாகவும் மற்றும் அனேக தேசத்தொண்டு செய்வோர்களுமாயுள்ள வீரர்க ளெல்லோருந் தாய்வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளேயாவர். இவர்களெல்லோரும் இவ்விதஉன்னதபதவியை அடைவதற்குக்காரணமாய் நின்றது இவர்கள் தாய்மாரின் அறிவும் ஆற்றலுமேயாகும். ஆகவே, பெண் கள் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் முறைகள் அடங்கிய புத்தகங்களை வாசித்தறிதல் வேண்டும். "இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து" என்பதன் பிரகாரம் பிள்ளைகளின் பிற்கால சீவியத்திற்காகவேண் டியவைகளைச் சிறுவயதிலேயே அவர்கள் மனதில் வேர் ஊன்றச் செய்துவைத்தல் தாய்மாரின் கட மையாகும்.

பெண்கள் வெளியேறிக் கஷ்டத்திற் கூடாகா வண்ணம் வீட்டில் இருந்தே மிகவும் மேன்மை யான தேசத்தொண்டு செய்து நம் நாட்டை உன்னத பதவிக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ஓர் வழியுண்டு. அது எவ்விதமெனில், உங்கள் குடும்பங்களில் மாதாந்தம் கிடைக்கும் வரும்படியில் எந்தெந்த நாட்டுப் பொருட்களை வாங்குகின்றீர்களெனக் கணியுங்கள். உற்றுநோக்கின் 100க்கு 99 பங்கும் அன்னிய நாட்டுப் பொருள்களேயாகும் உங்கள் ஆடவர்கள் எவ்வளவோ இம்சப்பட்டும், கஷ்டப்பட்டும், அடிமைப்பட்டும் தேடும் முழுப் பணமும் திரும்பி அன்னிய நாட்டிற்கே போகின

றது. இதனால் நம்நாடு வறுமையாலும், பிணியாலும், பகையாலும் வாடுகின்றது. சகோதரிகாள்! இச்சேவை உங்களால் அன்றி வேறொருவராலும் செய்யமுடியாது. ஆகையால் நந் தாய்நாட்டுப் பொருள்களை ஆதரியுங்கள். அதனால் உங்கள் ஆடவர்கள் கஷ்டப்பட்டுத் தேடும் பணம் நம்நாட்டிலேயே தங்கும், ஆகவே, நம் நாட்டுப் பஞ்சம் பரிதியைக் கண்ட பனிப்போல் பறந்துபோகும்.

அருமைச் சகோதரிகாள்! பெண்கள் கடமையைப் பற்றிஎழுதப் புகின் மிகவிரியும். ஆயினும் முக்கியமான சிலவற்றை மேலே கூறியிருக்கின்றேன். வீண்எண்ணங்கட்கும், வீண்பேச்சிற்கும், வீண்டம்பத்திற்கும், வீண் இறுமாப்பிற்கும், இடங்கொடாமல் உயர்ந்த எண்ணங்களுடன் உங்கள் கடமைகளைச் செய்யுங்கள். அடக்கம் அன்பு, பொறுமை, பரநலம், வீரம் முதலான பெண்மைக் குணங்களுடன் நின்று தொண்டு புரியுங்கள். சிறு சிறு வேற்றுமைகளைப் பாராட்டாது சகோதர உணர்வுடனும் சமரச நோக்கத்துடனும் ஆற்றலுறுதலே நலம்.

எலுமிச்சம் பழம்

—:o:—

எலுமிச்சம் பழந் தெரியாத தமிழர்கள் இல்லை யென்றே சொல்லலாம். இது எப்பொழுதும் கிடைக்கக்கூடிய பழம். எழைமுதல் பணக்காரர் வரை வாங்கி உபயோகிக்கக் கூடிய மலிவான பழம். ஆனால் அதன் குணங்கள் பல. அதிற் சிலவற்றைப்பற்றி எழுதுகின்றேன்.

இந்துக்கள் தங்கள் தெய்வங்களை வழிபடுங் காரியங்களில் எலுமிச்சம் பழத்தை பல வழிகளில் உபயோகிக்கின்றனர். சுப்பிரமணியக் கடவுளின் வேலாயுதத்திலும், சூலங்களிலும், எலுமிச்சம் பழங்களை குத்திவைத்திருப்பதாக சிலர் சொல்லுகின்றனர். எலுமிச்சம் பழம் பல வியாதிகளை குணமாக்குஞ் சக்திவாய்ந்தது. தொண்டையில் புண் ஏற்பட்டால் எலுமிச்சபழச்சாற்றை வாயில் ஊற்றி கொப்பளிக்க வேண்டும். குரல்வளையில் வரும் நோய்களுக்கு தேனையும், பழச்சாற்றையும் சரிபாதி பெடுத்து ஒரு மேசைக்கரண்டி (Table-spoon) வீதம் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு வேளை சாப்பிட்டால் குணம் ஏற்படும். நாம் சமைக்கும் கறிகளில் எலுமிச்சம் பழச்சாற்றைப் பிழிந்து சாப்பிட்டால் சாப்பாடு நல்ல வாசனையாகவும், உரிசியாகவும் இருக்கும்.

பழப்புளி சேர்ப்பது தேகத்துக்கு நன்மையான தல்ல. புளிக்கு பதிலாக எலுமிச்சம்பழம் சேர்ப்பது ஆரோக்கியமானது. பித்தசுரங்களுக்கு எலுமிச்சம்பழச் சாறும், இஞ்சிச்சாறும் கொடுத்தால் பித்தம் குணமாகும். தொண்டை கரட்சியாயிருந்தாலும், காய்ச்சலாயிருந்தாலும் பழத்தின் சாற்றை சூடான தண்ணீரில் அருந்த வேண்டும். அநேகர் சாற்றுடன் சீனிசேர்த்து குடிக்கின்றனர். அது அவ்வளவு நல்லதல்ல.

எலுமிச்சம் பழச்சாறு சாப்பிட்டால் மூத்திரப்பை சம்பந்தமான வியாதிகள் நீங்கிவிடும். நமது இடுப்பிலுள்ள சிறிய நீர் தரிக்கும் கருவிகளை சுத்தீகரித்து அவைகள் தங்கள் வேலைகளைச் சரிவரச் செய்யும்படி எலுமிச்சம் பழரசம் செய்யவல்லது. அக் கருவிகள் அடிக்கடி சுத்தம் செய்யப்படாவிட்டால் அவைகளிலுள்ள அசுத்தங்கள் இரத்தத்துடன் கலந்து இரத்தங்கெடும். இரத்தங் கெட்டால் வியாதியுண்டாகும். ஆகையால் இரத்தத்தை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள எலுமிச்சம் பழரசம் அடிக்கடி குடித்துவரல்வேண்டும்.

துணிகளிலோ, கைகால்களிலோ, அழுக்குக் கறைகள் ஏற்பட்டால் பழச் சாற்றை அழுக்குப் பட்டஇடத்தில் விட்டு தேய்த்து கொஞ்ச நேரம் ஊறவைத்துத் தண்ணீர் விட்டுக் கழுவினால் எவ்வித அழுக்கும் மறைந்துபோகும்.

அநேக நாளாகப் பாவிக்காமல் உள்ளே கிடந்த பாத்திரங்களை எலுமிச்சபழ மூடிகளால் தேய்த்து ஊறவைத்து துலக்கினால் பள பள என்று மினுங்கும். வெய்யில் காலங்களில் இதன் சாற்றையும் சர்க்கரையையும் குளிர்ந்த ஜலத்தில் கலந்து குடித்தால் மனதுக்குந் தேகத்துக்கும் ரம்மியமாயிருக்கும். இதை ஷர்பத் செய்து சாப்பிட்டால் மிகவும் நல்லது. எலுமிச்சம் பழத்தை பலவிதமாக ஊறுகாய் போட்டுச் சாப்பிடலாம்.

இப்பழத்தில் கல்லியம் (Calcium) என்ற சத்து அதிகம் இருக்கிறது. இச் சத்து பற்களுக்கும் எலும்புகட்கும் உறுதியாயிருப்பதற்கு பயன் படும். மெக்னிஷியமும் (Magnesium) இருப்பதால் பல் ஈறுகளைப் பலப்படுத்தும் சக்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. இப்பழத்தில் பிறோட்டின் சத்தும் அதிகம் இல்லை என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அவ்விதம் எண்ணுவது தவறு இப்பழத்தில் ஒருவருக்கு தேவையான பிறோட்டின் சத்தும் கொழுப்பும் இருக்கிறது.

ஆகவே, சகோதரிகளே, இவ்வழவு பிரயோசனமுள்ள எலுமிசசம் பழத்தை பயன் படுத்தி நன்மை அடையும்படி உங்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

(மிஸ். T. R.)

மாமியின் புத்திமதி

(முற்றொடர்)

மாமியை தனநாட்களாகக் காணவில்லை பார்த்து வரலாமென எதிர்வீட்டு மீனுடன் போனேன். மாமி குழந்தையொன்றைப் படுக்க வைத்துப்போட்டுப் பக்கலிலிருந்து ஏதோ கிழிந்தபுடவை தைத்துக்கொண்டிருந்தா. எங்களைக் கண்டவுடன் உட்காரும்படி உபசரித்த பின் "ஏதடியம்மா இவ்வளவிலாவது மனந்திரும்பி இப்பக்கம் வந்தாயே. அவ்வளவும் போதும்" என்றார்.

நான்: ஏன் மாமி அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் நான்தானே கடைசியாய் இங்கே வந்தவள். நீங்கள்தான் அதன்பின் என்வீட்டுக்கு வரவில்லை ஆனபடியால் நானும் இவ்விடம் வாவில்லை.

மாமி: ஐயோடியம்மா இவ்வளவா உன் புத்தி? ஒருவர் மற்றவரைச் சந்திப்பது சந்தோஷத்திற்கும், சிநேகத்திற்கும் ஒற்றுமைக்கும், நல்லமைக்குமல்லவா? அதுவிட்டு கட்டாயத்திற்குப்போய்க் கொண்டாட வேணுமா அப்படியானால் எனது வேலைகளை கடமைகளை விட்டுப்போட்டு முறை தவறாமல் ஒவ்வொருவர் வீடுகளுக்கும் போய் கொண்டிருந்தால் எனது கடமைகளைச் செய்வது யார். போக வேண்டி நேரிட்டால் தினமும் போவேன் அதைப்பற்றி எனக்குக் குறைச்சலில்லை.

நான்: போக வேண்டி நேரிட்டாலா? அதெப்படி நேரிடும்?

மாமி: உனக்கு சுகமில்லையென்று வைத்துக் கொள் அப்போ உனக்கு ஏதாவது சீர உதவி வேண்டியிருந்தால் தினமும் வருவேன்.

நான்: அப்போ மாத்திரம் உங்களுக்கு வீட்டுக் கடமைகளில்லையோ?

மாமி: கடமை சீவியகாலம் முழுவதும்தான் உண்டு. மனுஷ சென்மம் எடுத்தவர்கள் பிறர் ஆபத்துக்கு உதவாவிட்டால் அதில் பலனில்லை. ஆனபடியால் வீட்டுக்கடமைகளுடன் அதையும் செய்யவேணும். அல்லது வீட்டுவேலைகளில் சிலதைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம்.

நான்: எதைத்தான் குறைக்கிறது? எல்லாந்தான் செய்யவேணும். சமயலை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதில் எபபடித்தான் குறைக்கமுடியும். இரண்டுகறி, ஒரு குழப்பு, ஒரு பொரியல் ஒரு பச்சடி, ரசம் இல்லாவிட்டால் இவர் மேசைக்கே போகமாட்டார் பொரலும் புறு புறுப்பார்.

மாமி: உன்னால் குறைக்கமுடியாத சமயலைக் குறைத்துத்தான் நான் நேரமெடுப்பேன். நாலுக்கும் நாலுசட்டி தேடாமல் ஒன்றாக வைப்பேன். இப்போபார் இவனுக்கு மூன்றுநாட்களாய்க் காச்சல். உன்னைப்போல் நாலு ஐந்து கறிவைக்க முடியுமா? ஒரு கறியும் ஒரு சாம்பாருமாச்சு. எல்லோரும் சந்தோஷமாகத்தான் சாப்பிட்டுப் போகிறார்கள். இடைக்கிடை இப்படியுமிருந்தால்தான் சாப்பாட்டில் விருப்பமிருக்கும் அதை விட்டு தினம் கணக்குப்பிரகாரம் சமைத்தால் பிள்ளைக்கு—ஏன் பெரியவர்களுக்குந்தான் அலுத்துப்போகும்.

நான்: என்னமாமி குழந்தைக்குக் காச்சல் வந்து மூன்றுநாளாச்சா? யார் வைத்தியன்?

மாமி: வைத்தியனை ஏன்? நான்தானே வேண்டியது செய்கிறேன். என்னால் முடியாவிட்டால் அதற்குமேல் வைத்தியனைப்பற்றி யோசிப்போம்.

நான்: என்னமாமி பிள்ளையின் வருத்தம் விளையாட்டா? நெஞ்சில் குளிர் பிடித்தால் என்ன செய்கிறது? இதற்கெல்லாம் வைத்தியனுக்குக் காட்டவேண்டாமா? ஐயோ மாமி எனக்கென்னமோ நெஞ்சிடிக்கிறது! நீங்கள் ஆறுதலாயிருந்து தைக்கிறீர்கள். அதுக்கும் கிழிந்த துணி

மாமி: என்னடியம்மா பூச்சாண்டி காட்டுகிறாய். குழந்தைக்குக் காச்சல்தான் என் தாயார் செய்ததுபோல் நானும் குடிநீர் போட்டுக்கொடுத்தேன். நெஞ்சுக்குக் கற்பூரத் தைலம் பூசி படுக்கவைத்து பக்கலிலிருந்து கவனிக்கிறேன். காச்சலும் குறைந்துதான் இருக்கிறது. தடிமன் காச்சல்தானே இதற்குமேல் வைத்தியனால் என்ன செய்யமுடியும். ஏதோ வருவார் மருந்தை எழுதிக்கொடுப்பார். செய்யவேண்டியதைச் சொல்வார். நேரந்தவறாது மருந்தோ ஆகாரமோ கொடுக்கவேண்டியவள் நானல்லவா? எதற்கும் அனுபோகம் வேண்டும்.

நான்: அனுபோக மென்றால் என்ன? எப்படி அனுபோகப் படுவது?

மாமி: பத்திரிகைகளில் அனுபோகப்பட்டவர்களால் எழுதப்படும் முறைகளைப் பின்பற்றிச் செய்தோ, அல்லது தாய், பாட்டி, மாமி, மற்றும் அனுபோகப்பட்டவர்கள் செய்வதைப்பார்த்தோ, அனுபோகப்படலாம். இன்னும் மானிட மர்ம

சாப்திரம், ஆனந்தபோதினி, முதலிய எத்தனையோ பத்திரிகைகள் குடிநீர் முறைகளை விளக்குகின்றன. இவைகளை வாசித்துப்போட்டு விடாமல் செப்துபார்த்து அனுபோகப்படலாம். அப்போதான் வாசித்ததால் நன்மை அடையலாம்.

நான்: நீங்கள் எப்படி அனுபோகப்பட்டீர்கள்?

மாமி: நான் கண்டும், கேட்டும், வாசித்தும் தான் அனுபோகப்பட்டேன். எங்கள் அம்மா எங்களுக்குத் தடிமன் காச்சல் வந்தால் குடிநீர் தான் போட்டுக்கொடுப்பா. மூன்றுநாள் பார்த்து காச்சல் குறையாவிட்டால்தான் வைத்தியனைக்கூப்பிடுவா. அந்த மூன்றுநாளும் இலை சாக ஜீரணமாகக்கூடிய சாப்பாடுதான் கொடுப்பா. அதுகும் கணக்குப்பிரகாரம். ஏன் உன்தாய் அப்படிச் செய்வதில்லையா?

நான்: ஓம் மாரி இப்பதான் நினைப்பு வருகிறது ஆச்சி. அந்தக்கூர் இந்தக்கூர் என்று என்னமோ எல்லாம் தேடிக் குடிநீர் வைப்பா. நான் அவை ஒன்றையும் (அப்போ) கவனிக்கவில்லை. இனி இந்த ஊருக்கு வந்ததும் குடிநீர் எண்ணமே இல்லை.

மாமி: ஏண்டியம்மா மீனு உன்தாயார் குடிநீர் போட்டுக்கொடுப்பதில்லையா? (என்று இதுவரையும் பேசாதிருந்த மீனுவைக் கேட்டா) (மீனு சிரித்துப்போட்டு) குடிநீரும் சுடுநீரும், எனக்கு உங்களைப்போல் குழந்தைகளிருந்தால்லவா அந்தக்கவலை. நாங்கள் இரண்டு ஜீவன் ஏதும் வருத்தம் வந்தால் வைத்தியனுக்குக் காட்டுவோம். அவர் ஒரு கலவை கொடுத்தால் போதும்.

மாமி: மீனு அப்படிச் சொல்லாதே. ஒரு கலவைக்கு இரண்டு வெள்ளி வேணும். இனி வைத்தியனை ஒரு முறை வந்து பார்த்துப்போக மூன்றுவெள்ளி வேண்டாமா? குடிநீருக்கென்றால் ஐந்துகாசு போதும். இன்னும் எடுத்தற்கெல்லாம் மருந்தை ஊற்றுவதால் உடம்பும் கெட்டுப்போகும்.

மீனு: என்ன மாமி வைத்தியனை தேள்வையில்லை என்கிறீர்களா?

மாமி: ஐயோடியம்மா அப்படிச் சொல்லாதே. வைத்தியனில்லாவிட்டால் தினம் எத்தனை சாவோ யார் கண்டார். சின்னன் சிறு வருத்தங்களுக்கு வைத்தியன் அவசரமில்லை யென்றல்லவா சொன்னேன். குடும்பப் பெண்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆரம்ப சிகிச்சை தெரியவேண்டும். தெரிந்திருப்பதால் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மையுண்டு. இதுபற்றி உங்கள் வளிகாட்டியில் ஏன் ஒருவரும் முன்வந்து எழுதவில்லை. எழுதினால் எவ்வளவு நன்மையுண்டு.

மீனு: ஆமாம் அன்றொரு நாள் வழிகாட்டியில லீலாவதி யென்றொருத்தி சமையலாள் வையாதை என்று எழுதுகிறு. யாரோ மாமி சொன்னவாம் அந்த மாமிதான் அப்படிச் செய்கிறுவோ அல்லது மற்றவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறுவோ யார் கண்டார். (தன்னோடு கூட இருக்கும் லீலாதான், லீலாவதியென்றும் அதே மாமியோடு தான் பேசுகிறுளென்பதும் மீனு அறியாள்போலும் ஒருவேளை போகப்போக தெரிந்தாலும் தெரியும்) அவ தனக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால், வேலையாள் வைக்கவும வேண்டாம். "வால் இழந்த நரிபோல்" புத்தி சொல்லவும் வேண்டாம். நாங்கள் எங்கள் சுகத்திற்கு சமையலாள் வைத்திருந்தால் பற்றவர்களுக்கு கவலை யென்னத்திற்கு.

மாமி: ஏண்டியம்மா நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் நீ கூடச்சமையலாள் வைத்திருக்கிறாய் போலிருக்கே.

நான்: சமையலாள் மாத்திரமல்ல மாமி துணி தோய்க்க ஒரு மனுஷியுமிருக்கிறாள். மீனுவுக்கென்ன செல்லப்பிள்ளை (நான் சொன்னதைக் கேட்டதும் மீனு கொஞ்சம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்)

மாமி: மெய்தானே மீனு?

மீனு: சமையல்காறனில்லாமல் என்ன செய்கிறது. விடியமுன் எழும்பி அடுக்களைக்குப் போக என்னால் முடியாது. இனி மத்தியானம் 12 மணிக்கு அவர் சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடுவார். நான் தனித்து என்ன செய்கிறது. சமையலாளில்லாவிட்டால் சந்தைக்குப்போவது யார். ஐயோ! இந்தச் சேலையைத் தூக்கி அலச என்னால் முடியாது. அப்படிக் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்துத்தான் யாருக்கு? குழந்தையா குட்டியா?

மாமி: என்னடியம்மா அப்படிச் சொல்லுகிறுய்! உன்னைப்போல் குழந்தைகளில்லாத சகோதரிகளை நானறிவேன். என்ன மாதிரி தங்கள் வேலையைத் தாங்கள் செய்கிறார்கள். இன்னும், உலகுக்குக் குழந்தைகள் பிறக்காது என்றதை எப்படிக் கண்டு கொண்டாய். இன்னும் ஐந்து, பத்து வருஷத்தில் ஐந்தாறு குழந்தைகள் பிறந்து விட்டால் அப்போ நின்று முளிக்கையிலல்லவா தெரியும். அப்படித்தான் இல்லை யென்று வைத்துக்கொள் நீ சோம்பியிருந்து வேலையாள் வைத்துச் செலவு செய்கிற காசை உனது உற்றார், உறவினர், ஊரவர், சமூகத்தவர், வறியவருக்கும் மற்றும் நன்மையான தொண்டுகளுக்கும் உதவினால் இம்மையில் புகழும், மறுமையில் மோட்சமும், கிட்டும். அது நிற்க; விடிய எழும்ப முடியாது என்கிறாயே. "அதிகாலையில்

தித்திரை விட்டு எழுந்திரு" என்று முதலாம் வகுப்பில் நீ படிக்கவில்லையா ? இரண்டு ஜீவனுக்கு காலைப் பலகாரந் தேடவும், மத்தியானம் 12 மணிக்குமுன் சமைக்கவும் முடியவில்லையா ? வெட்கக் கேட்டை வெளியில் சொல்லாதே. இரண்டு பேருக்கு சமைக்க ஒரு தடியன் ; துணி தோய்க்க ஆள்வேறேயாம். எண்டியம்மா உன் அம்மாளும் அப்படித்தானு? உன் அப்பாவுக்கு என்ன உத்தியோகம் ?

மீனுவுக்கு வெட்கம் வேறு, துக்கம் வேறு தலை நிமிர்ந்து நிலத்தைப் பார்த்தப்படி கால் நிகத்தைச் சுறண்டிக் கொண்டிருந்தவள் சடுதியாய் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து லீலா வீட்டுக்கு வருகிறாயா என்று கேட்டு எழும்பி விட்டாள் மாமி வழி மறித்து பழையபடி உட்காரவைத்து;

மாமி: மீனு நான் உன்னைப் பகைக்கவோ பகிடிபண்ணவோ சொல்லவில்லை. உனது நன்மைக்குத்தான் சொன்னேன். தாய்நாடு விட்டு இந்நாட்டிற்கு வந்த நாங்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாய் இருக்கவேணும். ஒருவர் பிழையை மற்றவர் கண்டித்தால் சந்தோஷப்படுவதைவிட்டுக் கோபிப்பதா? இதோ என்னை நிமிர்ந்து பார். ஏன் அழுகிறாய், உனது கோபத்திற்கும் அழுகைக்கும் பயந்து நீ கெட்டுப்போக விடமாட்டேன். கொஞ்சநேரம் ஆறுதலாயிருந்து நான் சொன்னதை யோசித்துப் பார். அப்போ சரியா பிழையா என்றது விளங்கும். என்று சொல்லி, தைத்து முடிந்த புடவையை வைத்துப போட்டு இன்னுமொன்று எடுத்துத் தைக்கத் தொடங்கிவிட்டா. கொஞ்சநேரம் ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

தொடரும்.

[ஆனி மாத வழிகாட்டியில் வெளியான மாமியின் புத்திமதிக்கு பத்திராதிபர் எழுதிய குறிப்புரையில் அடுத்த வீட்டு மாமி சகோதரி வீட்டிற்கு போயிருந்த இரண்டு நாட்களும் தன் புருஷனுக்கு சாப்பாட்டிற்கு என்ன வழி செய்துவிட்டுப் போனார்கள் என்ற கேள்வி கேட்டார்கள். இதுபற்றி மாமியை நான் கேட்டபொழுது மாமி சிரித்துப்போட்டு ஏண்டியம்மா நான் ஊர்விட்டு வேறு ஊர் போனேனு? அல்லது புருஷனின் உத்தரவில்லாது தங்கினேனு? எல்லாம் அவரின் விருப்பப்படிதான் நடந்தது. அவர் அங்கேதான் வந்து சாப்பிட்டவர். இரவுக்கு மாத்திரம் வீட்டில் வந்து படுத்துக் கொண்டார் இதில் பிழையில்லையே என்று.]

: : கற்பின் மகிமை : :

பூவுலகத்தில் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட ஆண்மாக்களில் மானிட வர்க்கமே மிக்குயர்ந்ததெனவும் இச்சென்மத்தில் தேடிக்கொள்ள வேண்டிய நல்வினைப் பேறுகளைப்பெற இதுவே சிக்கதக்கதெனவும் ஆன்றோறருளியிருக்கின்றனர். மானிடவாழ்வில் பிரமச்சரியம், இல்லறம், வானப்பிரஸ்தவம், துறவறம் என்ற வகைகளுண்டு.

அவைகளில் இல்லறம் என்பது இல்லாளுடன் கூடி ஒருயிர் ஈருடலாயிருந்து நற்குண நற்செய்கையில் நடந்து கடவுட்டிருவடி யடைதலாம். இப்படிப்பட்ட இல்வாழ்க்கையை சிறப்புற நடாத்தி நல்வினைக்கிலக்காகி, நற்கதியடைய கற்புடைய பெண்மூர்களாக யிருக்கவேண்டுமென்பதே.

கற்புடைய மாதர்கள் பிறரை நிந்தியாமலும், ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தும் தன்நாயகரை யன்றி மற்றோரை இச்சியாதும், கடவுள் எனக்கருதி அன்புடன் நாயகர்க்குத் தொண்டு செய்தும், சாந்தம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு, துறந்தார்ப்பேணல், விருந்தளித்தல் வறியார் மாட்டருளுடையாதல், சித்தசுகலங்காமை, பக்தி விஸ்வாசம், ஆகிய அநேக நியமங்களுடனும்,

தங்கள் நாயகரினிற் றெய்வம் வேறிலையெனச்
சந்தத நினைத்தவர் சொலைத்
தட்டாது கோபம் வரவொட்டாது தினமவர்ச்
சாற்று பணிவிடைகள் செய்தே
பொங்கமாயவர் குறிப்போந்தொழுகி நித்தலும்
போந்த பெரியோர்க்கருத்திப்
புரிந்த வருளங் களித்திட விருந்தாற்றியிரு
போது நன்னீராடியே
திங்கள் வதனத்திலே தங்கு பொட்டிட்டு மெய்த்
தேசுற வலங்கரித்து
தினமு நாயகனுண்டபின் னுண்டு முன்னேமும்
செல்வி கற்புடையளாவள்

கணவனுங்கினியளாய் மிருதுபாஷியாய் மிக்க
கமலை நிகருபவதியாய்ந்

காய்ச்சின மிலாளுமாய் நோய்பழியி லாததோர்
கால்வழியில் வந்தவளுமாய்
மணமிக்க நாண மடமச்சம் பயிர்ப்பென்ன
வருமினிய மார்க்க வதியாய்
மாமிமாமர்க்கிதஞ் செய்பவளுமாய் வாசல்
வருவிருந் தோம்புபவளாய்
இணையின் மகிழ்றன் சொல்வழி நிற்பவளுமாய் வந்தி
என பெயரிலாத வளுமா
யிரதியென வேலீலை புரிபவளுமாய்ப் பிறந்த
மில்வழி செலாத வளுமாய்
அணியிழை பொருந்தி யுண்டாயின வள்கற்பு
டையள்''
(சதகம்.)

''குடநீரட்டுண்ணு மிடுக்கட்பொழுதுய்
கடனீரறவுண்ணுங் கேளீர் வரினுங்
கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர் மனையாட்சியாள்,

''கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவா
ளுட்குடையாளூர் காணியல் பிலுளுட்கி
யிடனறிந்தூடி யினிதுணரு
மடமொழி மாதராள் பெண்''
(நாலடியார்)

''தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித்தகை சான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்''

''சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யுமகளிற்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை''

''பெற்றூர் பெறிற்பெறுவர் பெண்டீர் பெருஞ் சிறப்புப்
புத்தேளீர் வாழுமுலகு''
(குறள்)

இவ்வித நற்குண நற்செய்கையுடைய பெண்டிரே இல்வாழ்க்கைக்குரியள். இத்தகைய குணம் வாய்ந்த மங்கையர்கள் முற்காலத்தில் அருந்ததி மண்டோதரி, பதுமகோமளை, தமயந்தி, திரௌபதி, குலசேகரி என்ற நல்லதங்கை, வாசுகியம்மை ஸ்ளாயினி போன்ற அநேக பாதர்கள் கற்புக்கரசிகளாக இருந்து நீண்ட புகழையும், கடவுட்டிருவடியையும், அடைந்துளாரென்பது பல நூலின் கண்யாரு மறயக்கிடக்கின்றது. அவைகளில் வாசுகியம்மையாரை பற்றிச்சில இங்கு குறிப்பிடுவாம் வாசுகியம்மையாரை பொய்யாமொழிப் புலவராகிய திருவள்ளுவ தேவர் விவாக விதிப்படி மணமுடித்த மனைவியார். அவ்வம்மையார் பத்தினிப் பெண்டிர்க்குரிய குணங்களுடனும் தன் நாயகனே கடவுளென்றும் அன்புடன் தொண்டு செய்து கொண்டு உயிருடல் போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து இல்லறம் நடாத்தி வந்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் ஒருவர் அத்திருவள்ளுவ தேவர் சிரகத்தின்கண் அடைந்து இல்லறம் பெரிதோ, துறவறம் பெரிதோ என்னும் ஐயம் அடியேன் இதயத்தில் உதித்தமையால் அச்சந்தேகம் நிவாரணமாமாறு தெளிவித்தருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்து வெகுநாள் அவர் வீட்டிற்றானே காத்திருந்தனர். அவ்வாறிருந்தும். திருவள்ளுவ தேவர் அவரது சந்தேகந் தெளியுமாறு உத்தரமொன்று மூரைக்காமல் இங்கு நடக்கும் அனுபவங்களாலேயே, அவர் தெளிந்து கொள்வரென்று வாளாவிருந்தனர்.

அந்நாட்களில் ஓர்நாள் தமது மனைவியார் கிணற்றில் நீர் மொண்டு கொண்டிருக்கையில் அவரைத்தமது அருகில் வருமாறழைத்தவுடனே அவ்வம்மையார் பாதிக் கிணற்றளவில் வந்து கொண்டிருந்த குடத்தை அவ்வண்ணமே கயிற்றுடன் விட்டுவர அக்குடமுங் கயிறுடன் பாதிக் கிணற்றிலேயே அந்தரமாய் நின்றதையும் வந்திருந்தவர் கண்டு வியப்புற்றார்.

பின்னொருநாள் அவ்வம்மையார் தனது பர்த்தாவாகிய திருவள்ளுவ தேவருக்குப புராதன திருவமுது (பழைய சாதம்) பரிமாறிக் கொண்டிருக்கையில் என இது சுடுகின்றது என திருவள்ளுவதேவர் திருவாய் மலரக் கேட்ட வாசுகியார் தாமதியாது விசிறி கொண்டு விசுறியதையும் கண்டு வியப்புற்றார்.

வேறொருநாள் பகற்போது நெய்துகொண்டிருந்த திருவள்ளுவ தேவர் திருக்கரத்தினின்றும் சூழல் தவறி விழுந்ததைக் கண்டு தீபங் கொண்டுவா யெனக் கட்டளையிட்டவுடன் ஆசங்கியாது அவ்வாறே கொண்டு வந்ததையும் இல்லறம், துறவறம் என்னும் இரண்டன் மேம்பாட்டிற் சங்கை கொண்டிருந்தவர் அனுபவமாகப் பார்த்து கற்புடையவளாய்க் காதலி வாய்க்கப பெறின் இல்லறமே பெரிதென்றும், அவ்வண்ணம் வாய்க்காவிடத்து, துறவறமே பெரிது என்றும் தமக்குத்தாமே யுணர்ந்து கொண்டு சந்தேகம் நிவாரணமாக்கப் பெற்று திருவள்ளுவ தேவரையும் அம்மையாரையும் மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடத்திற்கேகினர். இவ்வண்ணம் இன்னும் அநேக சந்தர்ப்பங்களியற்றி மாபெரும் புகழடைந்து வந்தனர்.

மற்றொரு கற்புக்கரசி சதா காலமும் முருகா, முருகா என்று முருகக் கடவுளின் திவ்ய திருநாமத்தைத் துதித்துக் கொண்டே யிருந்ததை

உண்மையின்னதென்றுணராத அவ்வம்மையின் நாயகர் தப்பிதமான அபிப்பிராயங் கொண்டு தன தில்லிற்குச் சற்று அருகாமையில் வசித்து வரும் முருகன் என்று பெயர் பூண்டுள்ள வாலிபன்மீது தன் மனைவி காதல் கொண்டு காதல் மிகுதியால் அவனை மறக்க முடியாது இவ்விதம் காளடை வில் கூறிக்கொண் வருகிறாள் என்று எண்ணிக் கொண்டு தமது மனமாற்றது சினத்தைக் கொ ண்டு வெளிப்படுத்தாது வரும் காலத்தில், சில நாட் செல்ல அவ்வினை நங்கை பக்தி முதிர்ச்சியால் மேலும் அதிகமாக முருகன் திவ்ய நாமத்தை அடிக்கடி விடாது சொல்லிக் கொண்டும், ஏங்கி, ஏங்கி அழுதுகொண்டும் இருந்ததை மறைவிலி ருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவ்வம்மையின் நாயகர் கோபாவேசமாக இச்சண்டாளியைத் தூலைக்க வேண்டுமென்று கையில் வாளேந்தி வெ ட்டும் பொருட்டு மனைவியிடமோடி வர அவ்வம் மை தனது நாயகரைக் கண்டதும் தனது திருக் கரத்தால் கும்பிட ஏனடி பசப்பி யாரை நினைத் தருகுகிறாய் என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓடி வந்து தன் கையிலிருந்த வாளால் அந்நங்கையின் கரத்தைத் துணித்தார். உடனே கை துண்டாகி அப்புறம் விழுந்தும் உதிரம் பெருகியோடவும் கண்டு அதைப் பொருட்படுத்தாது அக்கற்புக் கரசி,

"ஒரு முருகாவென் றென்னுள்ளங்
குளிர உவந்தடனே
வருமுருகா வென்று வாய்வெரு
வாநிற்பக் கை யிங்ஙனே
தருமுருகா வென்றுதான் புலம்பா நிற்பத்
தையன் மூன்னே
திருமுருகாற்றுப் படையுடனே
வருஞ் சேவகனே"

என்று துதித்தும் முருகக் கடவுள் மயிலுடன் தோன்றிக் கடாட்சித்து காட்சியும் முன் வலைய லுடன் பூண்டிருந்த மரதிரியாகவே சையையும் அளித்து காப்பாற்றி முடிவில் முக்தியுமளித்தார். இவ்வற்புதச் செயல்கண்ட நாயகர் உத்தமி யென்றுணர்ந்து இனிதுடன் இல்லறம் நடாத்தினரென்று திருமுருகாற்றுப்படையில் தெற்றெனக் காண்கிறது. நிற்க,

நளச் சக்கிரவர்த்தியின் மனைவியாகிய தமயந்தி யார் தன் நாயகனுடன் இருண்டவனத்தினுள் பாழ் மண்டபத்தில் நித்திரை கொண்டிருந்தவமயம் நளன் தமயந்தியை தனிமையாய் விட்டு கலியின் செயலால் பிரிந்து போயினபின் பொழுது புலர்ந்ததும் எழுந்து நாயகரைக் காணாது மனந் துடித்து அழுது புரண்டெழுந்து அங்குமிங்கும் நாதா, நாதா என்றலறிக்கொண்டு தேடியும் காணாது பயங்கரமான வனத்தில் கல் முள் இவைகளில் வழிக்காக ஓடித் திரிந்தும் ஒரு வழியும் காணாது திகைத்து நிற்கும் நேரம் கலிபுருடன் மாறுருவுடன் எதிரில்வர, ஐயா நான் திக்கற்ற வளாய் வழிதெரியாது திகைக்கிறேன், அடியாளுக்கு அருகாமையிலிருக்கும் நகரத்திற்கு ஏகும் மார்க்கத்தைச் சொல்லவேண்டும், அண்ணல் வென்றடிபணிந்து கேட்ட தமயந்திக்கு, மாற்று ருவந் தாங்கி நிற்கும் கலி புருடன் பெண்ணே நீ என்னிடம் வந்து வாழ்க்கைத் துணைவியாக யி ரு உனக்கு வேண்டிய வசதிகளும், தகுந்த மாடமாளி கை, பொருள் அடிமை, முதலியவைகளையும் அளிப்பேன். ஆதலால் நீயுமென்னுடன் உல்லாச மாகக் காலங் கழிக்கலாம் வீணாக ஏன் இந்த வனத்தில் கல் முட்களில் துன்புறுகிறாய் என்று சொல்லிக் கொண்டே தமயந்தியை பிடிக்க நெருங்கும்போது, இவ்வடாத வார்த்தையைக் கேட்ட தும் மனந் துடித்தும், அக்கசடனுக்கு கூறவேண்டிய புத்திகளைக் கூறியும், மீறித் தன்னைத் தீண்ட வந்தவனிடம அகப்படாது தப்பிக்கும் பொருட்டு ஓடுகின்ற தமயந்தியை மாற்றுருக்கொண்ட கலியனும் பின் தொடர்ந்து ஓடி நெருங்கிப் பிடிக்கப் போகுந்தருவாயில் தன் கற்புக்கிடையூறுமென்று அஞ்சி உடனே சாமபலாகும்படி சபித்தாள். அவ்வண்ணமே சாம்பராயினன்.

மற்றும் சுகேசகரி என்ற நல்ல தங்கை தன் பிள்ளைகளுடன் வனத்திற் செல்லுங் காலை சர்ப் பந் தீண்ட வர அதுகண்டு அஞ்சி அலறியோ தது வேடுவனை மாற்றுருக் கொண்டு வந்த இந்திரன் அப்பாம்பைத் துணித்தெறிந்த பின் தன்னோடு வாழ்க்கைத் துணையாகும்படி அவ்வேடன் பெ ருமிதமாய்ப் புகல அதுகண்ட குலசேகரி அவ் வேடனுக்கு வேண்டிய நற்புத்திகளைக் கூறியும் வேண்டியும் கேளாது, அவ்வேடன் மீறிப்பிடிக்க வணுகும்போது தன் கற்புக்குச் சிதைவுபடுமென் றுகருதி இந்திரனை வேடனைச்சாமபராக்கினள். நளாயினி யென்ற கற்புக்கரசி சூரியன் உதியாதி ருக்கும்படிச் சபித்தாள். கண்ணகி கள்வர்களைக் கல்லாக்கியும், மதுரையைச் சாம்பராக்கியும் செய் தது கற்பின் மகிமையல்லவோ.

பஞ்சபாண்டவர் மனைவி உத்தமியாகிய திரௌ பதியை துரியோதனன் பாண்டவர்கள் தன்னிடம் எல்லாவற்றையும் சூதிலே தோற்று அடிமையான தின்மேல், தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனை ஏவி துகிலுரிவித்ததன்றி மேலும் தன் தொடையின் மீது கொண்டுவந்து சோப்பிப்பாய் என்று சொன் னபாத்திரத்தே கடுங்கோபமாகி, தன் கற்பிற் குப் பங்கம் ஏற்படுமெனக் கருதி அவர்களைப் பின் வருமாறு சபித்தாள் அதன்படியே முடிவ டைந்ததுங் கற்பல்லவோ;

(1) "என்ற பொழுதருந்ததிக்கு மெய்தாத
கற்புடையாளிடை யேறுண்ட
வன்றலை வெம்பணிபோல நடுநடுங்கி
மாயோனை மறவாளாகிப்
புன்றொழிலோன் மானிருக்கக் காட்டியதன்
றுடைவழியே புல்வால்குத்தச்
சென்றிடுக வாருயிரென்றவரும் வருவுறச்
சபித்தாடெய்வ மன்னுள்."

(2) "அரச சபையிலெனை யேற்றி யஞ்சாமற்
றுகிறீண்டியளகந் தீண்டி
விரைசெயலி னினம்படிதார் வேந்தரெதிர்
தக்காதெனவே விளம்புவோரைப்
பொருசமரின் முடி துணித்துப் புனலாறு
வெங்குருதி பொழிய வெற்றி
முரசறையும் பொழுதல்லால் விரித்த
குழலினி யெடுத்து முடியேனென்றுள்."

என்றும் இதன் பெருமையை வில்லிப்புத்தூ ராழ்வார் பாரதத்தில், சூதுபோர்ச் சருக்கத்தில் யாவராலும் தெள்ளிதில் அறியக்கூடும். இவ் வாறு அநேக கற்புக்கரசிகள் செய்த புகழும் மகி மைகளும் கணக்கற்றன. மற்றும் சில பத்தினிப் பெண்கள் தமது நாயகனிறந்ததும் பிரிவாற்றாது உடனே மாய்ந்து உடன்கட்டையேறி புகழுடன் கடவுள் திருவடியடைந்தவர்கள் பலர் அவர்களில்

மண்டோதரி

"என்றழைத்தன ளேங்கி யெழுந்தவன்
பொன்றழைத்துப் பொழுவரு மார்பினைத்
தன்றழைக்கைக ளாற்றழுவித்தனி
நின்றழைத்துயிர்த் தாளுயிர் நீங்கினாள்
இராமாயணம் கம்பர்

பதுமகோமளை

"காவன் மன்னவனிறந்தன னெனுமுரை கன்
னத்துள்
மேவுமெல்லியல சனியேறுண்ட வெம்பணியே
போல்
தேவிபாகிய பதுமகோமளை யெனுந்திருமங்கை
ஆவி நீங்கினள் தலையளிபாகிய தத்துவன்றே"

கோப்பெருந்தேவி

"அரிமானேந்திய வமளிமிசை யிருந்த
திருவீழ் மாற்பிற் றென்னவர் கோமான்
தயங்கினர்கோதை தன்னுயிர் பொருஅள்
மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித்
தலைதாவெடுமொழி தன்செவி கேளாள்
கலக்கங் கொள்ளாள் கடுந்துயர் பொருஅள்
மன்னவன் செல்வுழிச் செல்கயான் எனத்
தன்னுயிர் கொண்டவனுயிர் தேடினள் போற்
பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்
தனள்"
சிலப்பதிகாரம் இளங்கோ வடிகள்.

இவ்வண்ணம் பல கற்புடைய மங்கையர்கள் பற்பல விதங்களில் ஆவித்துறந்திருக்கின்றனர். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட நாயகன் நாயகிகளாய் இகழ்வதே இல்வாழ்க்கையின் இயல்பும், சிறப் பும்

1) "அன்பு மறனு முடைத்தாயினில் வாழ்க்கை
பண்புமபயனுமது"

(2) "இயல்பினினில் வாழ்க்கை வாழ்பவனென்
முயல் வாருளெல்லாந்தலை" [பான்

(3) "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானு
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" [றையுந்

வாழ்க்கைத் துணைவி நலமமைந்த கற்புடைய ளாயில் எத்தவத்தாரும் ஈடாகாநிலையும் மகிமையு முண்டாம்.

"தெய்வந் தொழாள் கணவற் தொழுதெழு
பெய்யெனப் பெய்யுமழை" [வாள்
"பெண்ணின் பெருந்தக்கயாவுளகற் பெண்ணுந்
திண்மையுண்டாகப் பெறின்"

பெண்களாகப் பிறந்தவர்கள் இத்தகைய சிறப் பினையடைவதே புகழும் அழகுமாகும் ஆகலால் நம் சகோதரிகள் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், பதி பக்தி, கருணை, நகை, சிவகாருணயம், முயற்சி, அன்பு, அறம், முதலிய குணங்களுடன் இல்வாழ் க்கைப் புரிந்து சர்வபாக்கியங்களுடன், கலங்காச் சித்தம, கற்பென்னும், இவைகளையும், கைக்கொ ளள வேண்டு மென்பதே யெனதவா, விரிக்கிற் பெருகு மென்றஞ்சி இத்துடன் விடுத்தனன்.

சி. சிவானந்தம்,
பென்னொங்.

———:0:———

: : சிக்கனம் : :

நாட்டில் எங்குபார்த்தாலும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. காசு இருக்கிற இடமே தெரியவில்லை. முன்பு பத்துவெள்ளி ஒருவேளையில் செலவழித்தவன இப்பொழுது இரண்டு வெள்ளி செலவழிப்பதற்கு மூக்கால் அழுகிறான். ஏன் என்று கேட்டால நாலுவருடங்களுக்குமுன் சர்க்கார் அதிகாரிகள் கிறனிமார்களையும் கூலியாளரையும் வேலைநிறுத்தம் செய்ததுவே காரணம்.

எங்குபார்த்தாலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமாக இருக்கிறது. வேலைக்கு மனுஎழுதி அனுப்பினால் மிகவும் சிக்கனமான "நோ வேக்கன்ஸி" பதில் கிடைத்து விடுகிறது. பட்டதாரிகளும், சீனியர், யூனியர், மற்றிக்குலேஷன், பரீட்சை பாஸ்பண்ணியவர்களும் நாட்டில் குவிந்து விட்டனர். சகல பொருட்களும் நாளுக்கு நாள் விலைஏறிக் கொண்டே வருகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனும் இவ்வுலகில் தற்சமயம் மிகச் சிக்கன வாழ்க்கையையே நடத்துகின்றது எனபது தெரியவரும்.

எவ். எம். எஸ். ஆர். (F.M.S.R.) ரெயில்வே என்ஜினை எடுத்துக்கொள்வோம். அது 7, 8, வருடங்களுக்குமுன் கைகாட்டி இறங்கி விட்டால் பூஜைதல்கள் ஊதும். இப்பொழுதோ ஒரு ஊதலுக்குமேல் ஊதக்கூடாதென்று உத்தரவு. ஒரு பாவத்தையும் அறியாத என்ஜினுக்கூட சிக்கனப்போட்டியில் கலந்து கொண்டிருக்கிறது.

டொன் ஐயர் என்ற சாஸ்திரி ஒருவர் மிகவும் சிக்கனமாக நடந்து கொள்ளுகிறார். ஐந்து ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு தர்ப்பனம் முதலிய வைகளுக்கு பத்துப்பதினைந்து தர்ப்பைகளைக் கொடுத்தவருக்கு இப்பொழுது நான்கைந்து தர்ப்பைகளுக்குமேல் கொடுப்பதற்கு மனம் வரவில்லை. மேலும் அவர் மந்திரங்களையெல்லாம் 101 க்கு குறைத்து சிக்கனமாக வைத்திருக்கிறார். கண்டென்ஸ்ட் (Condensed) மந்திரப் புத்தகம் அவரால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சீக்கிரம் வெளிவரும்.

தையல்முத்து அம்மாள் மிகத் தாராளமான கையுடையவள் என்றுபெயர். சாமான்களை அலக்ஷியமாக வாரி இறைத்து, தான்செய்யும் பதார்த்தங்களை வெகுவிமரிசையாகச் செய்தவள். இப்பொழுதோ சர்க்கரை விலையாக இருக்கிறது. உப்பு மலிந்திருக்கிறது என்று கணக்குப்பார்த்து, சர்க்கரைப் பொங்கலில் உப்பைப்போட்டு மிகச் சிக்கனமாக மாற்றிவிடுகிறாள்." உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே" என்னும பழமொழியை அணுவளவும் தவறாமல் பின்பற்றுபவள் இவள் ஒருத்தியே என்று கூறலாம். கோப்பிக்கொட்டைக்குப் பதிலாக கொத்தமல்லியை உபயோகப்படுத்தி தான் பண்ணும் கோப்பிக்கு "இன்டியன் கோப்பி" என்று பெயரிடுகிறாள். பாத்திரங்களை மினுக்குவதற்கு ஒரு வண்டி மணலையும் ஒரு வீசை புளியையும் உபயோகித்து பாத்திரங்கள் கால் சேரிலிருந்து அரைக்கால்சேர் எடைக்கு மாற்றிய தையல்முத்து அம்மாள் இப்பொழுதோ புளிவீணாகிறதென்று பாத்திரங்களை மினுக்காமலே வைத்துவிடுகிறாள். இவளின் சிக்கனம் எப்படி இருக்கிறதென அறியுங்கள்.

தலைமயிரோ கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைந்து உச்சிக்குடுமி, எவ். ஏ. குடுமி, வாளைக்காய் குடுமி இவையும், அமெரிக்கன் கிறுப்பு, பிரன்சுக்கிறுப்பு, மண்ணுங்கட்டிக் கிறுப்புகளாக மாறிவிட்டது. இதுவும சிக்கனமல்லவா?

ஒருவருக்கொருவர் முன் காலத்தில் "என்ன சுவாமிகள்" என்று சொன்னதிற்குப் பதிலாக என்ன "சார்" என்ற இரண்டே எழுத்துக்களடங்கிய வார்த்தை வந்து விட்டது. பள்ளிக்கூட மாணவர்களும் தங்கள் மூளையில் 3/4 பங்கு குறைத்து 1/4 பங்கையேதான் சிக்கனமாகத் தங்கள் பாடங்களில் உபயோகிக்கிறார்கள் என்று டாக்டர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். பழைய காலத்திலிருந்த திடகாத்திர சரீரம் தீர்க்காயுசு முதலியவைகளும் கூட மறையலாயின. இப்படியே ஒவ்வொன்றுந் தங்களுக்குள் சிக்கனம் செய்துகொள்ளுகின்றன.

சிலவருடங்களாக ஒவ்வொருவருடைய திரு நாமதேயங்களுக்குங்கூடச் சனீஸ்வர பகவான் பிடித்துச்கொண்டிருக்கிறார்.

எஸ். பரமேஸ்வரன் என்பவர் ஒருவர் தம் பெயரை எஸ். பீ. எம். வரன் என்று சுருட்டிக் கொள்ளுகிறார். நீலமேகம் என்பவர் ஒருவர் தம் பெயரை என். எம். கம் என்று மாற்றிவிடுகிறார். ஏதாவது பிசின் வேண்டுமென்றால் இவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதே அர்த்தம். மீடியட் என்பவர் தம் பெயரை எம். இடியட் என்று தம்புத்திசாலித்தனத்திற்கேற்ப தம் பெயரை அப்படி வைத்துக்கொண்டார் போலும். பொ. தாமோதரம்பிள்ளை என்பவர் தம் பெயரை பீ. டி. பிள்ளை என்று மாற்றிக்கொண்டார்.

தந்தி ஆபீசில் இவருடைய பெயருக்கு அதிக பணம் கேட்பதே காரணம். இவ்வாறுக பலர் தங்கள் தங்கள் பெயரைக் குறைத்துக் கொள்ளுவதில் மிகவும் சிக்கனமும் ஆர்வமும் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாமதேயங்களுக்குக் கூடவா சிக்கனம்? ஆடவரின் நாமதேயங்களைப் பிடித்த சனீஸ்வரன் நற்காலம் பெண்களின் நாமதேயங்களை பிடிக்காமல் விட்டது. பிடித்திருக்கும்பட்சத்தில் ச. மங்கையர்க்கரசி என்ற பெயர் எஸ். எம். கே. அரிசியாகிவிடும், ம. சிவகாமி என்னும் பெயர், எம். எஸ். காமி என மாறிவிடும். க. புவனேஸ்வரி என்பது, கே. பீ. எஸ். வரியாகிவிடும். வே. தங்கலட்சுமி என்பது, வீ. டி. எல். உமியாகிவிடும். பொ சரஸ்வதி என்ற பெயர், பீ. எஸ். வதியாகிவிடும். இப்படியாக சிக்கனம் செய்து கொண்டால் மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும். எப்படியாவது சிக்கனமாக வாழ்ந்தால் போதும்

—பி. டி. பிள்ளை.

சிரம்பானில் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் சங்கம்

சென்ற 22-ந் திகதி ஜனவரி மாதம் சனிக்கிழமை பின்னேரம் 5-மணியளவில் சிறம்பானில் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் சங்கம் ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு ஓர் ஆரம்பக் கூட்டம் கூடப் பட்டது. அவ்வமயம் எண்பது பெண்கள் வரையில் சமுகமளித்தனர்.

கூட்டம் மிஸ் சம்னர் (Miss Sumner) அவர்கள் ஆதரவின்கீழ் கூடப் பட்டதை சிற்றுண்டி தேநீர் விருந்து எல்லாருக்கும் அளித்து உபசரித்தபின், சங்கத்தின் நோக்கத்தை, அக்கிராசனர் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கூறினர்கள். தற்காலம் இலங்கைத் தமிழர்களின் கஷ்டநிலைமையை நிவர்த்திக்கும் விஷயத்தில் தங்கள் சகோதரர்களோடு பாடு பெறுதல் தங்கள்கடமை யென்று அபிப்பிராயங் கூறினர். அப்போர்ப்பட்ட சங்கமொன்று நன்மை பயக்குமென்று சங்கம் ஸ்தாபிக்க எல்லோரும் சம்மதம் கொடுத்தார்கள்.

அதன்பின் மிஸ்ஸ் உவில்லியர்ஸ் அவர்கள் மிஸ்ஸ் தம்பித்துரை அவர்கள் மிஸ்ஸ் சிவகுரு அவர்கள் சமுக முன்னேற்றத்தைப் பற்றி சில குறிப்புரைகள் கூறினர்கள். மிஸ்ஸ் செல்வாத்தினமவர்கள் சங்கம் அனுகூலமடைய ஓர் வாழ்த்துப் பாட்டுப் பாடினர்கள் அதன்பின் பிள்ளைகள் பாட்டுகள் சம்பாஷணைகள் நடந்தன.

சங்கத்தைக் கொண்டு நடத்தும் பொருட்டு, பதினைஞ்சு பேர் அடங்கிய நிர்வாக சபை ஏற்படுத்தப்பட்டது.

அக்கிராசனர் சமுகமளித்த சகோதரிகளுக்கு அன்பு கூறி கூட்டம் எட்டரை மணியளவில் கலைந்தது.

கடிதம். (1)

கனம் பத்திராதிபர் அவர்கள் திவ்ய சமுகத்திற்கு,

ஐயா,

நான் தங்கள் பாலன் வழிகாட்டியை மாதந் தோறும் தவறாமல் வாசித்து வருகிறேன். அதில் வெளிவந்துள்ள பெண்ணுரிமை யென்னும் கட்டுரையைப்பற்றி நம் சகோதரரிருவர் கிடையில் நிகழும் வாக்குவாதங்களையும் கவனித்து வந்தேன். அதில் நம் சகோதரர் தமிழணங்கிற்கு "பெற்றோர் தாமே தம் மக்களுக்கு ஏற்ற வரனைத் தேடிமணம் புரிவதால் விளையும் கேடு என்ன?" என்ற கேள்விக்கு நேர்முறையான பதில் கிடைக்கவில்லையென்று தன் கடிதத்தில் வரைந்துள்ளார். யானும் என் சிற்றறிவிற் கெட்டியவற்றை வரைய எனங்கொண்டேன். நம் சகோதரருடைய கேள்விக்கு "பாலன் வழிகாட்டி" நேயர்களுக்கு எடுத்துரைக்கப் புகுவது கொல்லத்தெருவில் ஊசிகொண்டு விற்கப்புகுவ

தொக்கும். அன்னரைப் புனைந்துரைக் கபபுகுவதும் பொற்குடத்துக்குப் பொட்டிடு வதையொக்கும். அன்னரின் ஆராய்ச்சித்திறம், அறிவின் திட்பம், பொருள்கொள்ளும் பேராற் றல் ஆகியவற்றை இன்னர் வரையும பெண்ணு ரிமைச் சந்தேகக் கட்டுரைகளில் காணுதாரும் கண்டு மகிழாதாருமிலர்.

"பெற்றோர் தாமே தம்மக்களுக்கு ஏற்றவர னைத் தேடி மணம் புரிவிக்கிறார். மணமகளை சௌந்தரியத்திற் குறைவில்லாமலும் கல்வி கேள் விகளிற் கலாவிற்பன்ன ராகவுமிருக்கிறார். ஆனு லொரு கண்குருடு விவாகமான பின்னர் பெண் ணுக்குக் கணவன் மேற்பிடிக்கவில்லை. ஏன்? ஐயோ என் கணவர் குருடரென்று நம்மைப் போலொத்த பெண்களெல்லாம் ஏளனம் செய்கி றார்களே. வெளியில் வெளிக்கிட்டு உலாவ முடி யவில்லையே. என் பெற்றோர்கள் இவ்வகையான இழிவுக்கேற்ற கணவனை யனறோ தேடிவைத்தார் கள் என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் ஜீவனுடலை விட்டுப்பிரியும் நாள்வரையிலும் துயரம் விளைத்து இறுதியில் தற்கொலை புரிந்து கொள்வதற்கும் வழிகாட்டும். அதனால் ஒரு பெண்ணினுயிர் அனி யாயமாய்ப் போகின்றதே? ஆனால் ஒரு பெண் அதே குணம் குறியுள்ள ஆடவனை மணந்தபின் யார்ஏழனம் செய்தாலும் அதைக் கவ னியாமல் "கல் என்றாலும் கணவன்" "புல்லென் றாலும் புருஷன்" என்று தம் பத்தியமாய் வாழக்கூடும். இனி விவாகத்துக்குரிய பாத்திரங் கள் மனைவியும் புருஷனும் தாங்களிம்மையில் சந் தோஷத்துடனும் சுகத்துடனும் வாழுவதற்கு பரஸ்பரம் நிர்மலமான அன்பு மிகவு மவசியமா கும்.

பெண்ணும் புருஷனும் பிரேமா பாச பக்தர்க ளாய் நித்தியானந்தத் துடனிருக்கவேண்டு மெனில், தனக்கு அனுரூபமான கணவனைச் சம்பாதிப்பதற்கு ஸ்திரிக்கும், தன் அபிமதானு சாரமாய் நடந்துகொள்ளும் பெண்ணையடைய புருஷனுக்கும் சுதந்தர மிருக்கவேண்டும். இக் காலத்தில் நூற்றிலிருபத்தைந்து குடும்பங்களா கிலும் அனுகூல தம்பத்திய மேற்பட்டிருப்ப தைக் காண்பதரிதாகும். இதற்குக் காரண மென்ன? விவாகமாகாத பெண்களுக்கு விவாக விஷயத்தில் சுதந்தரம் கொடுக்காமல் அவர்க ளின் போஷகர்கள் அந்தப் பாத்தியத்தை வகித்து தங்களிஸ்டானுசாரமாய் நடத்துவதே காரணமாகும்.

மேலும் ஒரு கன்னிகை கல்விகேள் விக்களிற் சிற ந்தும் நவீன நாகரிகத்தைக் கைக்கொண்டும் உல் லாசமாக வாழுகின்றாள் அவளது பெற்றோர் வர னைத்தேடும் முயற்சி செய்யாதிருக்கையில் ஆசை மிகமாய் ஒருவர்வந்து அவளுக்கு விவாகம் செய் துவைப்பதாக சொல்கிறார். போஷகர்கள் மண கனைப் போய்ப்பார்த்து குலம், குணம், நடை, செ ல்வமழகு முதலியவற்றில் சொக்கி விவாகம் செய் துவைக்கிறார்கள். மணமக னெல்லாவற்றிலும் சிற ந்திருந்தாலும் நவீன நாகரிகத்தை முற்றும் வெறு த்தவர். கணவனுக்கு மனைவியின் நவீன நாகரிக நடை பிடிக்கவில்லை. மனைவிக்குப் போதனை செய்கிறார். மனைவியோ சிறுவயதிலிருந்து மண மாகும் வரைக்கும் நவீன நாகரிக இன்பத்திலான ந்தித்துக் கொண்டிருந்தவள் அதை அவள் வெறு க்கமாட்டாள் "தொட்டிலிற் பூண்ட குணம் சுடு காடு மட்டும்" என்னும் வாக்கியத்தைச் சிந்தனை செய்தால் விளங்கும். இந்தத் தம்பதிகள் ஆரம் பத்திலிருந்தே ஒருமைஸ்திரமாயிராமல் பிரதி தினமும் மன விகற்பங்களேற்பட்டு நாளுக்குநாள் பலபட்டு வரலால் இறுதியில்ஒருவர்முகத்தைஒரு வர்பாரதபடி 'தங்கள் மட்டில்தாமே' என்னும்நா க்கமுடையவர்களாகிறார்கள் இகஸுகத்தைஅனு பவித்தற் கேற்றகாலம் வந்தபொழுது ஸ்திரிக ளின் எண்ணங்களை அறியாமலும் இஷ்டத்தை உணராமலும் விவாகம் செய்தால் மேற்சொல்லிய வாறேநடக்கும்.

ஸ்திரி புருஷர்களிற் சிலர் இளமைப் பருவத்தி லிருந்தே ஒரே கலத்திலுண்டு ஒரேயிடத்திற் கல் வியின்று உற்ற வயதடைந்து வருகையில் தம் காதற் கொடியை வளர்த்து தெய்வானு கூலத்தி னால் தம்பதிகளாகிறார்கள். இந்தத் தம்பதிகள் முற்பிறவியில் புரிந்த புண்ணியத்தினளவை வைத் தரைப்பது அரிதாகும். சிறு வயசிலிருந்தே கண வன் குணத்தை மனைவியும் மனைவியின் குணத்தைக் கணவனுமறிந்து கொண்டு மனைவிக் கேற்றப் போல் கணவனும் கணவனுக் கேற்றப்போல் மனை வியும் நடந்து கொண்டு இம்மையிலுள்ளவாணாள் இன்பம் நிறைந்த தாக்கி ஆனந்தமென்னும் கூர சாகரத்தின் அலைகள் மேல் நடனம் புரிவார்கள். அன்பானது பிரபஞ்ச மென்னு முத்தியா வனத் தில் பூத்த நன்மலர் களென்றும் அம்மலர்கள் கோர்த்த மாலையைக் கொண்டு அன்பெ ன்னும் தெய்வத்தை அலங்கரிக்கச் செய்வதே விதியென்று பெண்கள் நினைக்கிறார்களோ அவர் களே அன்பென்னும் தேவியைத் தொழுதவர்க ளாகிறார்கள். அன்பு குறைவதற்கும், துவேஷம் பிறப்பதற்கும் மானிடத் தன்மை நசிப்பதற்கும்

மூலகாரணமானபஹுளை கல்யாணங்கள் பிசாசத் தன்மைவாய்ந்தவைகள் என்றறியக்கடவீர்.

இனி "உண்மையில் தற்காலத்தில் மேல்நாட்டு நாகரிகம்.....குற்ற மென்ன" என்கிறீர். நவீன நாகரிகம் என்றால் என்ன என்பதையவர் நன்குஅறிந்திலர் போலும். அதிலும பெண்கள் நவீன நாகரிக வாழ்வில் பெறக்கூடிய சுதந்தர மென்னவென்பதைப் பெண்கல்வி யென்னும் கட்டுரையில் வாசித்திலர் போலும்.

மூன்றாவதாக சாவித்திரியின் விவாகத்தைப் பெற்றோர்களே பேசிச் செய்தனரென்று என்னால் வாசித்தாரோ? அலது பகற்கனவுதான் கண்டனரோ தெரியவில்லை. சாவித்திரியும் சத்யவானும் ஒரே ரிஷி ஆச்சிரமத்தில் கல்வி பயின்று வருநாளில் சாவித்திரி சத்யவானின் குணம் நடை கல்வி கேள்விகளைக் கண்டு அவன் மேற் காதல் கொண்டனள். அதனைப் படிப்பிற் சிந்தனை குறைந்து காதற் கவலை அதிகரித்து வந்தது. இதை யறிந்த முனிவர் சாவித்திரியை யணுகி அவளுக் கேற்பட்ட கவலையை உரைக்குமாறு கேட்டனர். அவள் தான் சத்யவான் மேற் கொண்ட காதலை எடுத்துரைத்தனள். முனிபுங்கவரிதைப் பெற்றோர்க்கெடுத்துரைத்ததுமல்லாமல் அவன் சகலத்திலும் சிறந்து விளங்குவதும் அற்பஆயுள் படைத்தவனென்றுரைத்தனர். பின்னர் பெற்றோரும் முனி புங்கவரும் சத்யவானைக் காதலிக்க வேண்டாமென்றும் வேறுடவனைக் மணக்கலாமென்று வற்புறுத்தியும் தான் சத்யவானையன்றி வேறொருவரையும் கண்ணெடுத்துப் பாரேனென்று சத்யம் செய்தபடியினால் வேறு வழியின்றிப் பெற்றோர்கள் சத்யவானின் தந்தை கண்ணிரண்டுமிழந்து காட்டில் தவம் செய்யுமிடம் சென்று அவரனுமதி பெற்று மணம் செய்வித்தனரேயன்றி சாவித்திரியினிஷ்டத்தை யறியாமற் செய்தவர்களல்லர்.

முற்பிறப்பை நம்பி வரும் இந்து சமயப் பெண்கள் அதெல்லாம் பூர்வ ஜென்ம கர்ம பலனென்று எண்ணி யாவற்றையும் சகித்து வருவது கண்கூடு என்கிறீர். அவர் கொள்கையின்படிக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல கடவுளிருக்கிறார் போலும். அப்படியின்றி ஒரே கடவுள்தான் எல்லாச் சாதியாருக்கும் சமயத்தாருக்குமென்றால் இந்த "பூர்வ ஜென்ம கர்ம பலனென்னும் விதியை இந்து மக்களுக்கு மாத்திரம் கடவுள் கட்டுப்பாடாக விதித்திருக்கிறார்போலும். அவ்வளவு வைராக்கியம் இந்து மக்கள்மேல்தான் என் கொண்டாரோ தெரியவில்லை.

சரி காசு கொடுத்து ஒரு மாட்டை வாங்குகிறேமென்றும் கூற்றுக்கு மாட்டின் கிரயத்தை சொந்தக்காரன் வாங்கித் தன்னிஷ்டத்துக்கு எது விதத்திலோ செலவழிக்கிறானே யன்றி மாட்டுடன் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. அது போல் பேரம்பேசி ஒரு மனைமகளை வாங்குவதாயிருந்தால் அப்பணம் பெண்ணினுடைய பெற்றோர்க்குச் சொந்தமேயன்றி பெண்ணுக்கும் மணமகனுக்கும் சொந்தமல்ல ஆனபடியினால் தனமாக வாங்கிய பொருளை பெண்ணும் மணமகனுமே மனமொருமித்துத் தங்களிஷ்டம்போல் செலவு செய்கிறார்கள். அப்படிப் பேரம்பேசி வாங்கிய பொருளுடன் பணத்தையும் திருப்பிக் கொடுக்கும் வழக்மெங்கேனுமுண்டோ? ஆகையினால் மணமகனைப் பேரம்பேசி வாங்குவதென்றாற் பொருந்தாது,

இனிப் பெண்ணை புருஷனிறந்துவிடில்..... உருகுகிறாள். அதுவே கற்பு அவ்வளவு கற்பு நிறைந்த பெண்களால் ஏதுதான் செய்ய முடியாத காரியம். தமயந்தியின் கற்பைக் கெடுக்கக் காட்டினில் வந்த வேடன் வெந்து சாம்பராயினன. சீதை தன் கற்பின் மகிமையால் தீக்குழித்தனள். கற்பின் மகிமையால் மூம்மூர்த்திகளையும் குழந்தைகளாக மாற்றிவிட்டவள் அனுசூயையல்லவோ? கற்பின் பெருமையால் சாவித்திரி தன் கணவன் உயிரை மீட்டனள். "பழியிது பாவ மென்று பாக்கிலை பகரத்தக்க" என்ற பாடலினீற்றடியையும் "அழகிலை யென்ற போதென் கற்பனும் அறந்தான்" (பிராட்டியார்).

"தெய்வம் தொழா அள்.....பெய்யு மழை" "தற்காத்துத் தற்கொண்டான்.....சோர்விலாள் பெண்" (திருக்குறள்) என்னும் பாடல்களைப் பார்த்தால் விளங்கும். பண்டைய நாரிமணிகளைப் போல் நம்பெண்களும் திலங்கலாமே. அப்படி இன்றுவரைக்கும் காணேமே. இதிலிருந்து அவர்களது கற்பின் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும்.

வீண்விதண்டாவாதக் கடிதங்களுக்குப் பாலன் வழிகாட்டி இடமளிக்க மாட்டானென்றஞ்சியே இவ்வளவில் முடிக்கிறேன். தயவுசெய்து இதற்கு இடமளித்ததனாலின் நன்றியை என்றும் மறவேன்.

இங்ஙனம்,

உணர்ந்ததை உரைப்போன்,

குண்டாங்.

———:0:———

- கடிதம். (2) -

பத்திராதிப,

ஐயா,

நம்மக்கள் வீடுகடோறுஞ் சென்று சில அரிய, பெரிய விடயங்களைச் சிறு நகையுடன் செப்பும் சிறுவன் வழிகாட்டிக்கு என் சின்மொழிகளையே பின்னும் பன்னிப பன்னிப் பகன்று பாரத்தைக்கூட்ட விருப்புக்கொண்டேனில்லையாயினும் "பெண்ணுரிமை" என்னுந் தலைப்பின் கீழ் வெளிவந்துள்ள என்கட்டுரையில் நம் சகோதரிகளுளொருவர் கொண்டுள்ள தடுமாற்றத்திற்கு யானளித்த பதில்கள் திருப்திபளிக்கக் கூடியன வாயிருந்தும் அவர் இன்னும் ஓர் சில விடயங்களில் வைத்தியங்காணு வாதம் புரிவது கண்டு மௌனஞ் சாதிக்க முடியவில்லை. ஆகையாலது பற்றி இன்னுஞ் சில கூறுவதற்குச் சற்றே இடமளிக்கும்படி தங்களைத் தயவாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தான் காமத்தைக் காதலெனக் கருதியதைச் சகோதரி ஒப்புக்கொண்டும் தன் குற்றத்தை எவ்வளவு தூரம் மறைக்க முயலுகிறாரென்பதிலிருந்து அவரது விளக்கமும், மனோபான்மையும் எத்தகைத்தென்பதை வாசகர்களும் நன்குணர்ந்திருப்பார்களென்பதற் ரையமின்று.

பெற்றோர் பிள்ளைகளின் மணவிடயத்தில் பொறுப்பற்றவர்களென என் கட்டுரையிலிருப்பதாகச் சகோதரி கொள்ளும் சந்தேகத்திற்கு இடமேயில்லை. மணமென்றல் அன்பு முறையில் நிகழவேண்டிய வொன்றென என் கட்டுரையிலும், விடையிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் அது தற்காலம் பொன்னிலும், பொருளிலுமே தங்கியிருக்கிறதென்றல் எவரும் ஒப்புக் கொளவர். சகோதரியுமதை ஒப்புக்கொள்ளாமலில்லை. மணத்துக்கு அடித்தபடியாக வரதட் சணையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இதையே சுட்டுகிறது. இம்முறைப்படி ஓர் பெண்ணுக்குப் பெற்றோர் தக்க வரனைத் தேடுவதெப்படிச் சாத்தியமாகும். உதாரணமாக ஓர் பெண் தக்க குணம், கல்வி, ஒழுக்கம், உடல்வன்மை வாய்க்கப்பெற்றிருக்கிறாள். ஆனல் பெற்றோர் பணம் படைத்தோரல்லர். அவர்கள் தம் பிள்ளைக்குத் தக்கவரனைத் தேடுவது சாத்தியமாகுமோ? அத்தடன் தக்க வரனென்றல் பெண்ணின் மனத்திற்கிசைந்தவனுமிருக்க வேண்டும். பெண்கள் தம் விருப்பினைக் கூற அருகதையுடையவர்களென்பதற்கு யானளித்த பதில்கள் சகோதரிக்கும் பூரண திருப்தியை அளித்திருக்கும். இதிலிருந்து பெண்ணின் விருப்பினைக் கேட்கவேண்டியவர் பெற்றோரென்பது தானே புலப்படும். ஆகையால் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகள் மண விடயத்தில் முக்கிய பொறுப்புண்டென்பதற் கையமே யில்லை. தக்க வரனெனனும் பதத்திற்கு என்விடையிற் கூறிய பொருளை நன்குணராமையே பின்னுமவர் அவ்வினை தொடுப்பதின் முக்கிய காரணம். யானவருக்குக் குரைத்தனயாவும் பிறவிக்குருடனுக்குப் பாலின் நிறம் கற்பித்த கதைபோலவே முடிந்துவிட்டது. பொன்னிலும், பொருளிலும் அன்பு பிறக்குமோ? அப்படியானல் லஃதெங்ஙனம்? இவ்விடத்தில் சகோதரிக்கு ஓர் விடயம் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது ஓர் நூலிலோ, அன்றிக் கட்டுரையிலோ சில விடங்களில் சற்றே பொருள் வேறுபாடு போற்றோற்றும். ஆனலை முழுவதையுஞ் சேர்த்துப் பொருள் கொண்டால் நன்கு தெளியும். அத்தடுமாற்றத்திற்கு நூலாசிரியரையோவன்றிக் கட்டுரையாளரையோ குற்றத்திற்குள்ளாக்க முயலுதல் அறிவின் பாற்பட்டதன்று.

பண்டைய கற்பரசிகளுள் சீதை இராமனைக் கண்டவுடன் தன்னன்பை அவனிடம் செலுத்திவிட்டதாகவும், சாவித்திரியும் சத்தியவானின் ஆயுசு குறுக்கத்தைப்பற்றி எவ்வளவு கூறியும் கேளாது தன்விருப்புக்கிசைந்தவனையே வரித்தனள். தமயந்தியுமங்ஙனமே. இவையாவுமுலகறியும். தனித்தனி சரித்திர ஆராய்ச்சியுடன் விரிப்பின், பாலன் வழிகாட்டி பகரவும் பின்னிற்பான். ஆனலவர்களின் மணத்திற்குப் பெற்றோரும உறுதுணையாயிருந்து அன்பு வழியில் மணமுடித்து வைத்தனரேயன்றித் தற்காலத்தைப் போல் பொன்னையும், பொருளையும் முக்கியாம்சமாகக் கொண்டனரல்ல. காந்தர்வ விவாகத்தினல் சகுந்தலை அவதியுற்றதாகச் சகோதரி கூறுகிறார். காதலின் சிறப்பு அறியும் ஆற்றலிலார்க்கே அது அங்ஙனம் புலனுகும். காதல் பற்றி என் விடையிற் சில கூறியிருக்கின்றமையால் இங்கேயும் குறிப்பிடவேண்டியதில்லை. ஓர் கால் சகோதரி அச்சரித்திரத்திலிருந்து கற்றுக் கொண்ட படிப்பினை அது போலும்.

"அன்னமாவே மண்ணெடு கிளியே
இல்லிக்குடம் ஆடெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமாணுக்கர்"

என்ற ப்வணந்தி கூற்றுப் பொய்யாகுமோ, "அஃதின்றிக் காதலும், காமமும் என்னவென்பதே அறியாத நம் சகோதரிகளுக்கு அதைப் படிப்பிப்பது விபரீதமாகவன்றே முடியும்" என்று வாய்ப் புளிப்பு மாங்காய்ப் புளிப்பு அறியாமல் இவ்வளவு அதிகம் கூறும் சகோதரியே காதலும் காமமும் அறியாமல் ஐயத்துக் குள்ளானது விந்தையிலும் பெரும் விந்தையே. "ஆதலால் அதற்கடுத்த பண்டைக்காலத்தைப் போல் பெற்றோர் வரன் தேடுவதே மேன்மையும், அபாயமில்லாததும், பழிப்புக் இடமில்லாததுமாகும்" என்கிறார். எந்தச் சரித்திரகாலத்தில் பெற்றோர் பொன்னும், பொருளுங் கொடுத்து வரன்தேடினர்? தற்கால முறைப்படி வரன் தேடியவோர் காலம் ஓர்சரித்திரகாலத்திலுமில்லையென்றே நான் கூறுவேன். சகோதரி அதை மறுப்பாராயின் அதுசுக்காலமெனக் கூறுவாரென்று எதிர்பார்க்கிறேன். உண்மை எவ்வாறுயினும் தான் பிடித்தமுயலுக்கு மூன்றே கால் என்று சாதிக்கும் நோக்கம் கொண்டுபோலும், எல்லாம் கன்மம் என்று நம் சகோதரிகள் கன்னத்திலடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்கிறார். நாம் கொண்ட முறைப் பிசகுக்குக் கன்மத்தின் மேற் பழி சுமத்துதல் புத்தியாகாது. எடுத்ததெற்கெல்லாம் நமக்குத்தான் கன்மமும் விதியும்மா? அங்ஙனமானால் மறு பிறப்பில் நம்பிக்கையில்லாத நாஸ்திக கிறிஸ்தவ சகோதரிகள் என்னத்தின் மேற் பழி போடுவது.

சீதன விடயமாக நாவலாசிரியர்கள் கூறியதையும் நான் ஓர் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியும் சகோதரி அதை மனதிற் கொள்ளாது வாங்கியமாடு முட்டவும் வருகுவதென எதேதோ தான் தோன்றித்தனமான சில நொண்டி நியாயங்களைக் கூறுகிறார். ஆகையால் நாவலர் கூற்று அல்லது சகோதரி கூற்று சரி பென்பதை வாசகர்களே முடிவு கட்டட்டும்.

நம் சகோதரிகளே உரிமையிற் குறைந்தவர்களாகவே பாவிக்கிறோமென்று கூறும் ஆண்களுக்குப் பதில் கூறுவது தன்னைப்போன்ற தமிழணங்குக்கு அழகல்லவாம். படைக்களத்தில் ஒப்பாரி வேண்டியதில்லையெனச் சகோதரிக்குத் திடங் கூறுகிறேன். எப்போ அவர் வீண் வாதந் தொடுக்க முனைந்தனரோ தாமறிந்ததைக் கூறி அதை ருசுப் படுத்துவதே முறை.

தாரமிழந்து தவிக்கும் சகோதரிகள் மறுமணம் செய்யச் சம்மதிப்பின் சகோதரரின் ஆதரவு கிட்டுகிறதா என்பதுதான் பெருஞ் சந்தேகம். அச்சிலாக்கியம் ஆடவருக்குக் கிட்டுவதுபோல் அவர்களுக்குக் கிட்டுவதில்லை யென்பது மறுக்கொணு உண்மை. ஆகையாலவர்கள் சகோதரி சொல்வது போலத்தானிருக்க வேண்டும். அதைத் தியாகம் என்று துணிந்து கூற முடியாது. இதிலிருந்து நானவர்களைக் குறைவாய்க் குறிப்பிடுவதாக எட்டுணையும் எண்ணுவதற்கில்லை புருடனை இழந்து மறு விவாகஞ் செய்து கொள்ளாமலிருக்கும் நம் சகோதரிகள் தம் வாழ்வில் எத்தனையோ கஷ்டங்கள் அனுபவிக்க வேண்டி நேரிடுவது உண்மையே என்றும் அவர்களுக்கு ஆண்கள் எதேனும் உரிமை வழங்குமாறும் சிபார்சு பண்ணும் சகோதரி என் கட்டுரையின் தலையங்கத்தைத் தீரவே மறந்துவிட்டார் போலும். பெண்ணுரிமை எவ்வழியினும் கடியப்படவில்லையென்று வீண்வாதந் தொடுத்துக் காலத்தை வீணைவிரயஞ் செய்ததுமன்றி வழிகாட்டிக்குச் சுமையுந்தந்த அவர் மனதில் இவ்வுண்மை இப்போதான் வெளியானதோ. அவர் அளிக்கும்படி சிபார்சுபண்ணும் உரிமை நான்கூறும் பிறப்புரிமை யல்லாமல் ஒருவேளை இறப்புரிமை யாயிருக்கலாம். இத்தகைய கேலிக்கிடமான காரணமடிப்புகளும், முன்னுக்குப்பின் முரணான கூற்றுகளும் அறிவாளிகளின் விருப்புக்குரியதன்று. எனகட்டுரையில் ஓரிடத்தில சகோதரி திரித்த திரிப்பொன்று எவ்வழியிற் பொருந்துமென்று நான் கேட்டிருந்தது வாசகர்களுக்கும் ஞாபகமிருக்கும். அதற்கு அவர் மௌனஞ் சாதித்தலேனோ? சகோதரி இன்னும் விருப்பமானால் வாதிக்கலாம். ஆனால் விதிகளை அனுசரித்து விடயத்தோடு வாதிப்பதே விரும்பப்படுவது. கடைசியாக எல்லாவற்றையும் வாசகர்களின் மேன்நோக்கான தீர்புக்குவிட்டு, இவற்றைக்கூற இடமளித்த பத்திராதிபருக்கு என் உளமுவந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கும்.

இ. முருகேசு.
சென்றல்.

———:o:———

கடிதம். (3)

கனம் பத்திராதிபர் அவர்களுக்கு,

ஐயா,

சென்ற மாசச் சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்டிருந்தபடி ஒரு பொருட்காட்சிசாலை வருடா வருடம் நடத்தி வந்தால் நமது சகோதரிகளனேகருக்கு நன்மையளிக்கக் கூடுமென்று நினைக்கிறேன்.

நானும் எனது சிநேகிதிகளும் எங்களாலான உதவி செய்யச் சித்தமாக இருக்கிறோம்.

எத்தனையோ ஏழைச் சகோதரிகள் நாகரீகம் நிறைந்த இக்காலத்திலும் அடிமைகள் போல வீட்டில் அடைபட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களும் எங்களுடன் சேர்ந்து முன்னுக்கு வந்து உதவிபுரிந்தால் மிகவும் நன்று.

அத்துடன் மற்றும் நன்மையை விரும்பும் சகோதரிகளும் உதவி புரிவார்களென்று நினைக்கின்றேன்.

தயவுசெய்து பொருட்காட்சிசாலை எப்போ வைக்கப் போகின்றீர்கள் என்பதைத் தெரிவித்தால், நாங்கள் கூடிய சீக்கிரம் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம்.

இங்ஙனம்,
காரிலக.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

(4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வரை என்ன செய்யலாம் உண்மையாக நித்திரை புரிபவரை எழுப்ப முடியும். ஆனால் நித்திரை போற் கிடப்பவரை எழுப்புவது சாத்தியமான காரியமா? மாமியைப் போன்ற அனுபவசாலிகளின் புத்திமதியை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * * *

"கற்பின் மகிமை"யை விரித்துரைத்தல் சுலபமான காரியமல்ல. செங்கோல் மன்னருக்கு ஒன்றும் வேதம் ஓதும் வேதியர்க்கு ஒன்றும் கற்புடைய மங்கையர் கொன்றும் ஆக மாத மும் மாரி பொழிவதாகக் கூறியுள்ளனர் பெரியோர். நெல்லுக்கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்குமாங்கே பொசியுமாப்போல் இவர்களுக்காகப் பெய்யும் மழையினால் உலகம் செழிப்புற்றிருக்கின்றது. என்றால் தப்பாதுமா? இன்னும் விவரிப்பது அனாவசியம்.

வெளியூர்களிலுள்ள நண்பர்களும் ஒத்துவரின் பொருட்காட்சி புது வருஷத்துடன் வைக்கவே எண்ணியுள்ளோம். சகோதர சகோதரிகள் ஆயத்தப்படுத்துவார்களென்றே நம்புகிறோம். தற்சமயம் பொருட்காட்சிக்கு உதவி செய்ய முன் வந்துள்ள சகோதரிகளின் ஆற்றலை மெச்சுகிறோம். எல்லாம் முற்றுனபின் எங்கு வைப்பது என்பதை அறிவிப்போம். சிறுவர்களும் தங்கள் கைவேலைகளைக் காட்டுவதற்கு இடமுண்டு.

* * * *

சிறம்பான் இலங்கைத் தமிழ்ப்பெண்கள் சங்கம்.

முயற்சி உயர்ச்சிதரும் என்ற ஔவைப்பிராட்டியாரின் அருள்மொழிப்படி, மேற்படி சங்கம் இவ்வருடம் தைமாசம் 22-ம் தேதி சிறம்பானில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதறிந்து மிகுந்த சந்தோஷமாகினோம். சகோதரிகள் ஒற்றுமையுடன் அச்சங்கத்தைக் கொண்டு நடத்துவார்களென எதிர் பார்க்கிறோம். இதை முன்மாதிரியாகக்கொண்டு மற்றுமிடங்களில் வசிக்கும் சகோதரிகளும் ஒத்து முழைப்பாராயின் மிக நன்மையாகும்.

* * * *

"தமிழ் நேசன்" ஆசிரியரான ஸ்ரீமான் நரசிம்ம ஐயங்கார் காலஞ் சென்றுவிட்டது உண்மைத் தமிழர் யாவருக்கும் மிகுந்த மனவருத்தத்தை அளித்திருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. தமிழ் பத்திரிகைகளில் குறைகண்டு பிடிக்கக் காத்திருப்பவரே அனேகர். பத்திரிகைத் தொழில் மகா பயங்கரமானதென்பதை விரோதிகளும் அறிவர். எவ்வளவோ கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பாராது உலக நிஷ்டூரங்களைப் பொருட்படுத்தாது ஆண்மையுடனும் தீரத்துடனும், தான் எடுத்துக் கொண்ட தொண்டைக் குறைவறப் பூர்த்தியாக்கிய அவரது பராக்கிரமத்தை மெச்சாமலிருக்க முடியவில்லை. வாரப்பதிப்பாய்த் திகழ்ந்த தமிழனை வாரம் இரு முறை மும்முறையாக்கித் தினசரியாக்கி விட்ட அவரது தீரமும் விடாமுயற்சியும் போற்றற்குரியது. அவரது சட உடம்பு மறைந்துவிட்ட போதிலும் அவரது புகழுடம்பு என்றுமழியாது நிலைத்து நிற்கும். அதற்குத் "தமிழ் நேசனே" போதிய சான்று பகரும். அவரது பிரிய பத்தினியாருக்கு எமது அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கிறோம். தமிழுலகிற்கு அருந்தொண்டாற்றிய மகானின் ஆன்மா சாந்தியடைவதற்கு ஈசன் அருள் புரிவானாக.

THE BANK OF MALAYA LIMITED,

INCORPORATED IN F.M.S.

Registered Office:—
No. 2, Foch Avenue,
TELE {PHONE: 3346;
GRAM "PEOPLEBANK"
KUALA LUMPUR.

Branches & Agencies :
COLOMBO, JAFFNA,
KLANG, SEREMBAN, IPOH.

CURRENT ACCOUNT and SAVING FUND ACCOUNTS opened: FIXED DEPOSITS received :-Terms which are liberal may be ascertained on application,

Drafts granted upon and Bill negotiated and collected at JAFFNA and at any of the BRANCHES and AGENCIES.

பாங்க் ஒவ் மலாயா லிமிட்டட்

மலாய் நாட்டில் வசிக்கும் இந்தியா-இலங்கை வாசிகளின் வசதிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற இவ்வங்கியில்:—

மிகவும் சொற்ப தொகையுடன் கணக்குத் தொடர்ந்து செக்குவெட்டவோ,
நியாயமான பொறுப்புடன் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யவோ,
இந்திய இலங்கை ஆகிய இடங்களுக்கு சரசமான விலைக்கு உண்டியல்கள் வெட்டவோ,
மாதாந்தசம் நடாத்தி வரும் சல சீட்டில் பங்குபெறவோ,
நம்மவரின் கைத்தொழில், கமத்தொழில், வியாபாரம் முதலியன விருத்திசெய்வதற்கோ,
அந்தியகால ஆறுதலான வாழ்விற்கோ, வேறு பல மனத்தேறுதலுக்கோ இவ்வங்கி உற்ற சிநேகிதனைப்போல உதவிபுரியுமென்பதற்கு, இதில் சேர்ந்து ஒத்துழைத்து பற்றுவரவு செய்துவரும் பல்லாயிரம் நண்பர்கள் அத்தாட்சியாயிருப்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலக் காணலாம்.

கணக்குத் தொடர்ந்துசெக்குவெட்ட விரும்புவோர், விஷயத்தை நேரேவந்து வங்கியின் மானேஜரிடம் எவ்வேளையிலும் பேசிக் கொள்ளலாம்.

D V. KANDIAH, Secretary.